

Imprint luz no barro

Por Emilio da Pena Gorjón

Igrexa da Asunción .- Famoselle. Zamora. (España)

Intención

Certo, que pretendía escribir, procura atopar un tema que interesa a maior grupo posible de lectores: tema simple, mellor se universal, enraizada en personaxes populares e un protagonista que representa o seu propio épico nas táboas que teatro. E ningún personaxe-actor non hai traballo, o que é importante é que o lector está inmerso na forza intrínseca da obra, comprometido co núcleo do nó carácter e ritmo, polo tanto, que a cambio dos focos como lector e motivo-lo a dirixir o seu ollar para o tema. Entón, o personaxe, velado polo realismo da obra, leva un asento traseiro e revigora o seu sentido co martelar de situacións sucesivas ata o final. O escritor atinxe a súa maior conquista cando a materia eo carácter únense na web do enredo. Iso é o que acontece aquí, desde o inicio ata o final, o personaxe incorporado no seu papel, non só falar de cada momento da súa eficacia, pero en paralelo, o traballo en si. Ademais, o tema debe ser cribel e nada máis cribel que a verdade sen rodeos expresa a realidade, pura, simple, en boa conciencia. Ninguén pode comezar as súas faltas ignorar a conciencia, e crime, con pena ou perdón son categorías universais.

Proxectado sen unha escrita literaria ollo no seu tempo libre, estes rabiscos son simples recollida de datos persoais, algúns, non foi inventado, deseñado dende as profundidades da memoria e me lembrei á luz das experiencias recentes, despois de anos seguintes, de que o autor confesa notario simple. Certamente, son eventos privados, pequenos artigos de historia inacabada da vida dunha persoa do solar, pero, precisamente porque as correntes poderían moi ben acontecer tamén para o lector. Claro que, para a historia de cada persoa é, e debe ser, o máis importante porque, como o home que é e as súas circunstancias, condicións, sempre ter en conta, aínda que ás veces superados. Narrativa simple, só ten o real absolutamente extraordinario. Observado cada evento de forma independente, podería ser considerado contrario, pero a maioría deles, dada a repetición e paralelismo de situacións e aspectos, e visión máis grande estereoscópica, o lector pode cambiar a súa apreciación inicial e consideralas como interdependentes. Ademais, por non finxir ser un paradigma de calquera cousa menos pode ser para ninguén, porque son só exemplos do contrario. Se, con todo, son traídos con este título porque o autor pensa que ve neles un simbolismo misterioso. Isto acontece como na historia da sabedoría antiga, en plena luz do día, axudado pola súa lámpada, na procura de rúas e prazas dun home con unha marca, co símbolo tatuado, que é, sabendo que o símbolo é un dos os múltiples camiños cos que pasa a sabedoría de Deus na súa eterna busca do home. E, cada evento na nosa vida, Deus vai asinar co xesto en si, que leva un significado oculto, engadiu. O importante é que o noso espírito é consciente de tales eventos individuais para ler o simbolismo neles, escoitar o Shem chamada misteriosa e recordo e espero que o noso encontro persoal coa luz que aclara todo. Resalta-se para garantir que nada acontece ás toas: sabemos que, por suposto, o azar é o deus dos parvos. O caso é sobre algo, pero non sei por que. Ao tratar de atopar a causa raíz de varios eventos da nosa existencia non é a imaxe de cara que, pola repetición ou non, e subjugamos connosco, en definitiva, lévanos a elevar ao estado de símbolo. Descuberto o símbolo, para tentar interpretala lo, nós entramos nun pozo escuro, insondável, misteriosa, que enche o espírito de silencio e mira melancólica. Entón, de súpeto, ven a luz porque así o desexa e entender que, no noso xogo, recibiu tarxeta amarela por misericordia, pero sabemos que hai moito tempo que tiña para mostrar unha final vermella.

Sen feitos foron narrados, que subjugou o autor a escribir, pero o simbolismo subxacente a necesidade urxente de facelos coñecidos. As anotacións, os ecos de situacións persoais no

refrán constante, foi transcrito inoperante tras pasar o filtro da razón e do obxectivo transparente indecifráveis.

En suma, esta é a historia biográfica dun peregrino, un peregrino en busca de shell marcado marcos en cantís que marcan o seu percorrido, tentar atopar un camiño seguro. Quen le-lo atopar un fio dobre, e non na urdidura paralelos, pero fortemente conectados e de tal xeito, que ás veces non é claro o que pertence ao reino onde acaba a realidade e reino de fantasía. As historias son só iso, interesante, pero certamente non o máis importante. El confesa que este caderno de follas desordenada, ou incluso fixo o basting e que unha novela non dubide en tirar no lume, ten un propósito: amosar marcos turba e incomprendible para ollar mortal, pero de forma transparente á luz visíbel dalgúns dos seus ronseis. Se o lector vai servir para satisfacer os seus, as dúas puntas, pero me sentiría moi confort.

Libro I Capítulo I: A Retrospective

En realidade, parafraseando Ortega seguramente o home é sempre a si mesmo e as súas circunstancias. Indiscutibelmente, a mellor xanela para ver a esencia de cada home é o estudo da súa propia historia, como se definir cada circunstancia da súa vida diaria. Ademais, ningunha nota, con razón, palpable, ben, entón, para tratar mesmo o máis simple ampliación, utilizando, dirixido, aquí na pobre ao rico pasado, con foco no obxecto se parece asunto, corrixir ou circunstancia. Ademais, as deficiencias que son descubertos por Serna común, se teñen en conta, resultando na observación convértese en mera especulación. Así, aínda que poidamos concluír con Calderón, a alegoría, que calquera especulación de vida é só un soño e fantasía, se ignorar o comediante honrado virou a súa lente distinta da forma usual, por exemplo, de cabeza para baixo, como un espellos. É prudente dicir que a historia dunha vida non sempre foi ben contada por basting cada evento concatenado co próximo, narrado sempre adiante e nunca para atrás. Hai eventos que invitados a ser ollar atento e calquera pode aplicar a historia anterior suxire irregular tipo de enfoque.

Iso aconteceu co noso carácter, Emilio, con algunhas Gimmick. Os seus lentes vellos, desactualizados co paso do tempo, non ten permiso para ver ben e tivo que ser substituído. Tiña dous conxuntos en uso: un para preto e de lonxe con outros cristais que obscurecer a luz, se excesiva, a maioría das veces o impedía ver con claridade. Tiña oído dicir que os progresistas eran grandes. Entón, foi un oftalmólogo. Prescrición física necesaria non só para o oftalmólogo o paseo, pero tamén para a sociedade mutua, dando-lle a factura, para pagar a prótese. A clínica foi bonito, equipada con todos os técnicos e asistentes tiveron a mulleres ben dotados mozos que abanar cola de cabalo a través dos cuartos e corredores para facer xogo coa fuga de jalecos brancos. Esparramado na materia, o médico fixo a proba de neno de primeira usual: fondo de ollo e probas de lentes auxiliares, punteiro na man, nun alfabeto estraño reflectían mal na parede. Coa receita no peto, chegou a un óculo recomendado polo médico. Un funcionario leva a súa orde, escolla cristais nun palpebrar de ollos clasificados de antelación nunha andel e enmárcase na sela. Montar e probado unha vez máis, non que parecen boas ou malas, é que non había bolo e dixo que si. O oftalmólogo dixo que era normal, e tamén as lentes progresivas, non bifocal: dedique o tempo para se axustar a eles. El baixou a cabeza e saíu da sala. O adestrador estaría correcto, pero o que quedou claro foi que non distinguir se eu tivese a poucos pasos da estatua do seu nariz era burro hedge ou de cruceiro. Tres días pasados na adaptación alegado: aínda non podía ver nada. Resmungando, el refixo o camiño.

El volveu á tenda de óptica, sen máis, poñer a receita en man. Puto o propietario dos erros fixo descender a unha tenda e bodega na súa presenza, punto por punto coidadosamente controlados todos os tons e símbolos do orzamento. O resultado da máquina non deixaron marxe para dúbidas. Todo estaba seguro na graduación: a dioptrías cilíndrica, esférica, os seus décimos e centésimos. Dar e de viraxe, finalmente descubriu o erro: estaba no sinal. Un para menos, ou viceversa, que neste caso non importa, só que fielmente representa graos do eixe. Había tantos graos, pero menos de algúns. Así, el ha volver ao médico para cambiar a dirección da graduación. Pero debe dicir como e que aprendeu, como o médico dá o oftalmólogo despois dun ano, moitos difíciles de vencer e tamén ten un amigo. El ten que ir, facer novos, para facer a corrección. Cando volveu ao médico, fíxose como un basilisco. A máquina non está mal: el ten o mellor no mercado.

Despois de loitar con uñas e dentes con el, díxolle quizais fose o sinal. Sen dar ceder,

mediante a verificación, o médico borrados papel e enviou o seu remake secretario. Coa nova graduación, el dirixiu os seus pasos para a tenda eo propietario configurar os cristais. Milagre!, E asistir. Poñendo a man sobre o ombreiro do cliente, o acompañou ata a porta e dimitiu o con un sorriso, a ver con lentes de outrora, tiña que abrilo, o pino para adiante e cara atrás. Foi prescrito lentes para que, ollando cara adiante, viu detrás do seu pescozo. Eles non estaban preto, nin de preto, e non progresiva: tiña nas súas mans a invención do século, lentes atrás. De feito, a situación era portentosa. El se asemellaba a unha condución de coche pola noite ten a mirada, non para a fronte, como prevención de outro está, sería normal, pero ten que acorrer constantemente ao espello: o importante é ser o contador de luz do vehículo se afasta, pérdese e turba na noite da súa volta. Todo considerado, polo que vai ser imposible para ti brillo, pero é probable que, afeitos á escuridade constante, nunca capaz de escanear mesmo o menor raio de luz branca.

Este evento, trivial en si mesmo, foi a xénese de longas horas para apoiar a cabeza nas mans. O que significaría, cal é a mensaxe? Será que referirse ao pasado ou presente? Busca pasado o futuro? Ou, se cadra, ambos, á vez? Porque, se é así, a seguridade de unha felicidade inalcanzable desaparecer grazas ao futuro incerto, xa que podería imaxinar regalías como meticuloso e pensativo revisión da historia individual e colectiva. Hai verdades ocultas que os seres humanos continuamente forza-lo a pedir, é o propio home e as súas circunstancias? Ou doutra forma, el e súa historia, son a mesma cousa? Porque a nosa historia, ancorada no fondo da memoria e todos podemos acceder a ela con facilidade. Con que viría a esta conclusión: só a súa historia dá unha razón para a súa existencia plena. Pero a historia de cada home é unha serie de historias fúteis falta de substancia e contido ou, pola contra, é valioso, importante, moitas veces difíciles de recoñecer e expoñer? Non é a historia da riqueza de historias individuais entrelazadas no tempo e no espazo, incorporado, á súa vez, o tempo total e de cada circunstancia persoal incorporado na historia xeral e universal?

Capítulo II: A historia incompleta

Aínda que é certo que cada persoa ten a historia da súa vida, non é menos que todos os días da súa vida é cuberta coa lámina dunha historia de soño. Hai soños que duran máis, outros menos. Curta ou longa, non é transferible, impresión dixital propia e única, cada un ten o seu propio e distinto do veciño. Ademais, non só difiren en cantidade pero en calidade e precisión de tempo, porque os soños non son nada como a vida da mocidade cos de somnolencia pasiva en anciáns. Con vapores de soños da noite, todo o mundo de soño dun actor da súa propia historia: todos soñan en mellorar o seu funcionamento no teatro persoal das mesas improvisadas, ninguén pode escapar do seu feitizo. Na noite de toda a vida que soñamos con tanta frecuencia que moitos dos soños, por tempo indeterminado, fuxindo e se agochar pantasma e que o. Importantes e principais Ao espertar cada mañá, cada un encarnando o seu soño non é diferente do que estaba durmindo, pero perfectamente atada, a continuación, tivo o día anterior, cando espertou. Cando cremos no noso soño, finalmente, imos comezar a probar o bolo na man e tomar o voo máis mesquinhez diaria, acordei sen saber o final, deixando cun trabo amargo da impotencia. Na nube difusa entre realidade e fantasía, que ía volver a durmir, só no punto onde parou para acabar con cousas boas, pero non cando fallan, nós sospeitamos, sen un pinga de envexa, que sempre o soño do veciño foi mellor que a nosa.

Como todo o mundo, Emilio tivo o seu soño, desde hai tempo, día longo e continuado a día noite sa Azar da súa vida. Tanto soñou, sen nunca chegar ao final chegar ao saber que está a buscar unha explicación, sentiu, pois moitas das súas características, foi o conto inacabado da súa historia. El observou que a ruptura dos patróns da lóxica e estaba completamente confusa: eu non entendín o comezo, sabe o final e só tiña datos soltos, intermedio, os significados reais ou fantásticas, repetitivo, estraño e velada. Era para eu durmir, historia, historia, el mesmo, non existía. Pero hai realidades, tecen o tecido das súas vidas sen saber o que a causa, corroborando o misterio insondável que rodea a existencia humana.

* * *

Hai moito tempo atrás, houbo unha vez un rei que gobernaba un país far-humorada e que era conselleiro eficaz de un amigo de infancia xogos. O rei era moi poderoso monarca que quería todos os seus súbditos que deu moitas probas do seu amor para a xente común, especialmente os pobres. En todos os recunchos do reino, había moitas anécdotas sobre el e todo foi nesa dirección. Pero na época, especialmente un enchido toda a boca se di que unha noite, cando o rei estaba camiñando de sendeirismo diaria co seu conselleiro e unha pequena comitiva, atopado deitado xunto a algúns arbustos para un neno. Como o rei observa o ambiente e descobre que o bebé fora abandonado, decidín reunir e traer para o palacio, a fin de coidar del. O seu compañeiro, determinado a disuadir-lo, deulle todo tipo de razóns: persoal e que ía molestar os seus pais cando eles foron buscalo, que, por non atopalo, sería Explique a angustia e, finalmente, vai morrer de tristeza, e as razóns estado, este tribunal non tiña gusto predilección irregular con todo o que atopou o rei, e que sería a raíña para ver o fillo vivo no palacio e ver os coidados que recibiría a expensas propias, que pertencían aos príncipes, fillos do seu propio sangue, terminando con cordas atadas noutros, en primeiro lugar, que se Patatin, entón, que se patacas. Todos foron ignorados pola súa maxestade, eo conselleiro, mordendo a lingua, tiven que axudar a levantar o neno para o dorso do cabalo real. Castle Road, conselleiro,

recalcitrantes, e cobra de novo, tan pesado foi posto nas súas consideracións, e tan certo que el estaba de súas razóns, que foi xogado na fogueira o mellor par de cabalos vermellos da súa estable. O rei, sen pestanejar, el aceptou a aposta. Era descubrir, de cando en vez, o neno faría dicir o ben popular: corvos, vai sacar os ollos, como afirma o ministro, ou ser cumpridas á perfección a promesa de bondade que reflectían os ollos do neno, como Rei firme. Este proactiva, ordenou que o neno non tiña falta de nada na súa vida e que foi o conselleiro que pode fornecer abrigo, para facer cumprir as súas ordes pronto e informe do seu progreso, dos cales, segundo el, sería moi pendente. Polo tanto, a cuestión foi resolta. Ao acceder á parada do castelo, o partido estaba dividido en dous: o rei, que deixou para a entrada da torre principal, onde a súa escolta ha guía-lo para os seus aposentos, eo conselleiro, con o neno baixo custodia, que vai para o seu palacio, presente real, colocado no centro dun xardín.

O primeiro paso foi Salim, conselleiro, para que ninguén recoñeceu a súa orixe, foi dado un novo nome r o neno, el decidiu chamar Salof. El, entón, fixo arranxos para entregar o neno á familia Rossi, que serviu baixo o mando dun dos cabaleiros máis valoradas polo rei. Esta familia está composta por marido e muller e os seus sete fillos vivían en instalacións situadas nos arredores do castelo, así, unha indefinición da súa identidade anterior, gran familia. Non houbo presentación oficial do novo membro. Salof dixo para si mesmo que todo o que foi falado antes. Dende o principio sentín unha especie de paraugas que alberga-lo en todo momento na súa nova casa, tal vez sostida pola man invisíbel da nai, pero ás veces debe ser unha fonte de rexeitamento de calquera dos nenos. Salof porque outro neno non era: chegando á final, foi considerado o primeiro, e foi confiada a garda e coidado dos outros sen os seus pais por ser o máis antigo. Logo recoñeceu que a nai, desde a súa vez tivo que atender aos seus descendentes, o pai, traballador a tempo completo, que é pechar a boca tanta comida, e que o traballo de cada neno é unha axuda á casa, entón nin debe ser deixa cara atrás nas tarefas.

El nunca explicou a orixe desa neno. Ninguén pediu para el. Nin nos primeiros estadios do descubrimento e durante o resto da súa vida Salof mesmo deu unha información. Quere que sexa hospício ou algo así. Como calquera pai dixo el, todos pensaban o mesmo: el foi abandonado á súa sorte.

Salof estaba crecendo no ambiente familiar de campesiños, cos problemas e alegrías que iso implica, moitas das antigas e menos dos outros. Se durante o día é ocupado buscar auga da fonte do lugar ou mirar para o campo de subministración de alimentos para servir carne de porco, que sempre produce desgusto, ten cada segundo restante antes da chegada do solpor, é o tempo nenos se reúnen na praza para comezar os seus xogos e dar vazão á súa liberdade. Pero onde realmente se sente realmente feliz é cando mandan na compañía de Evódio, fillo do panadeiro do lugar, o bosque para recoller leña. Hai o espírito de aventura e está pisando inflama o certo país de fantasía onde todo se realiza. Si, as súas camiñadas polo bosque buscando a fada dos animais foron un fracaso, para nunca máis vela, e perdido na selva en busca infrutífera, con todo eu coñecía cada centímetro do bosque, localizándose cada niño e toca, poñer nome a este fluxo, para a caverna. É certo que volta aleijado co peso da viga, pero, mesmo neses momentos, gozar plenamente e fortalecer o seu espírito de loita sempre que contorna barrancos, árbores escala para arriba ou para outro lado cara á parte superior do seu vidro para contar cada ovo de niño rolas arrulhando na árbore para a outra, de feito, interrompida pola visita do intruso.

El é novo e alguén decide que non crecen con árbore torta ou campo avejeo; ociosidade é a nai de todos os vicios. Entón dalo un sabio didáctica para instruír en varios ramos da ciencia, a continuación, comezando con América, está baseado culturas. Creceu en estatura e didáctica adestrou-o á súa imaxe. Pasar un longo tempo de preparación e de outras prácticas dilatada. Salof neno un altar, trata sobre os abades e monxes, cando no exercicio como unha páxina con varios señores. Frecuentando o tratamento destas persoas, agora e máis tempo no foro que na montaña e, así, atopou a filla dun cabaleiro. A relación deles era un matrimonio feliz rematou e se lle deu catro fillos. El logo deixou a cabina do seu cuarto cos pais na mansión do seu pai e, xa cambiou de estado e xerarquía, foi nomeado funcionario na secretaría do palacio.

Nunca se preguntou como podería chegar tan alto. El entendeu que si, tivo a sorte de se atopou con personaxes que creceron como burbullas de espuma sobre as ás dun vento suave. El pensou consigo mesmo que a casualidade quixese, e que non precisaba pensar máis. E dixeron todos que o oían. Pero, como a envexa é un mal conselleiro, os seus inimigos foron informados de que a súa lingua, distorsionada, chegou aos oídos de Salim. El analizar a situación e sentín que a ocasión xurdiu así mesmo que, inesperado e segura. El apresurouse a dicir ao rei a aparente falta de apreciación do seu protexido: Korea todo o pobo só precisa poñelas nas cancións, foi tan público e notorio! A voz do pobo acordou con el e querían cobrar a aposta. O rei o reprendido pola súa impaciencia, indicando que o efecto de atenuación se deu tempo ao tempo, quen dá e quita a razón. Decidín poñer a proba final de Arriva que marca é palpable demostrar que Salim estaba mal. Ela quería saber que tipo de proba sería expo-lo coa excusa de arranxar, pero o rei dixo que precisaba saber: quen sería termina directamente específico e que será completada, o resultado sería analizados: só entón, a par de cabalos vermellos ía bloquear final. Logo despois, Salim souben que o rei tiña convocado o sabio mago viaxou tribunal despois de algúns tribunais e que, soa no seu cuarto, confiou a tarefa, dando instrucións precisas e secreto.

Esa reunión misteriosa marcou o pico de antes e despois da vida de Salof. De súpeto, algo xurdiu. Era descoñecido, misterioso, imposible discernir formigón e sutilmente permeado cada experiencia, cada momento. Unha especie estraña de aire do mal apoderado del e deulle unha enfermidade rara. Salim, o estado Salof medo e, obviamente, medorentos de que o rei preguntoulle contas de coidados que tivo co seu protexido, contratou os médicos máis famosos para o tratamento da súa enfermidade. Pero todo en balde, xa que foi quedando peor e peor cada día que pasa. O seu alumno pasou a ser alucinacións misterioso e sórdida pensamento vivenda espírito, nun corpo sen carne e osos, e as persoas pensaban que os pobres sufriron un poderoso feitizo que estaba desarmado. Entón a súa mente, cada vez máis obscurecido, tornáronse os delirios máis increíble: el estaba convencido de estar morto, que pertencía ao mundo dos vivos e que o seu espírito como vagou por estraños espazos espectro fantasmagórico e lugares. É cando todos pensaban que había solicitado algúns Sly malos e roubar un singular poción velenosa, non para que coñecía moi ben, e ninguén dubidaba que perdera a vella vida real como tolemia moi baseada tiña que ser polo menos, lamentou polo rei. Abertamente os seus irmáns mofaban del e mesmo a súa propia nai ralhóu con el os pecados que, mesmo remotamente, lembre de facer. Como a súa memoria vacilou, fixo que os promotores sería correcto, non. A súa mente, nun estado tan precario, foi completamente desequilibrado cando, no clímax da desgraza, foi informado que a súa esposa morrera dun penedo no fondo dun abismo: a calma bahía canela foi andar tolo, carreira, arremessados para o espazo. Atordado, sen unha soa bágoa que flúe nos seus ollos, e non unha reclamación vén aos

nosos beizos. El pensou: oportunidade foi vendido á vista de Fortune. Sorte tola, cambiando e como é cego! Onte, brillou no cume de hoxe, escarnecer, eu xogo un pozo escuro. O que podería facer? Nada. Vai ter que ser, só así, dixou, resignado.

Só e n espertou ese punto. De volta a realidade, ficou pensativo e confortado, foi só un soño. Con todo, mantivo-se preocupado porque penso proba secreto do rei. Pero máis esforzo que puxo en adiviñar o que o resultado sería tan enigmático conxunto final, non puido atopar nin aquela noite ou en sucesión. E aínda á espera de, en un feliz casualidade, o misterio é revelado nunha das noites da súa vida. A gran cuestión, que foi o gañador da aposta?, Ignore-o e tenaces. É natural do home que invadir un malestar permanente para ignorar o fin do soño que máis importa.

Avejeo, Solano campo oposto, que raramente é exposta ao sol.

Capítulo III: Prolog

Como, de feito, só pode dar testemuño de experiencias despois de ter lugar e pensar na vida despois de vivir, pode ser útil a principios da descrición dalgúns datos biográficos que excursionou, destacando os proxectos e vir a pasar son os piares e firme o camiño para mellor servir a comprensión global continuación. É sabido que unha historia non vale nin un pouco para imitar, pero para pensar niso con calma e repetidamente.

O noso heroe vén ao mundo dentro dunha familia pobre, traballando, baleiro real, sen propiedade maior, de oito fillos. O máis vello dá prerrogativa e deber de coidado e a casa máis pequena, na ausencia dos seus pais. A súa infancia é a de outro irmán e do ambiente social, no hostil en primeiro lugar, pasa a ser esperanzador grazas beneficioso para a intervención de distintos personaxes que gañan vida: o profesor D. Fabriciano, o sacerdote Don Basilio. A pasos de pequena escala nas seccións de traballo diferentes: home coroinha, botóns, un asistente para unha fábrica de fiación, un estudante e, finalmente, mestre. En forxar permanente á fronte en busca de fráxiles verdades teimoso, pilotando o seu veleiro mastro irregular feble inseguro para proxectos novo alento: novizgo, o matrimonio, o coñecemento, lecer.

Inmerso en eventos marabillas clasificados, non en si, senón porque a conclusión deles debería ser un para correlación estatística sinxela, consegue saír ileso de todos eles. Sen deixar de ser consubstancial, acto de enchido da súa vida e, se non é dar a debida atención, aquí está o paradoxo, é precisamente por mor da súa reiteración, a súa frecuencia. Algúns están relacionados cos máis diversos elementos: auga, aire, terra, lume e ceo. Así, teñen a súa fundación, en eventos como a auga Baho de Piélagos, a da Barragem Paya ou Ribadelago, no aire, como os andorinhões ou toque na alma, na terra, como no Madrid abella cabalo ou touro, en chamas, como a primeira morte, o corpo inmaterial, purgatorio, no ceo, como a néboa de

clausura, inesperado ou bico.

Concéntrase, na soidade, reflexionar, tomar conciencia do pasado e descubrir o estadio onde pasou a súa vida: o seu tempo parece ser rexido por un reloxo o punteiro das horas é máis rápido que o punteiro dos minutos. Sinto-se pasos da súa empresa na plataforma, pero cando o tren de pasaxeiros, camiñando polos corredores buscando o asento marcado no seu billete, as pernas fan a torpe, é desestabilizada, frecuentemente tropeza ea máquina que corría co piso normal en un rolo lento súas unidades de súpeto dobra a súa velocidade e os coches voar tan sen sentido, traseira, demencia rápido, por diante do primeiro. A continuación, toda a actividade retarda retardada desaceleración, lentamente recupera o seu ritmo normal. Aceleración e freada vai pasar sen saber por que.

Do mesmo xeito que unha ama de casa decide mobiliar a sala con novas modular, renova a chegada da próxima tempada ou substituído como a moda que prevalece, e é ocupado en mil proxectos, ademais de vir nas súas mans como casa feble de tarxetas, descartalos las unha por unha, co paso do tempo, perderse por un novo logo da colleita amarga da ineficacia do oco anterior. Arquetipo Deseño de falla para finalmente chegar a un entendemento de como efémera que é calquera tipo de previsión e da necesidade urxente de mover o leme e cambio de curso, entón, se non mariñeiro experimentado, só para ser curtido en mil tormentas e tempestades , é un mariñeiro informou de que, entendendo a tempestade inminente, decidiu baixar as velas e heave seu barco para o actual deixando o reconduzca beneficiosa para o único porto do boom, de volta na liña do horizonte. Con paciencia axuda, e humildade serán viaxe segura. Eu decidín: que é o seu proxecto final, que vai dedicar todos os seus esforzos ata o último suspiro.

* * *

Que é importante agora que o berce do seu nacemento foron Fermoselle, naceu no barrio de Santa Colomba en 3:00 un 17 de decembro, dous anos antes do inicio da guerra ou que celebra a chegada do novo século ano dous mil? Non, pouco importa. O onde e cando non importaba. Aos 75 anos, quince en soidade, eses detalles son niñada. Isto só importa que veu ao mundo dentro dunha familia. E agora, aínda que, unha vez que o loop principal está roto e só se preocupan a memoria das mans firmemente entrelazadas, dos seus pais, que ten a propia morte soltas, e que a súa vida rematou como viviran xuntos cos seus corazóns batendo ao unísono. Dilatada eran as súas vidas: máis de 90 anos di que unha lembranza. Pero no pensamento de quão preto pode-se só o nacemento do neno ea morte son, polo tanto, non tantos anos de vida sen tempo para nada e que é hora de menos espera: o nacemento ea morte son certos e os puños, e algunhas estacións próximas entre as paradas necesarias dor e ausencia.

Crear o ambiente, pero non o suficiente, é a substancia de cada nacemento. El pensa que o mundo veñen unirse a el e, dada a nosa inestabilidade natural na dependencia total. Chegamos nun ambiente familiar confinada a certos status social, célula círculos máis amplos que fan cidades, provincias e países. Estamos, con todo, o único animal intelixente e social no mundo e, como tal, necesaria subordinación mutua. O noso estado anfitrión, o seu círculo de diferentes riqueza e prosperidade, que é hoxe e mañá ir, non significativo o suficiente para coller a ela. Nin sequera ti, no seu caso, o legado de apelido crista está baixo custodia como só como unha promesa. Cada nacemento referencia polo par de pais dentro da súa área e cando

ese ambiente, calquera que sexa a causa, é distorsionada e predecesores desapareceron, non hai máis que ligar o parvo nome, nacido vén á vida sentido, é diluído e non engaden nada. Garante que, para todos os pais e natural, pero para morrer, nacido da carne, sendo a carne só desde o inicio da vida non é nada e vai pasar a vida nun pobre, baleira de contido. El di que se alguén pensa que pode renacer así como que, levantándose con un enorme esforzo persoal sobre as súas cinzas como a Phoenix, comete un erro e vai pasar como Ícaro, na súa ansia de voar para o sol, non previu que as penas das súas ás, soldada con cera, sobre o enfoque ao sol, ía derreter e, fatalmente, ía caer no abismo. Facer esforzos para pensar positivamente, pero conclúe que toda a realidade é cadro negativo: todo o esforzo persoal é inútil, porque unha terrible fatalismo parece presidir a súa estrela. A non ser que esta é a súa esperanza de que alguén, por aí, poderoso, axudar a fóra do arena-pass. El varias veces preguntou por que veu á existencia dentro da súa familia alí e non calquera outro, por exemplo, no corazón de África? Cal é a causa? Quen estaba interesado nos acontecementos da súa vida e eventos?

Durante os primeiros días da súa existencia, ela tivo que pasar Emilio moi malo, porque ou non puido atopar o seo da nai, ou de leite era, por máis forte ou máis feble, non indo ben. E chorei e chorei, día e noite. O seu pai, que veu a casa para durmir, despois de pasar a noite traballando na fábrica de espíritos Regojo non pode adormecer chorando neno e nai vai saír con el nos seus brazos para silenciala lo mentres que o pai dorme. E, r para r, aínda chorando. Quizais chorar de vergoña, eu debo ter graxa do leite, pense na súa nai, pero que pon baías máis, aínda chorando. Quizais sexa a causa do gusanos, pero lombricinas máis non dá nada resolve segue a chorar. É a fame? Cantidade de tit decidín cambiar e, ata que tiña tres meses, ela paga un veciño que o pan cocido en Santa Colomba, que ata entón tamén deu á luz. O cambio entrou en vigor, terminando a birra: fora estreada día do neno que carece de alimentos e leite da nai, o concurso non atopara o leite da súa nai?

* * *

Todo o mundo sabe que a auga é a sustancia máis abundante na face da terra, ocupando unha área de aproximadamente tres cuartos e que hai moitas substancias disoltas, que relatan as súas características: así, a salinidade mares, cos ciclos de mareas e correntes, non se corrupto. Dise tamén que o ser vivo está composto principalmente de auga, de xeito que nalgunhas especies torna-se 99 por cento en peso: a auga é esencial e insubstituíble, sen este elemento non pode ser susbsistir.

Dende antes da concepción, a existencia humana depende da presenza dese elemento. Dificil é a chegada do home no mundo. Antes do bebé, ten lugar o máis feliz da súa vida na intimidade perfecta coa nai: o mar calmo flota no líquido amniótico dentro do Raft da placenta ofrece o sangue que ten experiencias en paralelo, entón se alegra súas alegrías, as súas tristezas lamentar, sorrir cos contactos coñecidos balance o berce do útero ou voces cumprimento-lo "fillo do meu ventre" e chora, si, chora estraño cando marca como feto. Pero, como ten que ser sempre para fóra, con paixón, o sangue vai á cabeza e esta vermella, sente que vai explotar. Quere volver ao útero, pero forza-lo a entrar en augas dobres mundo. El ten que respirar e vencelo, o seu primeiro gran real bocas canción de protesta aire. Non confiar na súa nai, pero sempre o separa cortar o cordón umbilical que os une: este é o custo da súa primeira lección, a da vida en liberdade. Debe comprobar máis tarde que o home, xa que as súas luces até a súa morte non deixa aprendiz.

Mentindo se dixese que Emilio lembra do seu batismo. Telo de revisión de conversas distantes, ocasionais ou documental, cando foi reducida eo nome do seu padriño, ocorreu dous meses despois do nacemento, cando a madriña, tía Asunción, irmá do seu pai, eo seu marido, Emilio, o rodeo Sordo levou á pia baptismal. Se se lembrar que, na morte, a súa madriña estaba orgullosos preto da campá lume para o seu afillado un choricico para pasar na véspera da Epifanía, cando o bônus foi preguntar, e as patacas quentes con carne mesturada comer espurriadas con Chilli silabas putaparió obrigando cada mordida foi o xantar tan picante. Se recibe o perfecto coñecemento sobre a data da Primeira Comunión. Nove anos que eu lembro vagamente, sen moita alegría, xa que completa unha obriga. Ilusión de poñer a súa nai para asistir a un gran grupo de nenos e que aínda se lembra de levalo á igrexa, sostendo a man da dela e seguro na outra nova branco rosario e un libro con masas perla. Que sorte! Tiñan pais e padriños: Moor non era.

O total desamparo do home se atopa ata nos momentos clave da súa existencia, como é a necesidade diaria do seu renacemento. Na loita diaria para simplemente vivir, e que misteriosa intangíveis renacer, temos que levar da man e levouno, se está benfeitores, que estará baixo intrinsecamente dons do espírito que habita na auga e pan, nin polo que poden ter os seus propios controladores ou o esforzo persoal do neófito. E que o home vén ao mundo como semente seca dunha flor, única, si, pero para estender o seu Corolla e exhalar o seu perfume, un pouco antes do semente, o seu coidado, auga e calor para xerminar baixo o sol vai medrar e dar froitos como para os seguros. Pero, desgraciadamente, o que de semente está perdido por non atopar un xardineiro, sen coidados, fan a comida de aves, a terra de luz semba ou ser sufocado por herbas daniñas, a calor do verán nesta vida e ser consumida, en fin, sen raíces ou fan a novas sementes.

Libro II: Infantil

Só un neno superou a súa infancia, ea súa mente fixo a primeira comparación, e está disposto a mergullo no descoñecido, disparou a causa de todo o que o rodea. Sentidos que aínda non están feitos a pé, pero mira para a entrada e preguntas por que as formigas andan sempre en fila única, levanta os ollos para o inmenso azul do guirlios e eu sempre me preguntei por matrimonio, asistir ao niño tragar baixo a cornixa e Cospe porque sempre ten a súa concurso de canto antes do amencer nos fios de luz, ou inqueda simula o voo do pardal nas rúas buscando que os ósos intercambio de armas de ás emplumada. A súa falta de maduración lóxica formal enche-lo coa súa pura imaxinación nenos e rico.

Antes de calquera desenvolvemento hai lóxica no manipular do neno desexo incontrolable, equilibrio corporal complemento necesario, e xogos axuda para iso. Grazas a ela, os sentidos son desenvolvidos e observación do inusitado arredor da cal axudando a alimentar a súa imaxinación. Entón, o que neno non ter feito e desfeito boliñas de la na alma do intestino do gato? Non son os máis Bounce? Quen xa non era dono dunha infancia que incorporarse ben as curvas nun camiño sinuoso pintados no chan? Quen non sabe que non reciben unha infancia sobrecarregados e, aínda que moi lento, con eles aparecer? Quen non ten recollido opinións de fósforo ou boliñas de arxila en cor para xogar co seu preocupados gua chiquilí ou teña roto unha botella de refrigerante de ter unha bóla de cristal, a ir, non romper e tamén parte do En vez de barro? Ou simplemente, que foi privado de conquistar novos ámbitos para bater ou executar vara byways jincache despois do director dun foguete? Mira, mira como este neno está no seu camiño cara ao ferreiro para soldar o oficial dun anel de ferro eo dobre da rañura de guía para competir na carreira sen fin polas rúas do lugar competindo con outros nenos que teñen a deles o burro de branding. Vexa como curto o cumio do poste superior a bailar máis e obter unhas máis directo para beirarrúas e substitúe-lo gorgulho, tow xogar ladróns, teña en conta a súa capacidade, como a saliva da punta da corda para que non escorregue, wraps círculos cada vez maior e axustado do prego e lanza coa que o seu mestre en un puníbel superior no círculo inscrito na terra porque non danza ou taxa de raged. Velo agora nos campos baixo as árbores. Busca a Mancha deixa un niño e, unha vez descuberto, subir as ramas, con independencia de arañazos ou arañazos e ovos. Se a femia non odia o niño pola súa presenza repetida, vai medrar a prole, nacido a el a pelomalo, canyons e penas xerminar, ata vagabundo. Mentres tanto, cortaban ramas de figueira para facer o cravo vermello de punta, rama de carballo ao sobreano ata a alza e ambos teñen unha arma listo a disparar anacos de papel destacado na saliva ou para quentar as mans ou tirar o seu oído Se non, Amén que un pé pode durar un dereito Butt negro ou bandido para axudar nas súas andanzas. Velo como lagartos perseguir, cazar moscas, Threading nunha palla para capturar as vespas, que, a continuación, pechado nunha cova cuberta cun vidro ou velo como o brazo tira a picadura dunha abella que, na mordida irritado, perdeu a a vida. Vexa como ollar os cornos de cabra matadoiro para extraer o moucho e fabricar unha vaca toureiro cravando os en táboas. Ve-lo no patio da escola ou na praza á tardiña. Agora é o xogo martelo, saltar, paus, rei do monumento, a poucos pasos de St Andrew, o esconderite Inglés todos os catro cantos, a nai, corda, bomba, entón a vaca, cos seus despachos e executado, un pano e paus por muleta bandeiras, e sempre un mil sinfonias de rimas repetido ata que se acade un maior ordenándolle para volver a casa porque a cea é servido. Por que non vai deixar de vida na infancia! O seu universo é reducido a un cadrado e un xogo. E el está tan feliz!

Capítulo I: A xerra de mel

Naqueles anos, antes da actividade robot coa chegada de todo tipo de máquinas, cada traballo en particular, tiña unha graza especial. A escala da roupa áspera e lavado tamén tiña o seu encanto. Nais e unha banda de nenos veñen ao regato dos Olivos, preto do córrego da aldea, que ten na súa veciñanza todo o que necesitas: sombra do olmo, árbores negra e verde-oliva, e pedras, moitas pedras, ligados por verde para o oreo . Eles levan nunha das mans, estrías roupa sen corte na Tajuelo, outras de xeonllos e na cabeza, balde de cinco cheo de roupa. Parte é a súa, parte alieníxena. O prezo lavados fixa: un real-ducia de outras pequenas pezas para a cámara folla. Xabón á parte, tan fina como a auga, espállase se baixa e grandes pezas, desgastadas, son reducidos a casca fina. É barato: o seu informe alternando iridescente súa fábrica vén de restos de manteiga rançoso e borras da colleita do petróleo, que se aliñan co risco de sosa cáustica nunha pota de cobre, amase a mestura con auga e lentamente e para non cortar, moverse no mesmo sentido dos punteiros do reloxo con axuda dunha vara, sendo colgado no caldeiro Llares descendendo pola cheminea. Este, á lareira, gastan horas de traballo morto despois da cea.

Un episodio que tivo Emilio en xaque por meses, ocorreu neste escenario: o mel. Caída mediada cando, axudando a súa nai a traer Tajuelo, acompañouno para o fluxo dos Olivos. No canto de estar na cadozo ao longo do camiño, liderado por un segundo, máis cauteloso, menos movidas, onde a auga é clara, e abundancia de lastre, o oreo é rápido. Despois de aumentar a piscina con pedras e herba, a súa nai comeza a lavar mentres o neno se está traballando para facer un bastón para navegar por corredeiras do río en emerxentes continua e baixos en rutas adxacentes. Máis mulleres e os nenos alcanzan o mesmo fin. Entre eles hai a falar. Brincadeira de neno pasa a ser un individuo Patti curso colectivo nas proximidades. Vespas primeiro caza, lagartos e entón, finalmente, a buscar en van a llonga ou guión dun coello.

Pero velaí que a Otea líder da expedición, por detrás do muro que delimita unha granxa, a axitación dunha nube de abellas. Cos ollos arregalados, todos asistir para ver, en árbores próximas, enxames colgado nos pólas e seis torres transbordador favos de mel sobre unha gran mesa. Todo ao redor, moitas especies de abellas máis rabaño para os favos, mel Sugar: non dan nada, facendo un ruído ensurdecador. Na veciñanza non ver ninguén. Alguén comentou no; doce é o mel, como son as abellas e son repetidos incesantemente e con pesar, a ninguén! Pero quen é o fermoso que se atreve a ir a uns? O menor, Emilio, un reflexo, sobe, e, sen dicir unha palabra, é axudado por outras persoas para subir. Determinado e inconscientemente pasa, vai á mesa, cargado con un par de peites e retorna para a parede onde os seus amigos esperar e recollelo a eles. Por seis ou oito veces repetiu a xira dos favos na súa camisa vermella como o seu longo non se encaixa nos brazos e, dado o seu peso e da veciñanza de abellas nos favos cada rolamento, outros ao seu redor notou que fixo o roubo dos seus esforzos, foi forzado a andar en pasos curtos, é. A aventura rematou ben, non sufriu unha punta único. Tras os parabéns dos outros, estaba feliz e, cando o líder decidiu que o mel sería un gran merendola ao que foron convidados todos os presentes dixo que un membro da familia sabe moito mel e cera separados. Todos terían as súas bocas pechadas manter o segredo, porque a data aínda non se decidiu.

Non lembro cal foi o recipiente en que o fillo de Miranda del Arco dispostos os paneis, mais o grupo se desfixo no acto, quizais por medo a que o amor de mel ou un agasallo da garda coa súa carabina apareceu de súpeto. O exploit foi descuberto cando a súa nai, que buscaron o

atopou retornando coa camisa vermella pingas dun líquido pegajoso, amarelado. Despois da bronca, aí colleu a camiseta, que lavou os Sly como chegaron ao río. O neno contou o que pasou, pero eu escondín todo sobre o té.

Co pan preparado, moito tempo pasou entre a ansiedade e alienación. Será hoxe, entón mañá, pero a reunión non chegou a dificultade do fluído de mel finalmente aprendeu que a reunión sería na Muradales ao anoitecer. En xeral, un pequeno vasos de mel franxas dividido entre moitos nenos, a ansiedade estaba en arrepios, o mel non deu nada. Ademais, ata entón, o desexo fora.

Guirlio, rápida. O seu nome é a onomatopeias de "guirl", que é o son feito cando swifts adultos, a comunidade de voo, el pasou o niño. **Jincache**, gañar partido no que porcións de terras por golpes sucesivos un palito ou a punta se escavacións para o campo. **Mocha**, medula doméstica extraído de corno de cabra e da vaca a ser construído para reproducir os touros. **Ratera** tops set con chave especial que está a lanzar a arriba rival que non baile, porque penalizado taxa. **Llares**, cadeas de ferro pendentos do centro da lareira para colgar un recipiente, xeralmente unha caldeira **Llorga**, o burato do coello que fai para unha cama e se agochar. El permanece nela durante o día. **Tajueta**, sentado ou axeonllado táboa base, con rañuras para lavar.

Capítulo II: Tadpole Pond

Por suposto, sería de esperar, tamén a súa vida foi sempre suxeita a fluxo e refluxo do movemento da auga en loita constante entre caer no abismo ou salvo in extremis, como unha camiña na corda frouxa do circo ben.

Unha cousa que non encaixa en calquera forma na mente dos nenos é por iso que eles teñen que durmir sesta: a principios da tarde os nenos non dormen! O soño invade los sentirse canso. A sesta é unha cousa dos traballadores máis vellos, e non nenos, eles xogan. E, de feito, debe ser polo medio-día, inmediatamente despois de comer. Eles expresan a súa decepción con voltas e reviravoltas dobrado entre as cravas da roupa de cama. Neste inquedanza xorde, rebelión, irremediável liberadora.

Libre Emilio sentiu cando, logo de sospeitar que os seus pais estarían durmindo, desliza silenciosamente para fóra da cama e, en pasos de acceso garda felina para o portal, silenciosa abriu a porta da fronte sen mover o obturador, non sendo o rango das bisagras na delate. Ya rúa ten para os ollos semi pálpebras, afeitos á escuridade, antes de que o brillo da tarde. Entón, orientar liberar da gaiola, execute para a praza e para outros, que teñen que bañarse no charca. Están discutindo ao Santo Cristo da Idade ou na forma en que é plana e os outros ten

que subir un outeiro. "É mellor ir ao Cicutina en Tormes, que ten auga limpa, non beber ou mulas e sen fluxo de dicir." "Pero o río está moi lonxe e buscar a miña nai que eu non estou indo para a Ponte. Para o baño, a piscina é máis que suficiente. " Por último, escolla o segundo, como o Santo Cristo é contigua ao cemiterio e dar repelús. Emilio di que non pode nadar. Nin eu, di Antonio Vacico. Cun "como aprender" todo está resolto e cabeza do grupo compacto para a piscina da Idade.

Logo o grupo está roto: a voz de "o que ocorrer primeiro, a noite é a nai, a última, a vela" hostilidades comezar por unha carreira sen freos. Algúns son tan hábiles e tan ansioso para ir, pasando a Cruz do Jail, e tirar a camisa xuntos. Cruzan Praza da Cidade Vella: aquí, un cambaleando foreshortened a perder o macaco cinta, hai outra, nunha perna, saír da perna baggy. E sa e santo raia pilindriqui, as súas roupas pola bandeira na man, bicicleta guiada lembrando vento seco imaxinario subir, chegar á lagoa nun Amén, e sen pensalo dúas veces, mergullo en que el.

Por algún tempo, os seus pés de inmersión, Emilio mira para as acrobacias que se celebran diante dos seus ollos: Mergullo do lado do camiño de mergullo perfecto Manzanal ou ventre que levantar un mar de espuma, como exposicións de cans, peito e concursos de volta e resistencia debaixo da auga. Por fin, timidamente, os recién chegados ir ao lago e dar os primeiros pasos no desexo de emulación, pero sen levantar os pés fóra do chan, arrastrando na lama da praia, entón cinta tan mozos no niño por primeira vez, movendo os seus ás e flotar de mergullo, eles afunden e subir, repetindo o xogo novo e de novo. Porque as aves sentirse tramp e seguridade da praia non é divertido. Este fresco, aínda que só, decide comprobar o seu progreso. Nadan, anticipadamente, non andan e pouco ocasional de auga fai tose. Dalle, para nada e as mans dobradas nas fendas das pedras do muro, xogue a auga Espirrar para a praia, que está crescendo aínda máis. Non se sabe se era cansazo ou exceso de confianza, o caso é que, mentres Antonio asunto na parede cara ao centro da lagoa, Emilio comezou a volta á praia tomar un gran salto: o líquido penetrado nos seus narices e afundiou. Do mesmo xeito que unha bola salta e salta vertical, sen desviarse un milímetro da súa orixe e destino en cada vez máis curto e saltos lentos, eo naufrago alcanza o fondo, sobe á superficie, repetida e canso, falta , inxestión de auga e agora vai ser impotente. A situación é desesperada e nada pode facer o seu compañeiro, intentando negociar-lo mentres empuxa dixo a descansar nadou de volta. Pouco obtén e medo, que é mala conselleira, ela afunde. Noutro golpe, por sorte, pía e mergullo, cabeza para fóra, mergullo e repetir ata que o pé se sente a suavidade da lama das marxes. É salvo. Un frío tremendo invade-o e une dúas lagoa girino. Como vostede sabe que a miña nai! Medo non, para min ninguén vai saber: será o noso segredo.

Capítulo III: Un día de pesca

Dise que, quen sabe combinar traballo con lecer venceu a batalla á felicidade porque, argumenta, o tempo de lecer non é un gasto, pero latente diferencial de renda aumentou o resto, engade resistencia á fatiga e alteracións para o traballo futuro cansazo anterior desta euforia. Verdade científica que voa na cara coa realidade xa que o traballo é escaso e economía de esforzo que non leva a nada. Moitos usan o lecer, non como unha arma, excepto como último recurso, porque a falta de traballo, aínda que temporalmente, algúns ten que facer, e gastar o seu tempo de lecer no traballo, din mergullado, pero é mellor ser chamado de supervivencia.

Todo neno depende moito do seu pai. Se a nai da sensibilidade, tenrura e amor, o poder do seu pai, forza, seguridade, coidar e amar a nai é o pai de todos os días laborables, o modelo idealizado para o futuro. Vai seguir o camiño que marcan o papel real da nai, os patróns do neno pai persecución, sublime, a nena é formiga laboriosa, control o seu tempo para salsas na cociña, o bastidor na sala, o neno, Bee en empresas sen discernimento aventureiro, un príncipe do tempo, o mundo e sente que ten na man un paraugas de protección. Un día a mediodía, o seu pai lle dixo: "veña comigo esta noite Tormes": Emilio sentiu o inicio de novas aventuras e moito máis, ao saber que levaría bolsas de colchóns de la e lavar corte: suposto un par de días de descanso. Medio da tarde cando chegaron ao río pedregoso e un mergullo no elemento límpidas mitigado a calor do sol. Entón o pai escolle un cadozo e está dedicado á bahía preparado con larvas que fora atopado en pedras molladas. Logo saíu da alfarjuelas pardejos para peixes e anguías cordas, o neno tivo lugar en pedras de lastre no fondo das redes mentres que o pai atado cordas e ganchos morder a isca. Logo o río era decorado por boias de cortiza flotando na parte superior da pardejos e caricias nas costas, no lado oposto, os contrapesos. Entón, mirando anguías, lanzaron as cordas en augas profundas e escuras. Entón, o tempo de espera e recolleita de pedras planas que cortan a auga, contando as estrelas reflectidas na cea ondas pequenas romper sobre o pegada deitada na area. Toque de mil ás de bolboreta furta-cor e rumores de río neno durmindo bahía. Na súa cara, un bico ao luar. Todo é paz. Silencio.

A forte presión no peito estaba acordado: a man do pai, el di para quitar redes e cordas: a creación de peixes. A cuestión é levantada e mentres a lúa parece case non ve. Está medio durmido e todas as pedras están determinados a atopar o dedão do pé pokes a través do burato aberto sandalias. O lastre é resbalina e, moitas veces, o pé fóra da auga e do nariz da traseira atopalo. Non lles importa moito con tropezo: a pesca é abundante e moitos barbas e están presos en pardejos vogas. Os dous corda anguías ollar! É grande a súa vesícula feliz para desembaraçar a rede e manteña a anguías escorregadia, pulida súas mans, tentando reducir a cauda poderosa ao ser retirado da boca da isca.

A calor do día de peixe convalecerá novo e debe levar a casa, non vai perder. Emilio xa está alfarjuelas ombreiro cara arriba, cara ao lugar. Ten que se apresurar, antes da súa nai fuxir con roupas. Deixar o camiño, que é de rodeo, e tomar a ligazón que leva ao bosque. Pero pola noite, nas montañas, os camiños se cruzan cabra, está confuso, as touceiras son xemelgos, a sombra da vasoira xigantesca e os garranchos bush roubar o seu novo sombreiro vermello. Anda perdido, tobogán, cae, érguese e suores pesca transportados con medo e está revestido con o po do camiño. Atordado, el transforma os seus pasos, buscando unha franxa no chan se esconder as estrelas, e retorna o que aínda permanecen durante horas no labirinto. Non sei como foi, pero eu recordo o no; pouco el pesaba pernas cando naquela mañá foi ata o cemiterio. Con gran alivio que escoitou o familiar badaladas do reloxo na praza. Mental, el foi, tiña seis anos.

Alfarjuelas, alforje pequeno agricultor que penden dun dos seus ombreiros. **Garrancho**, parte aguda e duro dunha planta que pode causar feridas ao único contacto con calquera parte do corpo. **Pardejo**, malla ou rede para a pesca de río, marcados con rolhas, que fan boias e ponderada con cantos do río na parte inferior.

Capítulo IV: O Piélago

Para os días do seu pai, a partir do principio do fracaso de Moriana, un Portugués asistiron en todo o Douro. Descubriron que, grazas a ranfuelle, pero quizais tamén deseño en trubisco funil colocado en Yelda, conseguiu pesca abundante nas costas. Por implicación, asumiu que a marxe oposta do río, máis soleado, foi poboada escolas virtude de peixes e decidín probar a súa propia engrenaxe dese lado do río, fronte ao fracaso Armenia. Emilio levouno a servi-lo seu asistente. A alegría dela foi manifestado no continuos saltos estaba torcido para o camiño de cabras que leva á praia do bao Piélago. Curta foi feito para a estrada. Por suposto, como outeiro íngreme e abaixo, toda a axuda dos santos.

Xa na area, o pai di que vai pasar pola casa de baño para ir para o lado portugués e pregunta se se atreve a cruz-lo. Velaí a placidez erro que espello e as respostas do neno afirmativamente. Explicou que, como o feixe é moi grande, vai a importe, onde comeza a se expandir e de alí, sempre comezar a morder contra o liderado, nadará o fluxo de levar: así, ía atravesar o río con menos esforzo. Con todo gráfico comezar a viaxe. O seu pai, que está á fronte en accidentes vasculares cerebrais lentas e ritmo constante para que poida facela acordar, ela vira a cabeza de cando en vez para ver como o seu fillo está a poucos pasos. Aínda navegando en augas calmas un pouco, son dous terzos do camiño e case caer cara ao centro do feixe. Pai ataca o centro do río, a corrente forte, mira cara atrás e mira aterrorizada como a vea arrastra o fillo ao penedo de rochas que pecha a cuarto de baño. O tempo é curto porque, despois de todas aquelas forzas esgotadas fillo, teme a traxedia. Con velocidade e grandes esforzos, axudado pola forza cumulativo do ápice da vea, retorna á súa man, agarralo antes de comezar o fluxo de Vortex ondulado enriba das cantís e os seus ósos para envolver colidem e rebate as beiras de granito . El tivo sorte que o feixe fai que o remanso vea antes de traidor, cuspir cara á esquerda. Só eles podían contar. Tras a experiencia, o pai quedou en silencio durante todo o día eo seu ollar perdeuse na liña de boia da cana, mentres o fillo colleu a man de Sardeña na area, onde o fluxo dos Olivos desemboca no Douro. Poucos días despois, Angel, o seu irmán, el denunciou a Garda Civil e pardejos caza retido un mes despois, recuperado. Unha cousa e outra rematou cos fans que o pai a pescar. Ao final, vara e equipos xogados no río acabou, para sempre.

Piélago, nome propio dun dos pagos do termo. **Ranfuelle**, río de pesca dispositivo formado por unha rede compatible cun garfo que ten unha longa circular para traer de pesca varal **Trubisco**, raza raíz existentes venenosas, que foi usado para a pesca. **Yelda**, Yelda poñer o equivalente a deixar de salsa, xeralmente 24 horas, trituradas e mesturadas con trubisco terreo moi mollado.

Capítulo V: Monaguillo

Gran alegría que sentiu que o seu amigo José máis tarde o convidou para subir a torre da campá tocando o Rosario. Como fan para acompañalo, o sacerdote Don Basilio, preguntou se el quería ser coroinha. A nai deulle permiso e foi pronto aprender a Confiteor e outras respostas para axudar a xente, qui omnia rexen e Mater Stab a cantar en funerais e enterros con sacerdotes e un sacristão. Non só a súa paz tarefas, pero para explorar un mundo novo se abriu diante del. Sentíase como ofreceu a posibilidade de novas aventuras. Por qué traballo, o que din realmente funcionan, só os sábados e aínda levou con alegría. Terminou misas pola mañá, os

nenos altar tres, Joseph, Antonio Morteiros, e el, e Ramiro, o sacristão, tiña que varrer a igrexa xa dividido en cuartos, corredores, o transepto central, o presbiterio, sacristía e altar. O maior tempo gastado en varrer, pero non eliminar e colocado nos bancos cos que cada pequena chocar e navíos invadindo os altares laterais, como as feces de cruceiro e os bancos centrais, fronte ao altar, para ser menos e equidistante mudou-se e podería facilmente varrer entre eles. O caso é, sempre vinculación co seu amigo José, en tal necesidade e xogou a nave central era máis extensa e, como os seus compañeiros remataron antes de axudalos. O batistério, situado na parte de atrás, raramente varrido total ou movemento arcas pesados de guildas de idade en ambos os lados das paredes laterais detrás da igrexa.

Cada vez que permaneceron na igrexa foi Emilio tempo para a aventura. Para a aventura estaba comezando un novo coñecemento ou experiencia nova. Foi así que eu tiven que poñer no peito na sacristia, poñer en orde inversa, o sacerdote dicir en masa está revestido, os paramentos para conmemorar: a primeira casula e manipular, e cor para cada día, de acordo co xusto, descrito no libro dos santos e, sobre deles, Cingular, amencer e Amit implantado, que o sobrepeliz, unha especie de curto alba se usa para outras celebracións, capota e xestionar, cando a festa está fóra da igrexa, varonil cando expostos a copa Santísimo Sacramento nas procesións co viril, que o carbón para o incenso foron traídos da casa do cura e precisaba moverse graciosamente Aviv organizar o incenso no chan shuttle finamente, mesturado con mirra pouco, que o sacerdote espargia sobre eles, teñen preparado a música representa o cambio no missal, e, sobre todo, ser consciente de que a lámpada Blessed non é apagado, cambiar o aceite seca, fortes antes está rematada.

Se distraeu sentiu o ollar atento do sacristão, estaba cheirando unha vela na man retablo buratos, posteriormente, que empilhado santos, Baseándose Vella, roupa puidendo e banners mal, sen franxas, todos os non utilizados . Remire parecía un santo e brillante vestido negro, sen ollos, sempre atinxido e, por máis que nunca sabía quen era representado: o funcionario non sabía. El aprendeu que era máis gratificante para axudar a masa na dereita, foi quen puxo as galhetas no altar, derramou auga sobre os dedos do celebrante na pía e tocou o timbre para aumentar a consagración, e non o esquerdo, que só axudou a aumentar a casula. Ademais de a cadela graxa que dobrado final da misa, pola mañá e Amit, recibiu padre na sacristia de D. Manuel, el rouba, ou a recepción real de Don Basilio. Memorizado rapidamente o uso e tempo de cada toque da campá, sino Angelus oracións ou masa ou ordinario; pealing Explotación de gando vacún en solemne e vodas e funerais e exéquias fúnebre de portagens, a campá do reloxo vello e da bomba , alternativamente ou ao unísono cos moleiros en procesións. El notou que as campás anuncian oficiar como atopou a Semana Santa, vestindo negro altares cintas, o monumento erguido para a ocasión, cheo de velas e velas e campás se calan, pero chocalho son oídos, o gran e madeira meniña, con argolas de ferro e chapas, nos mesmos lugares que a xente ten o seu pregoeiro tambor para anunciar a venda de peixe ou a bahía.

Capítulo VI: The Bells

Gustábame, en vez de ser sineiro da torre da campá a sentir arrogante. A torre, cos seus buratos, pisos e escaleiras, non ten segredos para el. El demostrou ser unha festa que, ao xogar para a procesión tirada dunha torre de chineses para a rúa por un camareiro que pasaba, que deu ningún milagre. Como o reprendido, o sineiro riu e xogou outra pedra caeu preto del, comezando un lapidación de arriba abaixo e viceversa. Entendendo a batalla desigual, o seu orgullo ferido, o mozo quedou irritado e non quería que un neno ía recibir o seu camiño, pero

eles entraron na igrexa, foi para a campá e intentou subir as escaleiras. Pero descubriu que estaba fóra dos límites que cando unha nube de pedras e anacos de tellas o impediu avanzar. Irritado, esta acción non debe quedar impune, levantouse e retirouse antes do ataque de lanzar material. Finalmente tivo acceso ao primeiro andar das campás, pero, entón, o inimigo estaba entrincheirado na planta superior da campá do reloxo, que só se pode acceder por unha escaleira de madeira vella. Ademais, ben abastecido con materiais: teixos e tellado morteiro bombardeo. Si o neno tiña xogado el para dar, tería rematado alí mesmo a historia do neno, pero só a tentar asustar defendeu. O camareiro ten o fin de alcanzar o cume da torre e despois dun breve fling en torno ás reixas da cúpula e supoñer que tiña pego, pés, por que quere?, O neno foxe pola escaleira de madeira, imprudentemente pula de estiramento para estirar de pedra, a igrexa é executado e peches cunha chave na sacristia. Alarmados os golpes que o neno estaba na porta, entra no altar rolo alfombra para as vacacións e non dorme. Cando espertou xa era noite, a porta está pechada e fóra da sancristía por unha fiestra circular estreita untado fronte á rúa, non se pode sen perigo de romper os seus pescozos. Nunca souben que era o rapaz e a procesión terminou con ou sen toque de campás.

Capítulo VII: Balls

Outro episodio foi cheo de aventura as bólas. Ata entón, a parede da igrexa foi frontón onde os nenos xogan na fronteira lado da bola que serven os contrafortes. O frontón era verdade no Castelo: lonxe de máis. Non é de admirar que cada un se encaixa VOLEI misdirected o balón no tellado. A partir da torre podería ver punta de foguetes múltiples vodas e festas e retido nas canles de pelotas de la ou coiro de cores cubertas, sen dono, convida a alguén a busca-las. Dun dos toques de campá baleiro asistiu o concerto mil veces, pero todo en balde, porque era imposible chegar a los porque non había acceso. Rolda e volta o problema era o primeiro terzo da torre, preto de 10 metros de altura, unha porta pechada, cego pola estrada de Deus sabe cando, o que podería ser alcanzado por un píer que tivo lugar de preto a porta para a parede oposta en teitos diagonal, e que coincidiu preto dun dos desembarques das escaleiras. El relatou as súas descubertas para os compañeiros a quen el recoméndase a realiza-lo, só tiña que marchar sobre a viga, lentamente, abrir a porta e eles estarían pegando as bolas no tellado. Os coroinhas outras rexeitou respondeu que era temerario e os primeiros en probar sería romper. Durante semanas, entre xogar e toques de campás, Emilio dedicouse a practicar no baleiro: a primeira nunha viga presa ao pasamáns das escaleiras, a continuación, na primeira sección do peirao en cuestión. Até que un día el quería facer o concerto cos seus compañeiros. Á pregunta "Quen dixo que o peirao é saudable?" El respondeu que era perfecto, tiña atopado. A primeira parte foi complicada: dende a aterraxe no pasamáns, subiu o alicerce que atinxe o primeiro feixe, a continuación, as mans e os pés na parede en viga chegou ao fin do peirao. Hai os punteiros non axuda, xa que o muro é moi lonxe da árbore se move con pasos moi curtos, de equilibrio cos brazos, sen ollar para abaixo, pero mirando para o feixe ata tocar na parede. Pasou un terzo da viga. Entón, coas mans na parede e os pés no feixe acada rapidamente, até que, por estar demasiado preto da parede, o feixe vai esixir aínda máis difícil, a fórmula de mans equilibrio. Chega á porta e, como o muro impide a dobrar a causa do estreito espazo entre el ea trabe, cun pé intenta eliminar lixo e detritos que impiden aberto. Ten pouco material removido e, como estaba canso, volveu sobre os seus pasos, deixando a tarefa a outra altura. Houbo aplausos para a acción. Como o neno que non é rendición, por uns días e volveu na trabe ata que a porta se abriu. Para chegar ao tellado, entrei a cúpula da igrexa chea de feces de pombos, ósos, plumas, non atopou un pombo! Pisando con coidado a través das canles, cavou a través das bólas e todo o que atopou foron secos polo sol, podre. Agora, non varas de foguete

que quería.

Capítulo VIII: O guirlios

Non se atreve a pensar que un proxecto non desencoraja-lo, porque a mancha con unha vivenda verde é eliminado, alma inqueda durante todo o bate aventura. É o soño da propia vida. E do neno pobre, eo home, que se alimenta de soños! Porque soñar, pode ata soñar esperto. Soñar é o que Emilio ten un barco sentado na Praza sesta mentres que outros, ollando para guirlios matrimonio voar ao redor da torre da igrexa. Que fermosa lembran círculos! Que as ás do tempo, rápido! Chilli non os dous, que están indo a espertar! Moitas horas e días pasou por riba do barco tentando descubrir cal destas guirlios bordo dunha nai e que as pedras do muro da torre ten o seu niño. Co tempo, invade a perplexidade vendo só guirlios moitos que veñen de novo e de novo, volve máis tarde unha soa entra e sae do mesmo burato con **Civac** no seu pico. Identificar cada un dos buratos, decidir se será interesante para asegurarse de os niños son só mozos ou ovos. A empresa non é doado, porque non sendo capaz de atopar os niños no interior da torre de pedra para ser perfectamente montado, ningún traballo de erosión, para investigar, temos que mirar no exterior da torre. O único acceso é un pequeno burato deixado nun vello sineiro na semitapiada parte oriental que se pode acceder desde a escaleira. Despois de ter a condición de que hai espazo, sen parar a pensar, despois da misa da mañá o día seguinte, mantén as chaves. Entre cochilo, suba a escaleira, sobe ata o sineiro, e logo de varias probas, el entende que só se pode saír rastreando de volta en un barco por un buraco estreito, o que de forma restrinxida. Non sen esforzo, el puxo a cabeza para fóra empurrando cos pés e as mans na fenda entre dous soportes, puxe lentamente o corpo e incorpórase. Con movementos rítmicos está tan lonxe, agora pon a man ou o outro, entón un pé para o outro nos intersticios das pedras de granito, ollando para a desorde que viu unha nai. Estaba seguro. Nun burato, atopa dous ovos e un par de plumas, que nidificam tan raro. Pero se a saída fora complicada, a entrada, de costas, non ten nada que envexa, o estrés e fatiga especialmente acumulado. Pero o ataque foi totalmente exitosa. Non remata aí, senón que foi repetido moitas veces, de forma que unha tarde, mentres que na excursión parede chea na mente, a ver Richard, fillo da Sra Fortune, foi correndo a ver a súa nai e non andar coas nenas: dixo que o seu fillo caera da torre. Ela correu e viu empoleirada, con medo, el esperou a descender: coa anguías, el foi para a montaña, ou no fondo alpercatas. Non asustados con Emilio tal, pero continuou na súa idea, e así naceu a agricultura como ovos, pelo malo xerminar e armas, e cando supuxo que ía deixar o niño logo, decidiu leva-la e leva-la para casa. A empresa non estaba de vento en popa, pero tiña experiencia en escalada en que lado da torre cara diante mesmo, puxo a man dentro do burato do niño é doado, pero tratando de obter o refuxio rápida en segundo plano. Entón, sostendo unha posición incómoda, ten que acadar para fóra, tire da punta dunha á, tirar a man tras o guirlio entreaberta e non importación ou arañazos nas xuntas de pedra e os riscos profundos dos cravos do ave, no anexo e esvarou pola parede cunha man e volver para o oco da campá toques. En fin, suado, é aliviada. A aventura terminou cando, orgulloso, mostrando con orgullo os nenos do barrio outros súa conquista, o tamaño das ás, garras afiadas, sabendo que non guirlios voar desde o chan, poñelas desembarcou na rúa, ladeira arriba, e gozar da tempo. Un deslice eo paxaro, virando-se, batendo as súas grandes ás na calzada corre ao longo da rúa, sae correndo en busca dos seus pais e miña Emilio conxelar, ollando para a beleza guirlio, ata que perdeu de vista.

Civac, Civac en auxe, é o alimento que o ave leva o niño varias veces.

Capítulo IX: O Souls

Por máis de tres anos que serviu como coroinha encontrados status social do home se pode medir exactamente pola cantidade e tamaño das velas que miran para funerais. Se morrer dunha morte violenta, como foi xogado dentro do pozo ou aforcados, enterrados os seus parentes próximos, sen campás e cura cruz, ou velas, sen lápida ou nicho: cantamos na praza civil fóra do cemiterio, se é enterro de terceiros preside a cruz de madeira, o caixón non parar na Vía Crucis, murmurar unha responsabilidade no cemiterio da igrexa, ningún nicho lápida, non vela ou ollar eo funeral é simple exéquias, orou, que chama a campá da oración, no segundo, o cadro vai parar e orar en cada cruz, ten oracións no cemiterio, ten o seu nicho coa pedra e decorados con media vela con paneis en exéquias, que convocar a moenda, en primeiro lugar, leva a cruz de prata, miramos para o enterro en masa, a cabeza de cada cruz, as velas son acesas, as campás da morte ata a chegada de caixón para o lugar de descanso, o Dies Irae cantado no cemiterio da igrexa ten tres días e cemiterio funeral están con velas, como moitos, e first-in first, todo é o mesmo que o primeiro, agás que as velas son velas dun quadron. Só un dos first-in first ofrecidos rezou a novena de misas. A distinción do tipo de enterramento é importante, xa que o mesmo número de velas que recibe o padre eo sacristão de ollar para o enterro en masa e funerais, cada coroinha recibir as últimas gastar menos, sobre todo escalar a torre da campá de para sinalizar o inicio da misa logo da marcha fúnebre, ou intentar apagar o máis rápido. Os padres acaban por gastar os seus propios sobre o altar, sacristão e coroinhas no comercio de vender a prezos baixos: un salario.

Era un sabio que dixo "que quere un acólito fillo bandido ese obxectivo e se quere máis, o que fai del sacristão." Quizais isto veña a Emilio condición de galhetas especificacións de saneamento e comer galletas de pan anxo, e el veu e cortes de forma Printable seu carácter. Ou, en virtude de cantar ladainhas e as campás, mentres que outros viran as chorar mortos, é a sensación de rixidez, decorrente do home e escoa malicia a través dos poros da súa pel. Non é que o bo misterio e medo fuxiron como a noite ten que mirar imaxe onírica profunda do Nazareno, abaixo do seu altar, camiñar arredor da igrexa, despois corre detrás del e un pouco de voz está dicindo "Nazareno, Nazarenito", nin o medo a memoria persistente dunha imaxe morta, pero está entrincheirado atrás do escudo da pretensión pretenciosa, como cando, por apostar resistir a unha fiestra con vistas a unha autopsia nun home que se afoga, vendo como abrir o cranio cun martelo para estudar o cerebro eo peito rasgado corte da costela cunha serra para acceder as vísceras. Sí, tivo que tragar. pero resistiu!

Todas as súas experiencias coa morte como a maioría dos mortais, pode parecer estraña e distante, son naturais, outras teñen lugar. Así, recordando os mortos na noite de Finados non foi o menos para impresionar. Houbo unha Irmandade das Almas, desde tempos inmemoriais e hoxe os irmáns non son conscientes de que, como eles tomaron a barra de anos, ou de reservas de cera que mantén un vello baúl, que, por casualidade, no baño, o sábado, moverse para varrer tras recibir de volta, deixou un rastro de greening velas e que rapidamente, o funcionario distribuídos para os que descubriron a atopar.

A Festa de Todos os Santos era unha esixencia de que o mordomo que transporta o equipo facilitar o sacristão da necesidade de mercar sardiñas, pan e viño e coroinhas na casa irmáns recollida salsas para ter o suficiente para facer lume, asado con el e non manter quente aquela noite. Porque desde o anoitecer ata medianoite, por máis de cinco horas, soa un toque lento, triste, persistente, campás, e para esta época do ano, o aire é frío desde o sol se pon. Á

noite, refachos de vento alcanzou as campás. Cada curso do badalou da campá do reloxo, só tocando a desapareceu ", dixo o bronce suave mil campos de muiñeiro tons armónicos con moitas outras nenos, cuxo conxunto é moi diferente de escoitar con ela, baixo o chan na sineiro que é cego no lume aceso. Eles xogaron dúas horas e agora é a vez de José e Emilio: este, no reloxo, que en Moagem. Mentres tanto, o sacristão e Antonio poñer as sardiñas á grella. Emilio, en vez de asistir, Miller, reloxo, Miller, probado reloxo, Fresado Bomba, Molina. Esta rotación é máis agradable e, a pesar de Joseph di que el é prohibido de tocar na noite Bomba Animais, segue subindo ata o sacristão e solta unha bronca. Ferido no seu orgullo, cada vez que tira a corda da campá do reloxo fai con todas as súas forzas, co que acaba por romper o eixe de roldana enferrujar ao longo da cal a corda, agora desprazar sobre o soporte de granito. Continúa o seu forte compromiso co campá, nun esforzo para rescorgarse o látigo do vento na cara. Ata a poucos pasos da escaleira que leva ó cumo do tellado e desde alí tinguinda varias veces xoga a corda entre as mans na parede oposta, a pedra fregando a corda está desgastado, e despois dun tempo, romper a corda e el cae pola escaleira camiñando sobre os pasos para chegar ao primeiro pouso, cabeza para abaixo e todo o seu corpo amarre ao abismo. Na intersección de dúas táboas, un pé está detido, preso só fivela sandalias. A poucos minutos de perigo inminente como a fivela pode liberar-se e caer no abismo. O funcionario comeza a abrazalo lo e levantar unha parte da corda desfiado, levando ao sineiro base cego. Todo foi un choque e contusións múltiples. Como un eloxio, foi el quen jantou sardiñas máis e limonada. Para o resto da noite, as campás eran os outros para el. A súa nai nunca descubriu sobre este evento, e non o milagre do seu rescate.

Libro III: O mundo do traballo

Parece que a natureza, que obriga o humilde para a dependencia física é enorme e, ás veces feroz. Fame e sede, fatiga e frío, condición de vida, en virtude das funcións elementais ou adaptación fisiolóxica ao ambiente. Que difícil é entender *a sociedade ea cultura de lecer, a continuación*, cando está para chegar a un estadio polo menos en satisfacer as necesidades básicas! Dificultades e benestar, pobreza e riqueza non son situacións sucesivas e no próximo nunha liña, pero axustado, remotas e descoñecidos para o ocupante de calquera nivel. Cando, ademais, a prole abundante, son relegados a unha letra morta os dereitos dos nenos, como o primeiro, o dereito á vida está en perigo e calquera outro está virado de cabeza para baixo pola obrigación de cada membro a traballar en nome da subsistencia común. Dada esta necesidade vital, o home ten unha única panca como unha arma, a forza dos seus brazos e continuou a traballar duro: o campo vai subir a partir deste límite mínimo en situacións difíciles, o pai e a nai son necesarios familiares urxentes a noite de brainstorming como poden calmar a fame da súa propia, inventando teñen xornada de traballo ocupados, noite e descanso na despensa para prever os rigores do inverno. Este alcanza un significado especial pet, xa que o porco engorde porker que pode ou coidando de galiñas, tan aliviado dos seus postos, é o alimento seguro para o seu sustento. Aquí, se hai diversificación da programación de traballo, en todo, grande ou pequeno, ten os seus propios no marco xeral da tempada vixente ou cada vez particular. Se o pai todos os días do ano vai para o campo para realizar o traballo de viña, olival ou pomar, a nai, a correr despois de rematar o traballo doméstico, é un peón e nenos, escravos compañeiro da tensión necesaria. É certo que a verdade moitas veces afástase falsos amigos e, sempre, a pobreza é un rexeitamento segura parede frontal. Pero para ser acreditado, a pesar de toda a tristeza, a verdade que sempre estar á fronte.

Capítulo I: O porco

O neno é de sete anos, eo bloque gurriato rosmando xogos esquecido na praza, tome un saco ou bolsa e camiños peóns e campos para cubrir. Hoxe vai afundir os seus Oportunidades minúsculo, gardado por **Reviron** en terra arável. Distínguese boas herbas silvestres comestibles: **lambujo**, ensalada de agrião e **azedo**, ergot, especialmente pola súa dozura, de frascos, bagas arbusto, borrachos, e amorodo almendruco para comer en calquera lugar. Non hai que esquecer que o porco gusta lecheriegas papoula crecen pans concurso e fresca intercalada con terra arável en pomares, entre repolo ou nas pistas de terra removida: Para estender moito no medio. Matar a fame! Brétulas mañá recoller o deserto, almofadas de lírio salvaxe para idiotas entrecocerlos no caldeiro de Llares con peelings repolo e pataca, aderezado con un puñado de salvar-vos, para envialo pola mañá e pola noite. Por fin, procure as campás brancos de Convolvulus, e celinchos ajunjeras en viñedos ou risco brazos e pernas perching en olmos Elm ou cun saco ás costas, sen medo a vertixe, ata que o mesmo vaso, para ir para abaixo e repelido as follas, xa que con unha comida mollado terceiro come o porco-se unha cabeza scabby. Se o alimento é voraz, é máis no seu saneamento que enche o depósito de lixo e un cheiro fétido permeia. Cama nova e da Muna saco precisa secar agora para cubrir as gabias, palla resto das parcelas, as paredes acedones seca, magarza, lavanda e barcos para cortar a rama, mantendo as raíces duras dos últimos, polo tanto, limpo e peiteado, con eles en días de choiva están feitos de cepillos duradeiros fregar plantas. Cerca de quince días permanece leito seco do dump durante o cal o porco parece quere facela pozos e montes e ten que ser redistribuídos. Ao final, Emilio indo, viaxe tras viaxe, cunha cesta de esterco Acosta muraldal onde o xeo vai facer ferro para esterco. Aínda cesta de vimbio suave entregar a cabeza restantes

e marcas na pel, ten que resistir ata o final de desocupado o bloque, a pesar de que cobra moito peso e ten que descansar na estrada de apoio a cesta nunha parede, posición firme en todos os costa, aínda que a ferruxe e pinga de correr polo seu rostro, pero deixe de vergoña para o mal cheiro que segue a carga corromper o barrio ten que obedecer. Sempre pode espallar a raza por un rescaño de bolo con un anaco de touciño na comida que sobraron do día anterior.

Lambujo, meluja planta que crece nos regatos usado en ensaladas. **Reviron**, anacos de pel ou skins vello barqueiro que, porque conteñen un gran número de peixes, queima ben, especialmente en Pulijón usado. **Aceda**, planta de ácido-gusto, cor de canela.

Capítulo II: A madeira

Naquela época, unha tarefa reservada para os nenos maiores estaba recollendo leña para quentar a casa e nas familias desfavorecidas, para revenda a viudas ou rico, leva-la para a panadería na que os cambios para un bolo pan ou borrar queima fábrica de ron a cambio da metade dun litro dese líquido, seis vigas de encher a botella ou o valor dun salario. Para algo debe servir a súa forza nacente, pode ser aproveitado, non será todo o partido na praza ou o patio da escola, aínda que esta perda de sesións de clase. En poucos casos, a madeira é adecuada, non importa que tipo de madeira é que calquera tipo ten o seu aloxamento en calquera momento, gordo, delgado, verde ou seco: o fino, seco e quente facilmente conectar o verde, e convida a queimar unha troncos grosos, non importa se ou en feixes de ramas tocorros viñas, trampas, pernas, anacos de potranca de oliva ou poda-se Ramon poñer no seu tempo, que todos en breve será gasto, porque non hai nada para comer moi parecido con lume. Así, Emilio logo tivo que aprender a escoller **menugas** en torno á cidade para encendaja, para estirar pola mañá e, coa fresca, atravesa regatos camiños BADEA, corre terra, viñas, Oliva e montes á procura de madeira seca, pesando menos, arrinca tallagones vasoira, arbustos rotos, pólas secas de árbores, o verde, en vez de cortar cinta forma, nunca, dun verde pé: un crime, a superlotação, aquí e alí pequenas pilas, fábrica con vasoira verde, na ausencia de feces, dúas vasoiras improvisadas feitas de cordasafeccións para amarrar o paquete, se é igual que en graxa rama de madeira que serven como vasoira parede e salvar as súas costas e ombreiros garranchos, ordenadamente colocados de cada naipe as súas ramas non interfíren e bater ben en conxunto para facer lianas prefabricados e non rompe durante o transporte é desfacer o nó que implica o feixe enteiro. Se o traballo é a súa roupa, persoas próximas á fogueira é o que é o remolque. Algunhas veces, na cabeza, outros sobre os seus ombreiros ou nas costas entre forzados e quebra continua. Peor, a distancia percorrida varios quilómetros, entre catro e seis, porque a madeira mellor e ás veces é só nos bancos de ríos onde os propietarios, tan caro ao seu curso, deixar perder. Non é doado e require axilidade e resistencia. Hai que intensificar o perigo de cabra camiños de escorregar no musgo dos forxados, e atopar pasaxes no tempo do fallo, tendo o feixe, unha árbore ou barranco, el corta, salto fords, ata pistas de catro co feixe ladeiras. Xa na chaira, para descansar cando machucado pernas e ombros baixo unha sombra, enxugar o suor as costas da manga e beber auga do río no seu rostro, e non se esqueza de ser apoiado polo feixe nunha parede o suficiente alta para recargar con pouco esforzo para retomar a marcha. Salto, en principio, son longas, de cando en vez polo córrego, empezou unha escalada íngreme,

a continuación, veñen cada pouco, de xeito que cada pingo de forza. Para garantir o feixe para a fogueira, así, así che quente, catro veces: unha, de paso, dous, para liderar, tres, e catro para cortar cando queimada. Hai descanso. Sen saber por que, nos momentos de cansazo aumentou sempre me veu á mente unha parte da frase que o avó cantarolava, sentirse moi cómodo de xeonllos: "Ao longo dos grandes ríos, foi chamado para levantar Levántache can traizoeiro se quere incorporarse, con esta corda de esparto para amarre tes, con esta corda, eu teño que látego nós; deste fel e vinagre ten que tomar ".

Menugas, madeira, pólas pequenos para comezar a queimar graxa.

Capítulo III: A cesta de uvas

Emilio seu pai sempre mantivo unha relación obediente na fronteira co medo. Cada traballo require que é a orde cumprimento dilixente, porque o seu mandato non soporta replicación. Para o pai, non ten tempo parcial ou medida, é un continuum, sen descanso, sen domingos ou festivos. O cansazo do seu traballo diario, permanente: agora a fábrica, entón a viña, pola mañá que, se o xardín, a continuación, as aceitunas, pero se sentir sonolento, el afasta o soño e pasa as noites en media tensión vela acumulando e humor. Ten tantas bocas para alimentar! No inverno, ao final, xoga-los no forno e queima-los alí cos acios feixe de vasoira ou brazo, e, a moenda de coñac e máis, sempre hai un muro para se erguer. Pero cando o verán chega en agosto, terminaron a colleita, ata a colleita, recreación seus ataques de nervios, prexudica a súa saúde e un aire de ansiedade invade a casa. Así, as comidas son tensos e en silencio, para que ningún imprevisto, sendo quente ou frío, de sosa ou de sal, de allo ou bodajos, pelexa é accionado ea casa torna-se inferno, reina o medo, en que só linguaxe conciliatória da nai é facer as paces.

Nunha cea a mediados de agosto, o pai díxolle ó fillo máis vello quería probar figos e uvas maduras Piso, para a cea. Non cochilo, en torno de verán, o noso heroe é visto con unha cesta da estrada viña. A nai ten detallada a situación exacta das cepas de verdean vermello de tinta e de cabra theta madrid, que madurecen máis cedo. Aínda que relutante, sae de casa, a oito quilómetros de estrada de acougar o seu temperamento nesa idade, porque os problemas son esquecidos como son adquiridos. As uvas eran realmente pouco máis que as mulleres embarazadas, pero aínda cavado por el considerados maduros, con algúns figos, encheu o cesto con cogüelmo, que puxo unha parede con viñas viñas, para que non se enmarcan nos transportes. Cepas verdean non produciu ningún vermello, pero se viu ao longo dos corredores de Tormes dous veciños, observando as súas cabras, *varices*, Pepe e Xesús. Eles gritaron e eles pasaron a tarde xogando con un mergullo e facer todo con asentos de vimbio para Apomazado, que serviron de grupo, que pasou o vao. Na compañía de Varas chegou a casa na cea, cando o seu pai pediulle uvas, viu, dixo que tiña buscado ningún esbabados clusters e maduro, mais ata que a pintura madrid foron difíciles. E as voces comezan. A nai, escondendo-se, examinaba a cesta, preguntou ao neno se caera e, como isto vai dicir non, explicou, as uvas eran verdes, porque trouxeron como cruz e malvasía e verdean, no canto de teito de cabra. Moodiness aumento do pai que, retornando ao verdean, reprendido-o que non podía distinguir esas cepas.

En parede abaixo do reuníronse preto da lagoa. Eles levaron o pato de cabeza branca, o verdean parece que está espallados por todo o viñado, só tiven que mirar para os seus babosa son vermellos. El arma marimorena e vén e que está camiñando de volta a Ram, vai aprender. A nai di que as horas terciario e esas non son as uvas. O rapaz sae de casa. Vostede obedecer? Realmente teme unha malleira. A noite é fría, se transforma na periferia da cidade, en busca de refuxio, as horas facer eterna e, finalmente, a fátiga eo soño de pago en un bueiro estrada. Ao amencer, como a súa nai viu a cesta, el buscou e atopou. El di que está todo remate, e de novo pediu ser máis coidadoso co que di, e cabras, que, ademais de moi intelixente, ás veces, tenden a poñer o nariz onde non deben.

Capítulo IV: O lanzador de auga

Agora, cada vila ou cidade ten auga corrente, é fácil de abrir unha billa de baño ou cociña, ninguén valora a importancia da auga xorde. Pero anos que o movemento de man simples era impensable e foi moi diferente. Desde Emilio podería soste nas súas mans un jarro de barro pequeno, el é visto varias veces ao día dende a estrada próxima Mergúvez ben e, máis tarde, cando crecer, a fonte lonxe de Noria María ou abril do próximo ano. Hai que levar auga do pozo para lavar utensilios de cociña de refrixerante ou en barco de pedra ou plataforma, entrecocer a caldeira para porcos ou cambiar a auga de olivas e entremozos **saborosos** feitos, ademais de auga para beber e cociñar. A primeira tarefa é a aprendizaxe dos nenos: cada noite, tras deixar a escola, despois rescaño limiar de pan con salchichas, chocolate, ou unha laranxa, vén-se en grupos, cada un co seu jar no camiño de sirga do freo. Para ricos, é o servizo público de transporte de auga, con catro vasos en Cangas do burro, rúas Paging e serve Pitch real. Hoxe din que a auga é escasa e todo o mundo ten: esqueza as horas gastos pola primavera no medio do verán, esperando na cola e jack, a través da recollida de bágoa a bágoa coas latas, xardinería ou camiñar durante Soneca en busca de un pozo sen freo de escape, corda, e calzado na man ata a bordo, cambiar-se para volver a casa con un jarro cheo. El advirte que encher o pitch hoxe, mañá estará baleiro, os nenos traballo rutineiro día e nenas. Como atopar a vea rica dunha fonte cuxa fonte nunca se esgota e calmar a súa sede de auga dunha vez por todas? Se eu tivese que ir por horas esperando á súa vez no medio-fío, eu faría con pracer, entón, finalmente, sufrimento e traballo estaría terminado. Remedio formidable. Sería feito milagre completo e final!

Tasty, parar, saborosa por cambios sucesivos de auga, tanto para as aceitunas como o entremozos ou chochos.

Capítulo V: trillique

Durante un verán pasou a súa casa de vacacións en Cibanal Manuel Cortes como trilliqui. Mulas sen luz correndo parva cochilo. pero o xugo xugo de vacas que cargar a banda, moi lento, moi lento. Polo tanto, non hai perigo que dixo súa nai, que é amigo da filla, Teotista, diminuíndo o mercado todos os sábados co seu burro cunha carga de pimentões ou landra. De feito, chegar a un acordo sobre un intercambio mutuamente beneficioso: enviar a un neno trillique verán e outra daría o burro para o traballo de colleita. Porque escambo é común entre os sen diñeiro, cheque cambio servindo o traballo ou produtos da terra. O neno fora varias veces para Cibanal coa súa nai realizadas froitas para vender a cambio de patacas ou feixón en

vagem seca, a cargo do exterior e cara atrás, dobrada en estradas sinuosas. A Garda Civil monitor a estrada por mor do contrabando e baleirado de mercadorías non pasan polo caixa para pagar o imposto sobre vendas octroi que incharon arcas municipais. Así como todos os camiños levan a Roma, todos os camiños ao final dunha estrada: non vendo a parella. Pare!. Non falar, andar, a nai di suavemente aderezada coas dobras do seu veo. Pare!, Quen vai? Ela di que se Zach, que a viña, que o vento: palabras sen significado. Imos, que é máis aburrido que unha parede. Xordeira finxida están libres para deixar coa Firehouse declaración de perda, a xente preto de casa a súa preciosa carga de alimentos. Teotista sen diñeiro para pagar os salarios, pero o burro vai resolver Jera seu pai.

O traballo de que o verán non foron reducidos para conducir o trineo, pero necesitaba aprender os pagamentos do prazo en que os mestres tiñan prados e as estradas que conducen a elas, vacas e bois pastoreo en horas de cochilo durante os primeiros días, a partir de o inicio da colleita, e manter-se vixiante para que o prado, coa mosca, as vacas carpetas e parar, tolo, pulando para escapar das paredes de pedra e cae preto extraviado, ou sae en tempo de calor , tirando a cana beat gardando a entrada, ou executar para o touro na porta prado próximo, que todos debemos considerar. E que, para o pór do sol aínda que, sabiamente, volveu, impedindo calquera mestura co gando de outras persoas, nunca está seguro ata o próximo porta detrás de si principal curral cada casa que se orgullo fronte espazo de vida para os propietarios. Durante os días restantes, a actividade de todos os ramos e todos parecen funcionar peza sen alguén notar é percibida fatiga. Aínda sen rematar a cea, co pouco na boca, os ceifeiras, e mantido polo día, marchando para a pajero alastranse eo centeo berce colchón ou cuberto con palla de millo seco, vai ver como fixar o seu e non perder squeamish sobre a observación do tempo se é ou non ata os riles unha orela, que pronto acorda do sono para ir á lúa e roçada, xa sabe, ao amencer a parella ten que estar de volta na época cunha carga de fardos de **palla**. Entón, debilha, colocado en un círculo de feixes cinch para romper a súa fouce e alcanzou a pista unce parella, no canto de ramas conectados ao eixe no caso de mulas, é gobernada con vara de mordidas que, como o o medo do demo, de vacas, os cascos pesados e lixeiros de carga da pila trillique alastranse preguizosamente na palla rolda mundo, po e suor. Intenta durmir sobre o inicio precoz e sacudir o tornadera mentres emparva, por pedras e picos dissecar o pellets escondido: o sol ea auga extraído a partir do jar está terminado: ten que ir á seguinte fonte para enche-lo é descansar e comer horas bois: deixalos ir na pila, o burro vén coa cesta de dez: un bo xantar de polbo e patacas con ensalada fresca: leituga e tomate onte á noite que, collida no xardín, levar o arranque de viño, que o propietario se estableceron na sombra do Facina: é para os homes, que, beber do vasos, introduza o fresco, á sombra da casa.

O seu traballo era duro este verán foi maior que sufriu o burro, que non tiña vacacións. Ningún transporte foi reducida para carga de burro de uvas na colleita, pero a tempada foi ampliado para a toma de bolsas de oliva por ladeiras inclinadas de Oliva e aproveitou a oportunidade que o inverno logo estaría ligada á casa por trampas de madeira de oliveira e Reviejo potranca. Non era xusto unha sela resistente coiro-aporado luz la, porque o burro que viste sayaguesa ten moito que ser dobres: as cargas de leña garranchos iría machucá-lo. Revamped o burro labrar a pelaeros de oliveiras e espinheiros, foi preparado con vistas ao xardín primavera seguinte, mentres que a terra era na época, recollidos herba verde ou seco, que serven como fertilizante moi bo ou grises, especialmente o mar de barato.

Palla, cereais de cana, xa desprovisto de grans.

Capítulo VI: A fábrica de algodón

Tamén tivo que encher o consello da súa nai: mirar para un traballo que vai axudar no custo dos estudos, e en ningún lugar mellor, suxeriu que, nunha fábrica de fíos, que os corais, os fillos de ricos do pobo, estaban no capital: eles poderían enviar a un na praza de Viriato, á beira do hospital, esquina da Rúa Sacramento, que, sen perder tempo despois do horario escolar, podería funcionar. Difícil entrar en contacto con ricos: eles pertencen a un reino afastado, un senior, privilexiada, ideal, e vexetais no sumidoiros surreal. Cando a cabeza quere a xurdir ao seu nivel, é probable que executar a dereita para fóra sen el. Difícil é que vive en Barraca conectar con mansións. Pero non imposible. E así, despois de varios paseos nas inmediacións do Queen Street e repetidas tentativas de entrar na casa arqueado porta, fixo a entrevista cos señores, pero na época, non esixía que os funcionarios da fábrica para ter centrais o modelo enteiro. O que podería facer era ir a San Xerome, do outro lado do Douro, e fixo peticións para o director da fábrica, o Sr Da Pena, foi o único que coñecía as necesidades do mesmo. Contactar feito con el, o personaxe de grisalho, engafado, serio, cauteloso, e dixo: primeiro eu non teño ninguén, pero despois, pensando que a moza era un conterrâneo dos propietarios, contratouno como un aprendiz, provisional, por unha hora diaria 9:00-22:00. Comezar o mes seguinte. Feliz asubindo fixo o seu camiño de volta. Tiña un emprego e soldo, tería nas súas gastos.

Media hora máis cedo do que acordou chegou ás portas da fronte. Preguntado pola oficina do xerente e dixo que era buscado para o buque da fábrica. Ao entrar ela, un ruído enorme, multiforme, enche todo o barco cheo de máquinas enormes. Espérase que estea cheo de homes, pero, ademais de cobrar, segundo unha mecánica e dous, segundo aprendín máis tarde veu a fundición de idade, eran mulleres, só nenas de traballo. Un deles preguntou, pero o ruído lle impide escoitar a súa resposta e asinar o dirixe a unha oficina. É o director, esperando por ti. Isto marca o sitio funciona ea tarefa diaria: alpaca Allegan unha especie de algodón prensado en máquinas de cardagem grande eo fluff algodón, asegúrese de que a batería foi quedando vermello xunto con outro medio de facer mechas non escoita; asegúrese de que os fusos permanecer no longo spinners, substituindo o baleiro ou desvelar o fío de aqueles que foron preso na corda guía, e os momentos nos que todo estaba normal, aprender a cubrir un dos fusos en máquinas de pequeno porte situado catro puntos cegos. No inicio todo era un nome estraños e outras actividades en lugares remotos que precisan de ser o tempo e apencar responsable. Despois do ocasional gaffe lóxica, nun rookie, mozos e rodeado por neno, o rapaz está feito coa situación e ten o pracer de traballar xa colocado no ambiente. Aquel día foi un éxito persoal e quedei fortalecido e aumentaron a amizade recente de varios mozos traballadoras. Ese estado de euforia durou tres meses: ao final do primeiro dixo unha recompensa, el esperou na segunda para ser transformado en salarios, e vendo o terceiro que nada cambiaría, relatou saír de casa inmediatamente porque o traballo para cada mes traballado pagou fifty pesetas. Tiña a media ducia de bocadillos. Non era salario ou bonos: era esmola mofaría feita. Xurdiu na súa rebelión mama rompe a súa promesa de súa nai e decidiu manter o seu orgullo: o seu traballo tiña que valer máis do que unha esmola pobres.

A resposta foi inmediata, en forma de censura, foi irresponsable. É sempre mellor que nada. Pero, aquel que, e nada foi desigual. A crítica alcanzou unha corda e recordou-lle tan vivos todos os arrastrou para estudar. Así, un crecente sentimento de responsabilidade colleu a reprende-lo arreo para ser aplicado nos seus estudos para manter lembrando que a concesión tivo que superar puntuación media significativa que era necesario para mantelo. Por suposto,

naquela idade, que vén a responsabilidade igual, polo tanto, non sorprende que longas horas de estudo permanecer relaxado en moitos xogos divertidos outros.

Vida proveer unha liberación nova marca da súa antiga escravitude, algo así como un fóra de Exipto para unha terra prometida favos ricos. De cando en vez lembrou-lle que o seu camiño tiña que facelo, sería cheo de dificultades e por un longo tempo, se quería ir con el, non podería actuar con inconsistencia, pero Gafanhoto primavera dilixencia da formiga e previsión. Xeo previsto, e xeo do inverno sería, pero ansiosamente agardado seu mel en primeiro lugar. Catro foron alí os recunchos da súa vida: unha mesa de estudo na casa do empresario, a aula de ensino medio, encontro cos amigos na clase e xogar nos corredores da Fronte de Xuventude. Naquel chirigota vida eterna, e todo leva a sensación de xogar, pero o fondo detrás dun embrión responsable e alerta para novas experiencias xuntos, aos poucos estamos facendo adultos.

Libro IV: Os mozos

O período de vida na vellez lembro máis nostalxia é a mocidade. O florecen unha vez exuberante agora é sombra soñadora que secou de arrebatamento ea súa luz viva e vivir cos ventos nube top voar por conta propia, moitos anos pasaron!, Fraqueza Só hai podrecer en densa néboa. Que provocou miles de frechas para horizontes de tantos e non parece importar visión: ningunha perspectiva ou meta, é simplemente rutina. Unha sabedoría, vello, sen savia, meditación pasiva, auga lenta deitada auga estancada en permanente, estéril, lembre, a forza motriz outros continua, acción afirmativa, a auga corrente imparabile, que descende a dedilhar en busca de luz exuberante val , exuberante.

Ninguén é novo ou novos, de súpeto sae do azul, a condición causa un número de operacións con fusible atrasado. O neno non medra sen máis simple modificación da altura tez, e aumento de peso e outras características físicas que se asemellan a unha persoa cambia máis vellos, pero novos e transforma o seu corpo e do espírito como árbore formas o seu crecemento. Finalmente, a sentir-se nova que estourou en ser tolo mil mudas na primavera, descoñecido. O medo ao inesperado, certamente, moito, andar de mazá. Cando menos se espera, de súpeto, toma conta no seu novo estado, está integrado no panda e séntese capaz de tratar de empresas e aventuras increíbles exóticos. Cada día miles de ideas creadas se desperdicia peregrinos. Nada importa, nada intimidado. Con imaxinación vívida reconstrúe con eles é reforzada e recreado eles. Señor e servo tanto da súa fantasía, nun flash back coa realidade e un profundo suspiro sobe para a gorxa.

Personalidade Goldsmith, afronta o seu propio espello, teña en conta cada un do seu corpo cambia, estudando cada novo pelo: se exalta, investiga cada espiñas ou gran denigre el, fantasía sobre a gran figura que restaura a lente e un feixe vagando raios no aire: láser violeta vibrar ambigua súa alma fai o menor sentido descompensada invadir-lo. Burin agora triste, entón espírito, aniñados puntos círculos no lago Pristina, é apreciado coa súa creación, real ou imaxinario. Aquí impulso cinzel constante é escondida sons no outro, o amigo, aínda que atenace definitivamente tentando escoller entre todas as súas experiencias. Hai jerky ou cinzel, reforza conviccións e outros, vibrando no niño da Gang e, ás veces, Dolores soco, outros moedor pasado, moldeando a dimensión social e solidariedade. Un mínimo de coalhada incansable loita derrotas e vitorias formas fugaces súa vida. É bigorna e martelo de forxa, da vida modelada no seu propio lume interior.

Capítulo I: Scholar

Bendito sexa o día en que ocorreu a D. Fabriciano, o profesor se aproximou da súa mesa! El dixo que quería falar con súa nai, que estaba na casa aquela noite. El se virou e deixou o corazón de cada cor no seu rostro. Como o profesor observa alumno unha sorpresa, díxolle que non era un castigo, senón un traballo posible. Os trasladou a tarefa, pero non escoitar calquera comentario, pasou o día en xeque. Ningunha clase debe saber que tiña esquecido que tiña notado na cara do profesor un aire de misterio para el indescifrable.

Recordando os anos de escola, obter imaxes fieis a lugares e persoas, intervindo dunha forma ou outra na súa infancia, foron decisivos para o resto da súa vida: un padre anda Praza aquilino, D. Albahaca, irrepitible mil sermóns que enchen a Igrexa vir a Canon na diocese de

Zamora, no soto do Concello, o xardín de infancia e Sra Restituta, subir, subir as escaleiras, en receso, o busto de Galiano, que , montando un cabalo branco, tomou o hábito de xestionar a carreira de touros, as comisións creadas para unirse fermosellanos esforzos espallados polo mundo para levantar a auga e espirrou o pobo Tormes fontes públicas titulado co nome das nacións, cuxos veciños proporcionou apoio económico: Portugal, Arxentina, Cuba, Venezuela, Chile, etc, no Plaza, á dereita, que agora é centro médico, gardería para fillos de D. Xullo ea súa esposa, pais de Julito, a radio ea televisión, á esquerda, con unha entrada pola rúa da capela de Cristo de Santa Colomba, Ante o exposto, a escola de posgraao de pequenos D. Salvador, o dono da estrada e os máis vellos, D. Fabriciano, o seu profesor, o Paseo, nunha sala silenciosa, antes Antonio Píriz despois de Manolo, a do Fondo, escribindo unha máquina de escribir ...

Comezar a comida para cociñar na pota, a súa nai foi a casa do profesor para a noticia e non chegou ata o anoitecer. El dixo que estaba nunha reunión do Consello da Cidade, xa era tarde, pola mañá, dixo a D. Fabri, antes de comer, co seu fillo de novo. Eu tiña que quentar os cascos: o seu valor de neno para estudar, e así por diante. Como ela dixo que o que?, El tivo que explicar algo. Que había revolucionaron así foi Dona Encarna, con quen tiña gran confianza, por que non foi en balde que a súa roupa e axuda coa limpeza. En suma, D. Fabri, o vice-alcalde, ten levantado unha proposta de creación dunha bolsa de estudos para os nenos das persoas que pagan a pena e falta de medios, que falara co pastor, D. Basilio, e apoia a proposta. Paco Galiano, o alcalde, haberá menos. Total, terá todo sen problemas para o neno. Como o pai dubidou da nai superou: Imaxina, patrocinadores, D. Basilio Sánchez Campana, D. Fabriciano Sastre e D. Marino Galiano Francisco Hernández. Con estes tres pernas é ben establecida a cova. Mañá, á hora certa, eu vou alí co neno. Na época nin soñaba co Principio da Igualdade de Oportunidades e bolsas de estudo só as institucións relixiosas específicas ou a cultura na cabeza pingaba privilexiada. De aí a importancia desta iniciativa, como un incendio, foi estendido para as institucións sociais, chegando máis tarde o traballo populares por concesións do IOP. Non é de admirar, entón, que Stokes o lume que queren traer o carbón para a súa sardiña e gozar das vantaxes de 3.000 pesetas ao ano. O escrivão da cidade ten un fillo, Yeyo, a mesma idade tamén lle solicite. Haberá unha proba para atribuílo-lo: a lectura, ao cabo, e as habilidades de ortografía. O resultado do panel foi mesmo. A diferenza de medios fixo pender a balanza ao lado de Emilio. Raramente miseria trae beneficios!

Hai só preparado para a entrada no instituto de ensino gratuíto na casa de D. Fabri no tempo libre entre as clases dá anuncia Ben, filla de D. Juan, o boticário da praza, e César Antonio Vaquero Galicia (a proba é pasado sen dificultade), use o tempo a estudar duro, entón, para manter a bolsa, que tentar tomar cada un dos cursos con alta B media, oito mínimo, aplícase este verán a estudar latín, que, sendo descoñecido, o profesor di que vai ser difícil, o coadjutor D. Eutiquiano, que moraba na praza: caídas de aprendizaxe, gravar indeleblemente, de xeito que nin escapar unha excepción: a alma, Capri, dea, filia, libre, aequo, femdom, Asin facer o plural dativo e do ablativo en-abuso , non é, para distinguir os seus homes a partir do segundo fan en-é, ir a un alfaiate para arriba da rúa, fronte ao traxe axustado, azul para probar os botóns da Sociedade de Castelo e gañar algúns cadelas graxa no verán: só ten que xestionar o control de libros na biblioteca e atender ás demandas dos socios, e atopar unha pensión: Sra Manuela, ata a rúa, o que dá figos e noces, poñendo os paquetes no celeiro Tellerinas, que ten unha pousada en 12 Cortinas de San Miguel, en Zamora, onde serviu a súa nai, ela ergueu a filla, Nena, de aí a amizade tamén tivo cea todos os octroi de noite Pinilla na entrada da ponte de pedra, Thomas Berdión, o seu marido, que traballa como cobrador de consumo, un malta staunch regular, mestura de cebada tostada de chicória, un traballador manual do muíño, que

deu ao mañuzo cara unha nota de 100.000 cadros da débeda nacional alemán en tempos de un tal nazi

Capítulo II: Asistencia Social

Non pense que só en tempos de crise económica, visite a contedores públicos de residuos de rúas e calzadas da gleaning de residuos e que as cociñas están cheas de persoas pasando fame desexosos dunha tixela de sopa, ou pertencer a unha sección de a igrexa, ou organización do réxime. Dise que o neno vén ao mundo traer un anaco de pan debaixo do brazo, e tamén o contrario, a miseria raramente bate á súa porta no momento do nacemento, ven co premio do bolo debaixo do brazo: neste caso, tivo a sorte do seu lado: o nacemento e axudou a subscribir á lista de alivio de cea Social, situado no soto do que era o café e, máis tarde birra Danza e Casino. É certo que, mellor caer na graza de ser divertido e, mellor aínda, ter amigos, incluso no inferno. A partir destes feitos, porque calquera pode aplicar, sexa porque a acusación, Traffic, (a) O Taratolas fóra de casa ou amigo lavarás as súas vestiduras, porque Filo, executivo ou director, que vive na esquina da praza, á dereita é que, como membro da familia é máis desde unha lanchonete de algúns meses de vida. Aínda que a súa memoria non vai tan atrás hai pouco e esta vez, o fillo de Philo deulle unha foto para testemuña: non é o noso heroe nunha mesa de cea, sentado e comendo con outros nenos, xunto cunha frontispicio, que son moi visibles emblema da aguiña de San Xoán, o xugo eo feixe de frechas. Filo, a filla do Manelão, nunca ocultou que desde tenra idade, o neno caeu no amor, que chama os seus Emilito desde entón.

Cando o noso personaxe para o estudo Zamora foi para casa, tamén, por un ano, visitou a xantar e cea, acompañado por Manitas, mensaxeiro da cabeza do traballo e outros auxiliares do mesmo, unidades de chamada Gota de Leite de Asistencia Social, situado en El Riego Street, preto das instalacións do tribunal, onde agora está unha residencia para discapacitados anciáns. Neste caso realmente sabe quen pode ter para lle permitir recibir asistencia alimentaria como: significa que, a través da D mestre, Fabri, foi correspondente en Falange Fermoselle e recoller taxas de adhesión.

Capítulo III: A Payas

Serían as sete da tarde nun día máis preto de San Pedro, cando un grupo de mozos falando na sombra dos olmos que a liña de camiño do Clown. Eles celebran con un lanche preparado para o nomeamento de Angelita Estudiantina como madriña. Os nenos deixaron o confort de bancos, mesas e frescura da sombra das Tres Árbores Moreras e se afastou ata onde está perdido nos pomares e valos feitas camiño que leva á cuba antics perigoso . Prefiro a calor, bañarse e curta a festa, con cánticos e guitarra, só, antes de ser engulida pola masa da multitude que inunda os paseos. Mentres as nenas se estendía baixo un olmo, medio-seco herba, roupa de cama e ofrecer-lles un lanche composto de tortillas, pementón e salchichas e preparar a limonada e refrixerante, nenos, novos Robinson, canas densa, tendo en á praia de area fina Drowned. Unha vez alí, divertirse e splash. O tronco grosu dun choupo de idade na auga serve como trampolín improvisado. Sentado sobre ela, que as aves fresca, seca a roupa. Cada un xoga o seu bravatas ser o máis rápido e apostar que vai chegar antes das nenas onde están. Movía como unha primavera, sen nomear árbitro para dar o tiro de saída, de pé sobre o tronco, balance-o para servi-los shuttle Trolley drives eles: o ramo, canso de soportar, de súpeto, gritos,

regatos e quebra, levando a Emilio despois deles, sen saber, el afunde e desaparece baixo a auga absorbida polo remuíño dun pote. Os seus compañeiros, ansioso para loitar contra a competencia e absorbido no seu calor, ou aprender sobre o accidente. Cando alcanzan a costa segue coas súas risadas e bromas. Máis tarde moeda Emilio que sobe o camiño, participada, indo pálido e canso. Sorprendido que preguntan como chegar alí. Explica o fracaso do sector, o seu mergullo na auga no medio dun val, e como repetidamente tentou superficie nadar fortemente, pero non puido porque cada intento eu teño a forte virando cada vez máis fondo. Entón o grupo ven as preguntas habituais de que, como e por que, e esperar respostas. Un remuíño de auga é tan poderoso, porque é un furacán de cabeza para baixo, se arrincar árbores e tellados, dunha persoa, máis boa vontade. A conca é un gran buraco aberto en cancións de rock que rolan visitas durante séculos dentro: ás veces funciona como unha cunca de mortos. A pía chea de auga, xogar unha mosca nel, retire o bujão de saneamento, o que será da mosca. Como saíu? El di que, sen forza ou de aire nos pulmóns, foreshortened nadou participada e deixando uns cincuenta metros de distancia da árbore. Alguén dixo que tivo sorte, porque tiña sentido entrar inútil despois de ser golpeado e que a forza tanxencial do remuíño se ejetado das entrañas do expulsándote conca da súa boca e salvo in extremis.

Libro V Capítulo Man I: Ribadelago

Despois do último curso da carreira, decide buscar traballo. Primeira solicitude dunha escola e está incluído na lista de espera para a Dirección Provincial interino, a continuación, marchar Ribadelago de Sanabria, onde a empresa abriu Moncabril obras en varios buratos. Alcanzar súas oficinas enfrontou confuso e preguntou se el é un albanel especialista, encofrados, vergalhões ou albanelería. Como os estudos xa dixeran, é enviado ao xefe de gabinete, Sr Mochón. Este informe de que non hai traballo para as súas características persoais, pero se o desexa, pode cubrir unha mercado cadrados en Camp One, enriba da montaña. Acceso e xefe de equipo dá unha nota manuscrita para atender-lo ao mando do traballo. Habían asinado a nota baixo a porta aberta porque, na súa opinión, subirá rapidamente, xunto cun cargamento de sacos de cemento, a plataforma do teleférico que liga o plano inclinado, o pé das montañas, cun desembarco en do cume, chamado Campamento Base. É o teleférico ao mando eo capataz do grupo de traballadores que camións de carga transportadas materiais para facelos no local. O capataz axuda escalou para chegar ao destino nun deses camións. O ronco rouco sniffing motor diésel define o campo recentemente deforestadas camiño e rodas, pernas de formigas resaltado o seu camiño entre o musgo, vasoiras e pedras das montañas. Explicou que cortou os camións para a súa publicación no plano inclinado, pero vai chegar alí ao redor de Verín, na estrada de Puebla de Ourense.

Manolo, Manager, da Garda Civil que deixaran o Corpo de Garda e fillo, pouco máis vello do que é un home afable mozo que lidera o grupo de traballo de campo O campo está composto de varias tendas de madeira: esta, para a oficina que, para almacenar material, unha parella, un, un a cear e cuarto dos traballadores. A oficina tiña tres unidades: a oficina de inmediato, outro con liteiras para o director ea terceira, con outros dous, un para o director de lanchonete e outro recén chegado ao almacenista. O director descrito por un esbozo da situación, o material é levantada dende o Campamento Base de Datos Central Ribadelago é almacenado no One e de alí distribuídos ata a presa de Vega de Tera, que é moi próximo, e de Veiga Conde, Camp Two, unha distancia de media milla anterior. Explicou que o seu traballo sería o de manter o control das entradas e saídas tenda do cemento. El vai coidar de outras materias. Tres meses foi a fonte do río viuse Tera, que cita só catro cousas: que o traballo foi leve, case sempre os outros na oficina que paga moi ben, o terrible tormenta de granizo e piercing de pedra o tellado do cuartel e festa de despedida do director, coincidindo co Patrón da Garda Civil: ir a América. Ese mesmo día o telegrama veu da provincia para asumir o mando dunha escola provisional. Opt para o desempeño da súa carreira, di adeus a todos, incluíndo o Sr Mochón e Moncabril let.

Capítulo II: Faramontanos de Tabara

Medroso e expectante, abre oficina!, Get na liña de Puebla coche. Pozuelo de Tabara chega. O padre local espera mans colector correspondencia diaria, que sempre pide para os novos. Este cambio coa rutina e engadir palabras que leva a Faramontanos mestre e introduce. O padre, paternal, el di: Fillo, tome a súa maleta, Get down, estar na miña casa esta noite e mañá, sen máis, volver. Non vai a estas persoas porque hai unha Morocotudo desorde: escola queimada. Dando todo o crédito ás palabras do sacerdote, grazas polo seu interese, pero decide continuar a súa marcha cara o pobo, polo menos,

para tomar posesión.

Tabara e sae en facer a rampla que leva a Táboa Faramontanos. Dúas millas de máis separar o muíño de Faramontanos Tabara, ir lonxe, sobre todo cando camiñando detrás dun coche de vacas volvendo cargados de fariña e alimentación. Abre-se un compañeiro do partido, vara ao ombreiro, o que estimula a parte inferior das costas e unha resposta para acelerar o seu progreso ou prever que o coche non tombar na gabia, os rangos do coche, detrás de un burro dangling dous sacos amarre nas costas cos puños, tras el, Don Emilio e baixo, vello, arrastrando os pés, pequenos pasos, ao parecer estúpido. A camiñada, por fin rompe a lingua de idade, D. José, un profesor da escola, perpetua interino datos administrativos tirade incluíndo: máis un día de servizo é importante para subir no ranking, e correndo as escalas. Aquela noite, ser sometidos ao alcalde, asumiu o cargo o consello da cidade, para oficiar tres copias da letra da dilixencia e tomar o correo da mañá.

O alcalde informa-los, o pobo non ten hospedaxe ou taverna ou profesores casa. Esmeralda, carniceiro, casado, sen fillos, era o patrón do antigo mestre. Vinte e cinco pesetas un día vén: que agora é o prezo, réxime de pensión completa. Restan os dous, como o salario 1.149 por mes para cada un nun pico. Don José, o nome por Esmeralda como Don Pepe, é un individuo singular, non está claro se a súa vellez, vivindo no seu mundo fóra da realidade, ou por que. A pesar das súas intentos repetidos, o xefe nunca vai conseguir saber o nome da súa esposa ou casado, abrazar ou divorciados. Ela pechou a caixa con mil caras imprevisibles, como foi revelado aquela noite para preguntar como Esmeralda preferido bifés ou despois de cada vez, pide que lle dea unha libra de carne momia. Ela completa e por iso mentres jantava todas as marcas cadrados de taco de carne con paciencia de santo, un clic cun garfo e educado, dá Diners e descubrir o segredo que o petróleo é máis rico. O que é sorprendente é, sobre todo, a súa roupa e hábitos estraños que levan a situacións cómicas.

Agora, xa que o clima é Castilla extrema ou porque as súas vivendas só ter calefacción ou lareira de cociña chea de palla prensada, o certo é que o noso carácter, gran frío, explica a súa figura inigualable vestindo abrigo longo, máscaras balaclava e que un desproporcionado oculta aos ollos, de tal modo, que impediu a maior risada conter unha discreta, poñer medo nas almas dos seus alumnos e todo estoupou en gargalladas. A súa barba creceu negro é grande cando se lava tufos brancos. Cando cuestionado naquel marmoreio, explica que no inverno, máscaras de durmir cheo de algodón, así, follas de frío non pode atacar os seus oídos.

Entón, nas escolas, a partir de axuda estadounidense dada aos alumnos durante os intervalos de un vaso de leite e un anaco de queixo. Queixo, enlatados, é doado de distribuir, non o leite en po, vén en tambores grandes e quantar a auga necesita diariamente no squid, engade e dose do po como o número de alumnos: 25 gramos por porción. Na primeira, nova, todos os alumnos toma-lo, pero despois sempre no leite para consumo extra, porque todos teñen-lo fresco nas súas casas, e é difícil para completar a parte restante do mes en gramos de leite en po. A propietaria, que ten unha galiña con pitos no terreiro, me pedindo para vender un pouco de leite que sobraron na escola, porque os bebés non prosperan. Don Pepe, últimos días deu-lle un saco quilo do patrón, constátase a mellora de animais e pregunta ao dono como deu o leite crecer

tanto, porque a súa esposa van coidar da niñada e queren empregar o mesmo método, cando o pobo ir de vacacións. Esmeralda, presa cheiro impertinente, fácil, el explota conversa inócua falsa, ela provoca, e atopou o punto débil de idade, escava na súa picadura. Explica que, leite, morno, dada a cada neno cunha xiringa de tan cheo. El non entende como pode que para cada irmán beber razón de polo. Esmeralda, manhoso, el di que ten que tomar a un polos á vez, sen esperar por unha resposta e pregunta: "Non ver os buracos, a pouca distancia a cada lado do pico? Nun deles recibe a agulla da xiringa coa súa razón de leite, xa inxectada e alimento para unha galiña. Entón, todos con ". Cando volver á aldea, Don Pepe reclama que todos, todos os polos morrerán. Esmeralda acusa ao crédito: é moi doado ter unha ave infectada. Don Pepe baixa a cabeza, suspira e acena como se dixese "en todas as pulgas de can son skinny."

Os dous primeiros anos da súa práctica, el pasou no lugar que estaba nun Amén. O temor do sacerdote de Pozuelo desapareceu. Esmeralda dixera a el que se quería vivir sen sorpresas, ningún grupo non debe ser nin padre, nin os torcedores do médico, que van para o abate, con todo o mundo, e ninguén, con eles, mentres que no café. Entón colleu a escola media diaria e os domingos e festivos, con mozos e mozas na danza e vinícolas. Prepare oposicións de reposición que permiten ensaios de teatro infantil con alumnos máis vellos cando eles non van para montar o inicio folla para entrecocerla concurso e jara obter un tipo de cuberta que eles chaman de drogas. Non anda negligencia Gaspar, marido de Esmeralda: Cañiza preto da dobra, incorporarse ovellas no curral e vagens e alimentos para animais baixo o berce Tenada. Está feliz na aldea, dos cales só sae de vacacións. Aproba a oposición ea escola provisional escolle. Concurso das prazas de Ribadelago sabe só en Sanabria, e seleccione. Con todo, despois de preguntar, alguén aconsellou a desistir, é preferible que baixar un ben antes de tomar posesión dun pobo, perdido e abandonado por Deus. O encanto do lago atrae-lo e el atrás, por opción.

Capítulo III: Prey

Ribadelago aldea do concello é Galende. O profesor que actúa como secretaria do Consello Municipal, meticuloso, vive no Mercado Ponte e esténdese a posesión de 15 de setembro, 15 días despois da cita para sacar proveito de fóra do réxime legal e viaxes. Unha vez alí, no canto de buscar consello na cidade, visite unidades Moncabril eo xefe de gabinete, que permanece a mesma, imos dar un cuarto de singles do Concello en torno a instalacións centrais, comer cun pequeno salario para o empregado un beneficio adicional administrativos e outros beneficios e comisario. A escola, na nova fábrica, construída e equipada pola empresa, está situada na periferia da cidade, fronte ao cruzamento da estrada Zamora privada que conduce á aldea. A distancia dunha milla entre elas, está a pé que é executado catro veces ao día, o que fai a xente simplemente andou sobre e interactuar co equipo técnico da planta, fomentando a estar preparado para traballar nel como un electricista cualificado . Como traballa limpo e produce un bo salario, a consello de Manolo, un electricista que traballaba na fábrica, adquiriu a colección de libros de electricidade Roberjot en cinco volumes, un dos cales é o núcleo e redes de distribución, e man vai para o traballo.

O tempo restante para o Nadal e durante o decorrer rápido aprende as distintas características técnicas dos elementos complexos da empresa. Entón, Dam Porto ten

capacidade de 50 millóns de metros cúbicos do encoro Conde Veiga, que é comprimido do solo, 12 millóns, o Veiga de Tera, cuxa obra está practicamente rematada, só dez, que o fluxo auga procedente de açudes e cae alá do alto as turbinas da fábrica é mínimo, grazas á técnica utilizada en tubulacións de presión, etc. Logo a estación das choivas empezou que se converteu en tormenta de neve nas montañas, de modo que desde principios de decembro xa cortou a estrada para Puebla. Coas modificacións frío e constante de temperatura no cara atrás e para os consellos escolares é reproducido na febre angina, alta e feridas nos beizos que case curar para o matrimonio programado en vacacións a finais de decembro. Agostinho, o director do comisario, el consegue alugar unha casa na vila para vivir futuros esposos. Ter preparado nunha sala da escola coa súa maleta Roberjot título cuberto e outros pertenzas de stampeding baixo a febre desaparece comunicacións en tempo e aberto. Pero nada diso sucede. É 22 de decembro, a febre teña diminuído, a liña do coche non, ou camións. Sentado nunha cadeira, ansioso, impaciente testemuñas a vez da manivela do teléfono co xerente da empresa de terceirización Rodio, quere estar en liña para falar con Madrid. É non escoitar, pero escoitar as voces conversas dende lado do teléfono. "O fluxo, non é normal, hidrovías demais. Si, ten inxectado cemento. Toneladas, como de costume. Non é progreso. Non, a Veiga de Tera. Ao chegar, imos falar. Si, eu vou agora. Non, a Sanglas ". Correr con el. Grazas á bicicleta e da habilidade do piloto, chegou a Zamora en 23 de decembro, só a tempo para finalizar os preparativos para a voda.

Capítulo IV: A voda

O día da voda é o punto culminante de toda a alegría e felicidade, o marco central de unha vida de esperanza, a inflexible pull de antes e despois. É do 27 de decembro e don rasgando banda alfombra Vulture Church Road Street. E invitados curiosos, noivo e padriño, esperando a chegada da noiva na porta da igrexa de San Vicente. Poucos minutos para dar doce. O coche vén coa noiva e dama de honor, descendeu con el e formou o partido. Desprácese ata a porta, entra na igrexa durante todo o cruceiro: diante, Angelita, a noiva, o brazo de Don Fabri, profesor patrocinador e apoiador, é Josephine, a madriña, un amigo de Angelita co seu noivo, Emilio , non o pequena man de Anabel, ansioso para levantar os extremos da rabo longo, arrastrar, pechar, Spies, con vermello gumes capa negra, carreiras de ruído a ocupar unha posición privilexiada ao final da banca, e en coro, a música da banda defínese a Naor ritmo con notas e acordes de matrimonio marcha. Que feliz é a fermosa noiva, todo branco! Corpete de cetim cetim equipado estendéndose a saia con cola, velo de Gaze de ilusión de tule, suxeito á salsa da tiara, buque de rosas brancas laranxa pequena, luvas brancas, zapatos brancos. É unha virxe branca, pálida e sorrindo. Nunca houbo tan fermosa noiva. Aquela cerimonia tan romántico! Ao lado das palabras doutro, mesturado con o intercambio de aneis e jingling do depósito de prata, podes escoitar os instrumentos de madeira e corda eo seu timbre resoa con ecos fundiron encima do Vault: Chopin Tristesse cuberto con aire de doce melancolía, Gounod, na súa Ave Maria, acenando violín Premium, suspende a alma e provoca suspiros, o culminar do soño ven con Reverie, de Schumann, que permeia todas as rexións e elevando o espírito arroba infinito.

Tras a lúa de mel, pasar o día en Fermoselle Reyes cos pais, familia. O día

seguinte, de volta a Zamora na liña de coche porque teñen que enviar os móbiles no camión que non Ribadelago e pode levar máis tempo porque recibiron unha nota do alcalde da Galende curso para ser retomada sen demora ou desculpas a 08 de xaneiro. Así, o día 7, falta un 07:45 en saír do autobús, están no garaxe con bolsas de espera. Pero un detalle aquí lixeiro que subverter todas as expectativas: a clave para un dos bolsas foi esquecido. A mañá está fría, conxelar moi forte. Se o tempo permitir, Emilio, prefíre non forzar o bloqueo, regresa a casa e vai suar trae porque ten correr unha milla. Na liña de automóbiles, desprovisto de calor, frío e está Zamora chega a febre alta que o forzou a cama por dous días: as amígdalas foron xogados.

Amígdalas son coñecidos por previr enfermidades máis graves, porque din que os anticorpos xerados polo aumento da porcentaxe de defensas do organismo, ao final, é bo ter, dixo, resignado. Pero esta vez foi inoportuno, producindo sufrimento e angustia só porque teñen que ser acamado, mesmo con todo o coidado, cando sexa necesario para resolver as cuestións máis! Ninguén podía prever que as amígdalas eran prescientes: Nós estabamos indo para salvar unha calamidade grave.

Capítulo V: A inundación (xaneiro - 1959)

Na madrugada do día 9, batendo violenta na porta da casa espertou. Magdalena, Angelita tía, irmá da súa nai, ansiosamente preguntou se os recén casados deixaron a vila. El di que non, están na cama porque Emilio está enfermo. Grazas a Deus, di el. Houbo unha gran catástrofe en Ribadelago. 72 EAJ música, radio Zamora: repite a noticia. Na noite de 8-9, exactamente 00:05, o encoro de Vega de Tera sufriu unha pausa e oito dos seus 10 millóns de metros cúbicos de auga nunha grande inundación, terra e pedras teñen atraído pescudou a cidade de Ribadelago e causando moitas mortes. As augas da inundación do lago subiron case sete metros de altura. Naquela tarde, mesmo con febre, Emilio colle o autobús e vai á cidade para aprender de primeira man a situación e ofrecer unha avaliación inicial dos danos á superioridade educativo. Como a unidade de liña no mercado só vai ata a ponte, porque o tráfico é cortada de alí para Ribadelago pasou a noite na Ponte. Aprendín con un servizo de garda, coñecido, tamén viviu na residencia da Cidade de Moncabril, que o acceso á Ribadelago era totalmente prohibido e só podería mesturado coa clase de traballadores para o traballo para limpar os restos de madrugada intervalo seguinte nun camión. Que o axudou ata o transporte da Guarda, como se fose un traballador.

Cando se trata de Ribadelago, o primeiro que tentar é inspeccionar a escola. Un garda cun gorro vermello tarxeta cortes fóra da estrada, di que el está a piques de chegar ao Ministro e na porta da escola debe permanecer pechada. Emilio insiste e di a ela para non se preocupe, que non vai poñer en evidencia, el sabe que o acceso de entrada outros. A Garda finalmente concorda coa visita, se é rápido. Para un ollo, unha escala Emilio rock, chega no saguão da escola e morre chorar nos seus beizos ó ver o chan cuberto con sacos cheos de pegadas, a escola é transformada nun necrotério. Non admira que o garda non o deixou entrar. Nun breve mirada, descubriu que a súa bolsa desaparecera, mesas, cadeiras, mesa do profesor, non había vidro, a porta lateral fora arrincado e transformado nun espazo diante de outro na parede oposta, e en que, milagrosamente, mantivo-se colgada na parte superior en equilibrio inesperado, un tríptico de madeira e coiro con relevo que representa a Virxe Inmaculada.

El saíu coa alma nun puño e andou polas rúas en medio aos cascallos, escoitando a traxedia foi maior porque algunhas árbores arrincadas entupidos da ponte, causando unha resaca que fixo elevar o nivel da auga ata que o ollo ponte, finalmente cedeu, e que moitos tiñan gardado o Consello a chegar a campá situado na parte superior de un promontorio alto, viu o coche de rodas independente que o diluvio había coroado a torre da igrexa, a liña de autobús , que apareceu unha milla de distancia do garaxe, o propietario da casa que Agustín, o comisario tiña bespoken para el estar a vivir alí di "aquí debe ser", porque a enchente non respecto ou fundacións. O seu amigo Manolo, o electricista, os libros, que moraba en fronte á escola, perdeu a esposa e filla. Comezou a entender a terrible situación que eles mesmos se á noite, na escuridade interrompeu o seu soño. Asegúrese de que a imaxe é horrible e desolación, total. Lama e pedras cubrir todo, e berros roucos ayees ouvidas en todas partes. Baixo unha garoa persistente, o eco das montañas retorna nomes de persoas buscadas pola falsa esperanza e no val cada descubrimento confirma unha desaparición de obxectos e bicos profundos aparece na roupa que levaba a persoa amada. Un nó na gorxa apertas cando ten casos como o amigo que, cando veu o diluvio, leva a súa esposa e filla, fuxindo para o piso superior da súa casa e como un golpe de auga separa a familia, é gardado, súa muller se atopa sen vida no piar da porta ea nena aínda están á procura. Porque os corpos relativamente poucos son contados, pero a xente está falta moito. A gran esperanza de onte, hoxe é cortada. Por fin, eles van dicir a un total de cento corenta e catro vítimas. Benaventurados os que atoparon e enterraron os seus mortos, o resto non vai ver de novo: deitada debaixo dunha enorme lingua de area, barro e pedras para o noroeste do lago, ninguén sabe quão profunda. Nervioso e impotente ante o desastre, ao día seguinte volve a Zamora.

Por que o home esforzarse para loitar coa natureza en vez do seu aliado e seguir xuntos, cada un co seu destino? Pero non. Propietario non só se sente, pero se cre que Deus, ignorando leis básicas que ambos están expostos. Irritado coa transgresión, como se fose a ser consciente, seguindo os ditados da súa maior Self, rompe amarras e trae angustia e sufrimento para o home, inconsciente, foi sometido: retorna violencia tras calamidade desprezo xoga no pagamento xusto.

Sra Petra Bedate Inspector dá un suspiro de alivio cando el entrou no seu despacho di que está feliz en velo vivo, pero non chegou á aldea o día que eu tiña que facer. Explica a amígdala, que está incredulidade, como xa se dixo súa escola, ela enviou a casa, está dispoñible para a Inspección. Asistencia, tres meses despois solicitou a clase de estudantes Ribadelago establecido nun hospício clase, agora o Parador de Turismo: O mestre de exercicios os alumnos non saben, o terrible golpe psicolóxico partes. Un mes despois, alumnos e profesores foron enviados para a xente ocupando as novas instalacións recentemente construídas temporal. Elas consisten en pavillóns de madeira pintada e escola da igrexa verde e casas baixas de ladrillos e cemento para as familias sen teito, administrador e profesores, o proxecto última apresurado, servizo cero, cociña na sala de fume, e no cuarto día e noite necesarios cociña eléctrico, sen carga, a secar a humidade do chan chan e nas paredes. Eles din que van construír unha nova cidade ao longo da estrada, alí, pola fonte da inclinación do Galo. Este proxecto non importa para os veciños en colchóns no almacén do pastor, camas, comida compartir e diñeiro, como España e do mundo se volveron para pedir axuda. Rexeitar a deslocalización das súas familias en granxas de varias hectáreas de terra irrigada e seca

moi lonxe de aquí, o goberno ofrece para o Plan de Badajoz. Eles esperan que cada día que as máquinas de dragagem do lago descubrir restos de familia desaparecida, cada mañá e á noite ir ao bar para conter a súa impaciencia con coñac. O tempo pasa e algúns corpos son recuperados e, cando isto ocorre, todo o inferno tumulto rompe chamando para todas as familias non se atopou a deles. Fofocas din que a procura vai acabar pronto e que, en última instancia, para evitar males maiores, onde descubren un cadáver enterrado alí mesmo. Cento corenta e catro persoas, xente sinxela, do pobo, e non un só enxeñeiro! Teña Apaciguador pola vida da besta da noite, alimentado pola incompetencia dos parvos. Descanse en paz e para sempre.

A finais de xuño, a diáspora (enxeñería, funcionarios da empresa administrativos, médicos e profesores), terminara. Se só parte da auga almacenada no encoro de Veiga de Tera que o desastre ocorrese, que pasaría se o encoro rompeu Porto Bridge, cinco veces máis capacidade, localizados en zonas máis elevadas, entre as montañas co lado varrido que dirixe a auga para a estación de enerxía? Emilio pide Move propiedade de pronto, os artesáns de barro, branco e técnicos en terra Mayaro e eliminar o po para explotar en maio, coas latas de modelaxe, vasos, etc Sendo nesta cidade viu o nacemento do seu primeiro fillo na clínica do Perpetuo Socorro, tras unha condición entrega en 36 horas.

Esta asignación foi un trampolín para dous anos buscou por referencia a un amigo Angelita, un nativo daquela cidade, que traballaba como enfermeira na clínica Galache, que era familiar, a pesar de Don Manuel de Avila, compañeiro do pai de caza Este desanimado dende o principio: Guarrate.

* * *

Guarrate un pobo con características específicas e especiais. No principio era baseada en aldeas pequena aldea onde os habitantes vivían, os produtores de propiedades extensivas de Sequeira alugadas para o Conde, co dereito á propiedade tras un longo período de ausencia, no Palacio chamado do Conde viviu carga, que foi quen recolleu os tipos. A aldea foi queimado un gran incendio, precisamente o mesmo día que outros fagan o mesmo coa de Ataquines. A continuación, parte da propiedade, pago de Monte Toro, foi trasladado para o Instituto Nacional de Colonización, os seus habitantes foron asentados do Instituto e que, finalmente, deulles a propiedade tras 30 anos de pagos de taxas. Así, os traballadores xa non adxunto aos propietarios a ser definido un novo modo de vida. Ademais, un rabaño, máis vibrante, foron dadas novas ás.

Se estableceu definitivamente no centro dunha familia con nenos, rodeado polo confort que o traballo primeiro salario e deixar (lavadora, televisión), logo de 36 anos, dividida polo medio entre a escola unitaria e Guarrate facultade Picavea Macías Valladolid, tiña que ser cuberto con algunha actividade: ela non vai estar a ver como a súa esposa ao mar un xogo de gran con cama ou a paciencia que cada segmento recibe dicir watermark filtré; gape como unha serie de tecido sen fin pistas de renda, ver como os pinos son distribuídas ao longo do esqueleto do deseño marcado suxeitos a aceiro ou seguir mostrando o transbordador espacial pasado continua dedinhos na agulla de

crochê. Entón, eu decide ir co seu compañeiro D. Paco, Praza bar café ou na rúa do Palacio, ou: o primeiro, así-off clientela, segundo as persoas que traballan. Notei que o taboleiro de xogo común e máis cartas de xogar son o café na Praza fóra do trío, xa que é propio xogo reservado e cura, é unha das máis nobres xogos. Os elementos foron tute bar ou dominó.

Nun partido, Emilio coñeceu un señor maior, D. Juan, secretario do consello, que tamén foi a secretaría da Irmandade de labradores. Pouco despois se aposentou e foi invitado a encher a vacante no ínterim, acordou, e máis tarde administrou a propiedade, despois de algunhas probas realizadas para esta finalidade polo Directores dos Sindicatos. O salario mensual case ao Mestre (833 pts.) Entón valeu a pena, e como estaba na oficina preto de 12 anos, finalmente recibiu a compensación, pois entón había acumulado en varios servizos gobernamentais. O traballo na secretaría da Irmandade foi luz e foi reducida para dúas partes: 1.-Simple contabilidade no Rexistro Oficial de toneladas e do Tesouro en pastos de verán receita espigadero que os agricultores cuartel alugadas outsiders, que responderon por beneficios robustos, e de locación de inverno e primavera as pastos, que foron divididos aos agricultores locais a prezos accesibles significa todos os ingresos, despois da dedución de gastos de oficina, gardar e secretaría, o resto é distribuídos cada agricultor en proporción á área plantada no prazo para uso dos seus pastos. 2 .- Libro de entradas e saídas de escritos, sobre todo dúas entidades provincial, a Cámara Agraria e da Asociación Nacional de Trigo. En relación a esta entidade, o traballo era só fabricar o C-1 dos agricultores, e os documentos necesarios para o cultivo e colleita de entrega de silos de grans no municipio do Consello Nacional de Trigo Fuentesauco.

Porque eles están construíndo novas vivendas para os profesores, unha boa tempada pasou pola casa de pensión coñecida Angelita, as persoas calor e bo con quen tivemos grandes amigos, así que, xa que as casas construídas, pasou a tarde vendo o tourada que foi entón transmitida en branco e negro da televisión española. A amizade foi quebrada por unha filla casada con o fillo máis vello dun dos agricultores: ocorreu que unha noite, só tes que abrir o secretariado da Irmandade, presentou o seu pai estaba moi anoxado con outro agricultor sentiu-se enganar coa distribución de o uso de INVERNO cuarteis e pastos da primavera. Tanto que, poñendo unha arma sobre a mesa, dixo que aquela noite, apareceu como outro agricultor, ía romper un par de tiros unha persoa ruín. Innecesario dicir, e convenceuno para fóra da Secretaría, levándoo a tomar uns viños. Ter advertido o fillo no; perigoso ese tipo de actitude, toda a familia deixou a relación, asumimos que terían pensado que íamos contar a outra parte.

Ás veces, rompe o egoísmo supino todos inventar esquemas. Aconteceu que un compañeiro pensou que se pediu axuda aos amigos, cambiar a outro Mestre, propietario, do seu tipo e adjudicarían esa vaga para a súa esposa, a continuación, en outro lugar, así que os maridos están. Visto deste xeito, parece louvável, non que levan a rubor a eles, era necesario que o profesor solteirona era insolvente a tomar a clase ou ser declarado legalmente curto de xuízo, como desexado polo outro, pedindo o director para asinar un certificado nunha desas maneiras. Como el rexeitou, non sendo responsable de non ser un médico, tornouse un conflito ao Consello Municipal de Educación: rexistros foron instruídos, eles levaron as declaracións das partes e, finalmente, para a xubilación do profesor único en principio, pero a inspección non permitiu Mestre consorte co seu

marido na aldea, que se cambiar a outro lugar máis lonxe do que eu era antes.

Tiña todo o tempo do mundo. Mirando a través de publicacións antigas da Mando Journal, entrou no hobby de aparellos de radio de construción, comezando coa galena simple. Despois de dispositivos de medida foron: proba, probas tubo de baleiro do xerador e analizador de ondas de alta e baixa frecuencia, resistencia e contador de capacidade, e, finalmente, a construción ea verificación de radio super-heteródino, Jukebox, incluíndo, despois de estudar todo tipo de claves, do máis antigo para o moderno serie vermella series octal e Novalis. Entón chegou a quenda de experiencia con placas de circuíto impreso, diodos e transistores, xunto coa instalación da antena de televisión, e reparación de televisores de idade.

En Valladolid descuberto un novo campo: o ordenador. Os seus primeiros pasos deu o Spectrum vello, entón con unha memoria de 48 k Orico que almacenaba os datos nunha cinta de audio, a continuación, un de 58 k Comodote e, finalmente, con 64 PC- k de memoria, unidade de disquete 5 1 / 4 e OS 1.1. É calendario: primeiro lote, Basic, GWBasic, COBOL, Pascal, C, C + + e Visual. E lectura de libros e máis libros: arte, filosofía, ciencia, e que é obcecado e executar para atopar un lugar na ciencia e na verdade, unidos nun, xuntos. Onde está, realmente? Por que está a agochar? Luz súa facho, é manifesto: Estou buscando, a verdade total. Présa, non teño tempo!

Foi entón que, despois de unha festa para Alacante, decidiu-se mercar un apartamento na cidade, a urbanización Xoán XXIII.

Libro VI: Viaxe ao Centro da alma

Capítulo I: A primeira morte

Ninguén pode dicir que o inicio de toda narrativa autobiográfica ten o poder de ser o momento que marca o inicio do que pasou desde que o suxeito nace ata a súa morte, comezando con fondo apropiado e reflexións morais como rematada, ou que a súa comprensión lóxica necesita é unha lineal, como se fose outra historia. Ao longo da nosa existencia temos conciencia de que unha situación que temos vivido antes, que un determinado personaxe descoñecido vimos, ou a sensación de ter camiñado polas rúas dunha cidade que visitou por primeira vez. É que toda a vida, ser real, non unha estrada corre plana e recta, pero quizais circular, chea de montañas montañas para ser escalado e separadas por depresións ou gabias teñen que percorrer e non é fácil para alguén concluír que deles é próximo á parte superior ou onde poñer o do seu mandato. Pódese dicir que despois de tantas veces subir e baixar as ladeiras do círculo do seu alcance, chega unha hora que non pode atopar ou cardeal ou o ordinal para cada un, e, se facer outra torsión, un digo máis: comeza a confundir a reducir vales e montañas para butter chairas, polo que só podemos ter presente que en todas as montañas, un par de delimitar ou vales circundantes. Así, cada historia pode ser iniciado por calquera persoa, como marcos son e representan algo importante. Quizais o máis significativo é o punto culminante e corruxir a fenda, que separa o antes despois. Ademais, todos temos moi profunda impreso que o obxectivo final de ser comido vivo é enterrado nun val profundo, perforado a súa última montaña, preto do fin. Dende o principio debe ser colocado os ollos no obxectivo final, o obxectivo, sábese que en cada fin, para mellor ou para peor, e nada máis definitivo que a morte, é a esencia ea síntese de unha vida, ten foi moi longos ou moi curtos.

* * *

Pouca experiencia persoal, experiencial, Emilio tiña ata entón a morte. Cada vez que a uns se porque viu, ou ocorrera na infancia mesturado con datos desconectados, como cando a súa avoa volveu para casa ou estraño en calquera caso, sempre foi un espectador máis casual compañeiro de cada evento triste. Así, ela cinco anos, cando a súa avoa, Rosalía, asleep na casa da Estrada, que, ao morrer, deixou de coidar e onde coñeceu a súa morte oito días antes do seu lado por mor da pneumonía. Ata entón, el colleu a súa nai e logo tivo a súa primeira cara a cara coa morte. A pesar das repetidas a nai, "non empuxar o neno ata a morte! Non deixe que o bico! El soñou iso! "Non psicoloxicamente afectou a todos cando o neno fixo, como vergoña de pasaxeiros non ao seu rostro tingidas-de-rosa para ver que todos os ollos estaban sobre el ou se el se atreveu a poñer os beizos na fronte da cera mortos. Non cando a 10 anos ela axudou con outros tres fillos para levar ao cemiterio, a man, a pequena caixa branca cos restos da filla de Manuel, o Falla: a través da eliminación de garras de ferro, foi rescatado do pozo, cravado como era na lama, a quen súa nai perdeu os brazos no seu salto ao baleiro cando pulou no pozo, e que lle valeu nada, a principio, saias pesadas realizada lo flotar como Cando encharcado, que eles mesmos axudaron a afundir na lama. Non cando, como novo, axudou a irmá a caixa ombreiro Manolo, o lixo, a danza e un café na praza. Non cando souben que un vello home colgado nunha viga colgada na porta da súa casa, preto da Cruz da Prisión: canto máis preto se ve un home intenta desfacer o nó abaixo, e

non puido, sen pensar ofrecidos, el cortou a corda e axudou a baixo: Lembro que ese sangue vermello era o seu pescozo gordo e lingua longa, el escapou pola boca. Nin sequera o afectou, cando, recién casado, o segundo día do Nadal, os gritos de socorro da muller de Turner Square, foi para o seu apartamento, por media hora que estaba facendo boca a boca, ata que o médico chegou, Martinez que, despois de poñer un tiro no corazón, polo camiño, díxolle para ir, non había nada que facer, que estaba golpe aire dentro da boca dun cadáver.

Estas situacións foran en balde niños en comparación co que lle pasou o tempo antes de nós. Anteriormente, fora un mero espectador e esquecido: agora está sufrindo na carne doutra experiencia inesquecible.

En realidade, o no principal desta historia comeza cando o protagonista ea súa esposa decide que o soño da súa vida, compartida por tanto tempo por fin unha realidade. Anos antes, a pensar sobre a vellez, adquirira un apartamento á beira do mar en Alacante. A área ten clima e pode gozar do mar e sol, non só no verán, pero ten planeado para pasar o inverno alí cando se aposenta, evitando o rigor da meseta. Ese conxunto de ilusións, que parecía prendido e amarre el quebrou a corda para romper o lado máis fraco, de saúde, que ninguén pode mercar. Só se aplican para a xubilación, unha enfermidade rara toma conta do seu marido. Foi orixinalmente diagnosticado polo espasmo muscular simple dun nervio comprimido entre dúas vértebras cervicais: a verdade é que causa dor nas costas tan forte que non deixalo respirar. Corazón unrhymicity logo agravada batendo nun corpo levado ao límite de sensibilidade e estrés premisa, levando a ataques de angustia permanente. Se durante o día vai mal, os minutos da noite son un castigo por non conseguir un tempo de sono repousante. Myograph son inútiles obtidos a dor aguda penetra o nervio, e tenro, eo curso posterior prolongado de rehabilitación nunha clínica especializada: cada pequena mellora, sempre é un longo período de dor aguda. Falla sedantes, son as sesións nulas de masaxe, a calor eo magnetismo, e calquera mellora física é pasaxeira. Pensa dun tratamento psicolóxico e consulta con psiquiatras. Se os internados son de que o seu corazón é contracturas normal, din eles, non debe doer cando se move con máis poderoso sedante, para os psicólogos é o estrés por exceso de traballo simple: curar rectos e unha entrada Mutabar metered e Lexatin. Todo inútil. Ao longo do tempo, a enfermidade se agrava e causa unha depresión grave que require a solicitude de licenza médica.

Esa situación rompe todos os seus esquemas. Crese ser esencial no Centro, ten que deixar todo deixou en mans do subordinado, incluíndo a xestión. El sabe que, ás agachadas, está preparando unha homenaxe a súa xubilación. Tiña cravado a festa de fin de ano, o seu último ano en activo: Eu tiña planificado a posta en escena da zarzuela Os Gavilán por alumnos da oitava serie, dirixida a decoración, os traxes, as voces do coro escolleu e preparou papeis e intérpretes. Aínda así, el pensa que, se o tempo non está feito no desempeño da reprodución. É máis fácil, máis rápido, e mesmo dar a coñecer o pode acabar co son vibrando a marcha triunfal dunha ópera: Aida, sen ir máis lonxe, nin de perlas vir. Será que esta crise, é. A súa esposa, de forma realista, cre que o mellor é estar lonxe do seu lugar de traballo ea familia mudouse para Zamora.

A pesar da decisión, a enfermidade non só non produce, pero aumenta na escuridade do cuarto e non alcanza o seu clímax. Despois de mediodía, acamado, tenso

nervios, temendo que un movemento para evitar a dor Stokes, canso de soportar a mesma posición moito tempo fai un aceno de cabeza e, dentro do seu cerebro unha crise de soar maçante Whiplash. Publicar un sentimento estraño, unha especie de choque aumentou, dun descoñecido interna central, que cubre todo o corpo, non como ondas suaves propagación no lago despois da pedra que xogou fóra o bebé e vai din do seu confinamento, pero onda xigante acontece no medio de terrible tsunami, ansioso de poder, barcos lanzamento en rochas escarpadas, os restos neles, elimina durmir area profunda, espuma e ata máis tarde, canso de ruxindo e esmagamento, morre nunha praia deserta, e follas lisas, espido, o seu corpo na area. Que o raio terrible nacido no centro da súa cabeza atravesou o seu corpo para morrer no seu toenails. En terror, abrindo as tapas un momento. As catro paredes brancas arredor del estaban morrendo dun vermello raro, non, así, laranxa.

Concentrándose na caída do mar todos os seus días, traza a historia da súa vida nun instante e facerse consciente do seu pasado. El descobre que o seu tempo é gobernada por un reloxo implacable que o punteiro das horas anda máis rápido que o punteiro dos minutos. Os seus pés, non firme, a nota empoleirada na plataforma dunha estación estraña descoñecida. Tren de pasaxeiros executa corredores buscando a sede do seu billete, coas pernas torpe e rostro son desestabilizada, a locomotora, que tivo lugar antes do roll-up lento nas súas unidades, de súpeto dobra a velocidade e os coches voar tan sen sentido, o! traseira, tolo, rápido e violento, á fronte do incompreensible, en primeiro lugar e da bobina. Pase algún tempo e control da mosca sen abrandar retardada retardada. Finalmente, o tren para lento, preguiceiro.

Nótese que os seus sentidos, outrora tan sensibles, fallar agora, a lingua está presa no restolho padal seco, un estraño dirixe o seu conxelación ósos frío, non unha nota dos seus músculos, é inmóbil, cre que escoitar os berros, pero non unha batida única oída en parietal; cesa a súa vontade e paz frouxidão total estraño invadir. Todo, non pingo de lóxica, que se desborda, vai máis alá. Pálpebras inferiores, el resigna-se: todo iso só pode ser unha terrible verdade, a realidade inescapável, a orde total, a morte final. Está morto! ...

* * *

Un silencio sepulcral encheu o exemplo. A conversa da cea ata que punto está o murmurio. Cando descubren o seu estado, o silencio da sala é roto e cheo de voces, esposa, fillos. Movelos, insta-lo a falar, para abrir os seus ollos. Ningunha resposta ou suxerir un xesto. Nós construímos-lo. Os osos non soportan, os músculos non contrato, o seu corpo está frío, sen forza, en liña recta. Todas as execucións inútiles salvaxe, rostros con medo, a angustia no seu corazón, bágoas furtivas.

"Nada importa, e todo sobre".

Meu Deus! Un teléfono! A nai pide axuda para o fillo máis vello. En caso de emerxencia, un médico de plantão. Unha ambulancia. Isto sempre ten que pasar o sábado! Minutos interminables. A ambulancia chega, é envolto en un cobertor e roupa con pegada. Pola súa banda os gritos da serea eo camiño do hospital, vencejea corpo na

cama, co corpo, un brazo é plana na pantalla, o contrario, colgado, balance. Debuxar unha curva para a ambulancia, coa man nota o soporte de metal frío. Chegar á entrada, abra a porta, abrindo os ollos con preguiza infinita. Rush, servente que atravesa o corredor debe chegar cedo. Luz branca, jalecos brancos. Un médico.

"Bones roto en banda ampla de luz e tirando abalada, o seu compromiso." "É doce. Spies, envolto en vermello gumes capa negra, esperando a noiva na porta da igrexa. E invitados curiosos, noivo e padriño, esperar. Alí vén un coche con noiva e dama de honor, descenden e forman a procesión. As mans pequenas de Anabel esforzarse para elevar o fin da cola: pisadelas. Cruzando a porta grande. A procesión entra na igrexa baixo o arco, ampla curva do cruceiro: diante, Angelita, Fabri a noiva do brazo, o patrocinador, son seguidos por Pepita, a madrinha, a súa amiga de longa data e do mozo. Razas ruído ocupan unha posición privilexiada ao final dun banco central. En coro, a banda defínese o ritmo con notas e acordes de matrimonio marcha. Que feliz é a fermosa noiva, todo branco! Cetim vestido branco de satén, corpete cabido, longa cauda, velo de Gaze de ilusión de tule, coroa, buque de flores de azar, rosas brancas, luvas brancas, zapatos brancos. É unha virxe branca, pálida e sorrindo. Nunca houbo tan fermosa noiva. "

- Intoxicación por inxestión masiva de drogas, dixo alguén.
- Non se pode, a muller négase.
- Dimitido, rapidamente corrixido.
- Ou por drogas, alguén suxeriu unha vez.
- Non, o paciente é adicto, se afirma sen reviravoltas.
- Injeção intravenosa preventiva, se hai, prescrito. Non confío!

"Un viva quente, afiada, é executado lentamente por todo o corpo. Entendo o lume ardente na súa forma lenta a través das veas xeadas! Sinto-se a chama percorre cada milímetro da arteria e recanto do corazón e dando máis sen reviravoltas, el deixa e alí a casa. A vida de novo? Estetoscopio desagradable ".

- Todas as constantes aparecen normal, son sorprendidos.

Vostede é ofrecido un vaso de auga. Rexeita. Necesitamos beber. Comprometémonos nos: papo para abaixo un pouco. Moitas preguntas seguidas: non atopa unha resposta única.

"As palabras inintelixibles. Preguntas sen pé nin cabeza. O que din? ¿Tolemia? "

- O perigo foi evidente implicados. Debe iniciar sesión. A cabeza de cubrir o formulario.

"Eles prescriben illadamente?"

- Que facemos, chora a muller do fillo máis vello: a responsabilidade polo neno con un peso de forxado.

- Pai, levar a casa? Nós imos para casa, pide Ruben fronte. En total, espérase anhelo angustia,. Só o silencio doloroso, corte, todos.

No esforzo supremo pode mover as pálpebras, ollos semi-abertos. Assist a un tempo. El ve a súa muller ó lado. Incapaz de falar! Ela manda en resignación, un pensamento amoroso.

"Geli, viu? Nada se pode facer, non hai remedio está en orde. Ler o meu ollar!"

Ela mira, non entendo. El pisca lentamente, lentamente. Os ollos fixos nun punto vago aire instantaneamente querer absorber todo o tempo aínda se encaixa. A súa vacante lembranza.

"Cerimonia romántica! A carón do outro, mesturado con o intercambio de aneis e prata tilintar de madeira serio, de son e instrumentos de corda. O seu timbre resoa con ecos desaparecer na parte superior da cúpula. Chopin, con Tristesse enche o aire de melancolía doce, persistente alianza perpetua bico une a parella para toda a eternidade, coa súa Ave María, Gounod tremolo o premio no violín, a anima leva suspensión e suspiros, e aínda por riba Reverie soño vir arpejos, Schumann, sinal, invasivo uplifting e rexións infinito ... "

Sente sobre si mesmo para todos veren, a esperanza ea ansiedade vai sobrecargar os outros. Aínda que rodeada, só, desamparado, derrotado. Se eu puidese loitar! Demasiado tarde Garda Down! Peche e as súas pálpebras. Baixou a cabeza dunha vez por todas. Balance as pernas tola dende a bordo da mesa, alternativa, brando, mansa, sen esperanza. Só podemos esperar para o reloxo para mergullados a súa última gran, moitas veces de area. Por todas partes. Está mergullada nun pozo. Deus, que ... paz! "

"Pregunta de novo. Que pracer é! Ter que saír do Tabor! "

? - Estamos indo a casa, interceder por enésima vez.

Que raro! O que? Realizar. Hey. Entón, está vivo. Loops de folla non prender os seus brazos. De súpeto, unha mola, estraño, impensable, move-lo, leva. Con gran determinación, non fantasía!, Fóra da mesa nun salto, sorprendendo todo o mundo, a si mesmo.

- Deixe-o aquí esta noite ou mañá vai ter que volver, a decisión do médico!.

Coa esperanza renace para pistola nova e temendo que se fai fría xeadas, en última instancia, deixa o hospital apoiada polas armas, caendo, zombie total. Eles levalo

aínda. escoitar o ruído: ruídos altos. En tempos en negra chea de medos, mira pola fiestra: luces brancas, amarelas lámpadas, iluminación tolo, mundo de luces, cores abraiantes, non reconece o camiño. Está na casa, de volta, máis calma. Sentados arredor da mesa, ansiosos para escoitar, escoitar falador. Ten pouco tempo e ter a forza para sorrir e ata rir do médico. Olle querer prendelo lo! El di que entendeu todo, pero non podía falar. Non sei como saíu do transo, pero a vista é que dura batalla gañou. O sorriso nos seus rostros. Eles pensan, Zamora, trae lembranzas moi malas: volver ao Valladolid mañá. Paz envolto durmir tarde de noite. Na mañá seguinte, a súa mente aínda está bloqueado na súa nebulosa, que van desde viaxes, el supuxo, exemplar, silenciosa, que o destino dese voo era para rematar en casa care, con gardas. Zamora e Palencia que?, Quen lle importa! Para este asunto, non é o mesmo? Será que o nome do lugar onde detido, home?

Quen sabería o que sabemos agora! Agora están mortos seguro de que non debe ser mergullada en silencio absoluto, pois nel están os xordos e vivir, nin é a escuridade pechada, porque os cegos viven nela, nin o sono máis profundo, porque a esencia da a vida se alimenta de soños. Nel, traendo suspense mortal, nada non é o tema morto: non deixe de seus ollos a cor das paredes, sen mobile na cámara de enterro, ou a calidade do vestido da mortalla, ou se a caixa está nogueira ou piñeiro, ou en flores negras tule e loito. Mudouse se bágoas, gritos e queixumes da súa autoría, pero, polo momento, sentir e observar que todo o poder humano e do fallo único e verdadeiro é un estado de esperanza nulidade completa, con humilde submisión, que absorbe a súa pregos, as inundacións e completa ti. El sabe que o que realmente mentira non é a separación rigorosa dos seus, afectos, o seu toque, o son das súas palabras, entón, a morte, calquera idea de posesión ou correspondencia entre o ser humano xa non desaparece ou adxectivo; todos os trazos do mundo sensible se fai distante e vaidosa, non tan perdido na memoria ou como se nunca existiu, pero de tal forma que, para o un neste transo, e todos os asuntos mundanos, e exime de todas as para todos os inscritos e pertence a outra esfera. Worm vostede estivese en vida, con finas liñas do seu casulo e morte traballando nel agora na tumba de ti mentir silenciosamente á espera de ser liberado para voar bolboreta para sempre. Só entón vai entender que o Creador da vida e recíbelo e, con xustiza, deu simplemente non existe. El agora sabe que a barreira de escala de morte sen dificultade e iso é só un marco no camiño da vida, e que, na morte, nós traemos-lle a paz. Máis importante, resulta que, non sen estar realmente en paz conseguir pasar da morte porque un sentimento íntimo de incomodidade ou culpa ven de ti, os seus paseos persiste e último obstáculo. O xuízo que o sentimento comeza a establecer unha outra vida, moi diferente, como é probado que a morte non é o fin da vida. Claramente, a pesar de todo o pasado foi só unha morte extraíble. A morte real, en última instancia, debe estar en vigor o contrario. El pensou consigo mesmo: Coidado!

Capítulo II: Veredicto: culpábel!

Desde entón xorden tempos de incerteza, está na encrucillada complexa e suxeita, a eventual decisión, sen o discernimento mínimo de realidade. Vostede eliminar ou, quizais, son? A morte trae só tolemia ou demencia é un sinal intrínseco da morte? Só soñou que morreu e todo iso ocorreu, ou está soñando a súa vida vida e é unha continuación dese soño? Ou, o mesmo, non está morto, porque pensa que eu vivo, ou vivir outra vida, xustamente porque el morreu? É como ir tolo. Suficiente, non

aproveitabades para fiación máis. Deixar o seu especulaci3ns non levan a ningures. De volta á realidade, vivindo aínda o seu soño. Espere un minuto! Veña a pensar con coidado, sen testemuñas, na máis pura verdade, que daría un impulso para saír do último estado de prostraci3n ea forza para ir fóra da mazá para o hospital en estado de invalidez foi , que fai fronteira coa máis pura algo?

Despois de que a alarma falso, a posta en valor estúpido, erro dos sentidos, a paz chegou a casa non, a enfermidade de Emilio. Sen durmir ou descansar: o seu greens malo. Verme de coco froita recomendar o seu estado de ánimo: a cabeza, a piques de explotar, os nervios músculos tensos, desencadeou, o aire non é suficiente; preguiceiro, o corazón para, ou polo menos desprovista de ritmo, batidas tolas. Ferir a medula dos nervios, os carrís da dor en si. Para novos médicos son poci3ns inútiles e externo. O mal non é músculo, nervios ou cara a dentro. O verme óso remorso de améndoa da súa vida e unha culpa vella amarga oozing nace, crece, invade e luz de alarma está vermello, curto. Se fuxiu do mundo dos vivos non separado do ventre da sa, ou clausura do corpo dela no reino das sombras, tiña que ser culpable porque ten aínda impunes. E ten que pagar multa! Que poderían vivir en paz coa súa conciencia! Porque non durmiu ou deixalo durmir, é un espello que describe todas as súas características, en branco, negro, gris e trae a cor para a cantidade de tinta que ten, se é amarelo, vermello ou roxo, co veo ou non paga a pena Fold, porque brilla a luz clara que penetra e ve a súa privacidade, quere durmir, pero esperta vostede como un gardián celoso. Fielmente xulgalo: vostede, a súa propia voz, vindo do fondo, é o seu propio xuíz. Vostede teme a súa culpa, non, inminente, e aínda que non quere, e repite incansablemente urxente, insistente, que unha vez que se pon en paz.

* * *

Naquela tarde soleada de xuño deu a luz toda a ansiedade que, durante anos, encadeado seu ventre. O entreaberta de obturaci3n electrónica, o cuarto do din vivo, sentado á mesa con saia vermella, onde os problemas entre os dous son sempre clara luz de verdades agachadas, a parella partiu, sen sequera unha cunca de café leve.

Isto o pote de café, el axita a escoria da súa alma.

Ela mergulla nos seus ollos, el, con ambas as mans na cabeza, a luz vida das embarcaci3ns por valor de seus templos.

Ela rostro do paciente a el, perseguindo-lo finalmente. Ela, coma sempre, esperar.

En realidade, é el quen fala e indignaci3n. Tanto tempo movida!

Abre a súa alma, ela revela penalidades, ela retorna un sorriso, satisfeito.

Machucá-lo moi mal, por unha vida enteira sempre foi mal.

Ela suxire un rostro pouty circunstancias novas.

Esquecín o meu nun recuncho da cociña foi unha ruína, parece agradable.

Pasou a súa vida absorbido no traballo, gañar cartos.

Ela, traballador, nunca desperdiçado.

Está incorporado en libros, a súa perna rota en tarefas domésticas, das familias.

Por unha banda, lecer, entretemento e niños, por outra, coidar de nenos.

É para todos, el só a si mesmo.

Ela esboza un xesto de reprobación afetuosa: É só iso? Só asistencia sanitaria o seu.

O reloxo está executando, e continúa a súa exposición: as bágoas inconsolábeis rodar cara, cor da toalha de mesa son as veas dos seus ollos. Baixiño, golpeado, con fervor de xeonllos, implorando perdón. Mil veces repetido o pecado e súplica. El fallou. Para ela, que deu a súa vida, corpo e alma!

Pregunta tan estraña: Qué acontece? Eu nunca fun tan humillada e suplicante. E pide, entre temeroso e esperando: Existe outra muller? E que di o dito: a primeira, vasoira, a segunda esposa.

Non, non, mil veces non, responde con un grito rouco que as bágoas da alma.

Non sabe como dicir o que eu sinto que ten feito para sufrir, en vez de facela feliz. Totalmente derrotados, sometidos, en silencio. Non entendo! Ou, se cadra, si, e en silencio. Por suposto, só, moito máis ten chorou e rezou para que Deus teña misericordia e pa no seu corpo todo o mal que sofre. Miran en concurso silencio. Gaste un minuto, unha eternidade, unha mestura de incerteza e de amor no outro.

A campá toca a porta, o visitante chega: é Julia, Secretario: finxir, solicitudes de informes en un documento para ser completado e aproveita a oportunidade para preguntar como é. Tentar a animar lo, ha de se recuperar, o banquete está listo para xubilarse. Eles se despiden na porta, el permanece na sala perdido en pensamentos. Mastigar cereixa regada en bágoas. Ela volve. O tecido brando das súas mans limpas un rastro de bágoas e cun bico cariñoso, un bañado en sorrisos, pracer, fundida no traxe abrazo, amar e ás en silencio, vén a paz.

Cando el entendeu a realidade de que os dous tiñan falado por algún tempo no patamar da porta non sei por que. Hoxe lembra que nunha ocasión, Julia dixera á marxe de feliz memoria: O que un garda gran sentado ao seu lado, e noutro, máis tarde, revelando un segredo agochado: Se soubese o anxo perdido!

* * *

Para cada momento de paz e amor, íntimo, malentendidos, moi vivas e indiferenza! Cando perde, pesar, o gran don é o amor! Don vulnerables, pensar en telo, crendo que apropiado para o seu esforzo e gañou o canto así que o obxecto para recuperar nun futuro próximo, a gusto, sen entender que é bo que require coidados diarios e cultivadas con cariño no só unha escola de fidelidade. Que a lealdade é amar o que a saiba da árbore, sen un, o outro a morrer como unha rosa sen irrigación, con todo é bonito. E irrigación continua, porque o amor é un dato a outro, sen fin, sen esperar nada a cambio. É un sentimento que unifica e súa unidade é rota cando unha parte non trae nada desde entón, espalla estéril. Afeccionado, canto máis lle dá o seu amor, máis comeza a amada: é espello dobre luz reflectida. Porque o amor non é só sentido común, pero insta á unidade de acción con dous corazóns na mesma dirección e fase perfecta, así que as súas amplitudes se suman e que ambos beneficio. Pode haber sentimento tan grande amor? Non hai nada comparable, é o único que sobrevive, nin hai lingua que ten palabras para expresar a súa sublimes e pintor que pode reflectir todos os tons no contexto dunha pantalla con cores significan dumps tomado a roupa áspera. ¿Que é unha beleza! Como feliz! Calquera persoa que posúe este don non negligencia-lo, porque dous corazóns baten ao unísono, a personificación de ambos é só sublime nun só espírito e os praceres infinitos borracho con paz e tranquilidade.

Se isto é certo en amor mundano, descolamento don imperfecto efémero, cal é a avaliación espiritual, levantou máis, como perder a vida por outra, xa que non pode obter nada a cambio? É doado de entender! El di que, Cristo morreu polos pecados dos homes. Non deducir que o pecado ten poder sobre o Fillo de Deus, mais foi o amor ao Creador á súa imaxe, home, que fixo posible chegada ao mundo precisamente para rescatar o poder perverso da todos os pecados dos homes, volvéndose para o estado primordial da creación. Pode haber amor ser así?

Sen discusión, non hai nada comparable ao amor doutro. Se tomar unha carteira de motores ten que ler coidadosamente, xogar con coidado e con éxito realizar o exame, ou poñer moito esforzo en algo tan pequeno, non debe preguntar: Como é que proba a miña vida amar o outro? Porque ao final da vida, debemos considerar nun único tema, a revisión máis importante que ama.

Capítulo III: Estrada para o Calvario.

A súa alma era agradable ó Señor.

Tan rápido que comeza do mal.

(Sabedoría 4,14)

Neste mundo, os minutos fugaces de ledicia que lle dá fuxir da súa man como pequena nube vaporoso varrida polo furacán terrible que se abateu sobre ameas, soportes cambaleante e derrubar todas as súas paredes. Así, paz e forza con probas dadas por Angelita demais, de súpeto, desapareceron nun instante, para informarlles lo dunha enfermidade grave do seu fillo máis novo fora admitido na Corachán clínica de Barcelona e precisaba unha deficiencia de pulmón unha operación urxente. El viña loitando bravamente co marido. Máis agora, entrega e dedicación tivo que ser dividido en dous distintos e distantes, unidos e separados polo seu amor de muller e nai polo seu amor. Como é que a súa obriga de deixar a súa nai sen deber conxugal? Marido eo fillo estaban en estado crítico, deixando unha carreira imposible para o outro. Entendendo que a xustiza está no equilibrio da media loita, e convence ao seu marido para a necesidade de viaxar xuntos, sempre alegando que catro ollos ven máis de dous para tomar calquera decisión. Non está só como quere! A viaxe é decidido e, como expresou inseguridade para dirixir, é decidido que ambos han vir a Barcelona no fillo do coche, Juan Carlos. O seu espírito foi, así, reafirmou que a decisión, exteriormente. No interior, o corazón sangra de ver o sufrimento do pai e fillo implicados, lonxe de os coidados dunha nai. A súa inqueda, ata comprobar o estado de ausente, ningunha evidencia no seu rostro, sempre cun sorriso nos beizos, para evitar que influencian o marido, dada a súa condición. A viaxe durou toda a disimulo.

Xa na clínica ten que esperar ata que a operación pode ser realizada, entón o neno para recuperar de pneumotórax foi enviada. O seu non é unha proba para todos: para o neno, dor post-operatória, para o pai, porque o seu estado mental leva a interminables días de sufrimento, noites sen durmir e axitación total e nai, loita constante entre o seu deber nai e unha muller porque o seu marido pediu volver: di que el non aguantar máis. Entón, quede na clínica foi minimizado e como se deu a autorización para transportar os enfermos, eles alugaron un taxi e levouna ao de Seo Urgel, lugar de traballo. A viaxe foi turbulenta para o paso do túnel Cadi, unha moza foi para o seu coche nun taxi: foi todo un susto e da cabina con algúns danos. Finalmente, Emilito foi admitido á Seguridade Social e clínica maridos retornando de tren, a correr. O amor da muller batera a obriga da nai.

De súpeto, a súa mellora foi notable. Descansar, durmir e deixar durmir. Calma de novo. Eu tiven que recuperar e que sería mellor aproveitar este verán para pasar o tempo de vacacións en Alacante, xunto ao mar. Eles fixeron unha primeira etapa da viaxe de volta a Inmaculada en Tudela del Duero, Valladolid. Angel, o seu marido, a Policía da cidade, dixo que fora unha condución ousada, enfermo alí. El dixo que estaba ben, non dirixir canso. Non é mellor ir de autobuses máis silenciosos,? Vaia a modo, que correu detrás deles? Falando de perigo viaxar lembre dous momentos que fixeron o

retorno de Baza o final da proba, eo seu irmán Anxo Emilito: preso en Madrid, na franxa do medio da M-30, co tráfico, pero abundante de líquidos, un Land Rover á cabeza á dereita e, de súpeto invade a súa pista, con volante, sen control. O choque é certa: non deben deixar porque os coches máis tarde viría a bater nel. Sen dúbida, acelerando e pasando a lagoa deixada por condutores asustados, usando a franxa de esquerda, a estrada á fronte. Todos eles xogan as súas mans na súa cabeza, dicindo boa salvos. Alguén dixo unha condución muller e tiña medo dunha abella que entrara a través da súa fiestra. O outro ocorreu preto de Villalba. Das tres pistas, unidade na parte dereita. Slope, tentando superar un coche lento, máis, a metade da manobra, un camión invadir a súa pista e obrígaos a viaxar á esquerda, o camión, que non ten camiño recto, comprobar-lo contra o ferroviaria. Non combustible porque o seu coche de pista chegando moi rápido, e decide acelerar o paso do camión. No cume hai retención, son as luces vermellas: a saída para o Val dos Caídos. Como a esquerda está lotada, ela esixe unha perpendicular move rápido, estar parado con seguridade sobre o ombreiro do lado dereito: o medo pasou, mais todo acabou ben. A noite foi gasto falando de cousas distintas cos seus fillos. Pola mañá, retomaron a viaxe.

* * *

A estancia na costa era lúa de mel novo. Contribuíu, en só uns minutos, cada elemento: os raios de sol beneficioso caendo sobre a pel pálida e marrón-los, toallas de area da praia coalhada tatuado áncoras e veleiros; franxas refresca mar en movemento brisa parasois seu abrigo; visión de Silfos en bikini colorido, a auga azul quente, amplitude de horizonte roto por unha forma de vapor Tabarca, turistas en sandalias e shorts, esta vida, que para ser caps, turístico, cámaras e flashes, viaxando bolsa pendurada no de volta. Na avenida, mestura de razas, linguas twister, turba rostros e un snack-bar, cervexa, sorbete, leite de tigre castaña, améndoas, cabalgada de mouros e cristiáns, Flare xeo partido crema e fogueiras. A paz interior é o noso pan de cada día e luz maxestuosa, a bendición de cada noite. Un mundo Mediterráneo aos seus pés.

O Paseo de las Palmeras está zumbido á noite. Aínda que a noite arrefría, dando go carga, especialmente na cruz do medio: vindo da praia, á esquerda, aparecen todas as tardes con tendas de souvenirs e Paquetería, e moi preto do inicio franxa de idade, porto paralelo, filas de cadeiras de madeira, verde e amarelo, onde xacen os transeúntes cansados. En ambos os dous lados, vello, durmir durante o día de can sentado no sofá ou detrás da cortina cucean, deixou o seu agocho, vestindo súa mellor roupa, vestidos, xoias. Sentado á beira otean o modelo para cada viaxeiro. Concerto da noite: todos paran e aconchegar-se ao lado da tenda da orquesta: paciente, escoitando e obter puntuacións estampado, pero o shell expandir o son e mellor entender a ser a unha distancia de seguridade.

Tan alegre e feliz que está alí, os días pasan voando e diluído como unha espiral de fume curto. Eles queren recordar unha vida xuntos nunha gran viaxe con motivo do próximo aniversario de ouro. Pero unha nota ao final de xullo volvíu á realidade e romper o soño. Que xa cumpriran os 15 anos de pagos diferidos no chan: eles teñen que ir ao notario para a hipoteca e liquidación de redacción final, mediante o pago da taxa de. Con iso, culminando no seu soño. Todo está en orde. El ten unha alegría na intimidade, está ben, é de euforia, pero un halo de preocupación indescribible a

atormenta: a nai dela é vello, só. El ten que volver, quere ver. En balde quere prolongar a permanencia eo tempo de felicidade, ela con présa. El volveu a correr desanimado: é fin de semana, sábados e domingos, o tráfico será imposible. O luns, 31 de extremidades, continúe adiante para as vacacións. Os dous días a principios de agosto eo conxestionamento de tráfico será inundación verdade. É mellor saír o xoves 3, centro-dereita da semana e rúa tranquila. Ela, exemplar, aceptando, pero o brillo da súa perenne cara morrer, a luminosidade irradiada fóra e se transforma en néboa. Que pasa? Ten medo? Oh, si, quizais por medo do neboeiro densa néboa fixo, como aquela noite, en que Zamora tamén vai visitar a súa nai o fixo parar o coche para fóra da estrada ata que pasou un camión que se seguiron luces se apagan detrás da súa bitola traseira. Pero o tempo en que estamos, en pleno verán, non hai nada que temer de que o trimestre.

Eles viven unha falsa sensación de que todo permanece o mesmo: se preparou a moto porque quere levar para o goce dos nenos, é Valdés, antes de deixar un atopa a casa e deixar rodeón para limpeza blinds cara atrás, mira como é meticuloso: en setembro e permanecen retorno tranquilo por un tempo, sen présa vontade. Un cansazo e preguiza fíxolles nap últimos tres días na cama calor praetexta distintas. El pediu para durmir separados. Ela sempre preferiu camas estreitas. É hora de afacerse a durmir só! Dixo.

* * *

Estar inmerso no sufrimento, desamparado, como é difícil seguir o fío lóxico do pensamento! As memorias están fortes na porta estreita da memoria, nas sombras, saíndo, amarradas en cordas non moi ben disposto, pero revoltos feixe sen conexión. As relacións que se entrelazan web, enredado na malla, imperdoábel. É como cando incorporarse as cereixas nunha cesta. Pistas dunha das colas, intentando separar-lo da súa situación co outro, sufocando un impulso tolo de orgullo e respiración ofegante suspiro na imperceptibles: a I, dous ve, e se ve tres, favor non vai caer! Ata o carteiro que diariamente pasan pola súa porta, non fai máis, poñer a carta na caixa de correo? Non tocar o timbre para deixalo abrir o portal e prema o novo, para a súa información que trae noticias? Agora, quen é o berro pregoeiro: escoitar o seu lado da autoridade. Escoita o latexo do tambor, o son agudo da súa buzina? Con repeticións en voz alta nas prazas públicas e torres para que todos poidan escoitar, alto e claro. Isto porque, cereixas detido, ir xuntos carta e proclamación, aquel cos dous.

Ao anoitecer do día antes do xogo, os nenos xogan nas rúas do xardín. A terraza está chea de música. Saltar salto, xogar na roda Rei do Monumento: Por un facendo a mula para os dous, o reloxo, para os tres pequenos pasos de San Andrés, un, dous, tres. Non hai dúas sen tres! Eles tocan sen parar: O primeiro, sen tocar, para a segunda, estima que comeza-lo para abaixo, en terceiro, afundindo meu xeonllo, nunca vela. Vello dito na boca dos nenos. Aínda que non quere: a terceira vez que é o encanto!

* * *

1995. 03 de agosto. Todas as seis da mañá da súa suave e quente. Os preparativos para a viaxe de regreso que teñan tomado unha hora de duración. Os paquetes son

cargados no maleteiro do coche co cadro da bicicleta e rodas eliminado. As avenidas de Alacante son silenciosas e aínda baleiro de coches e peóns: só o traballador ocasional vai traballar nunha motocicleta barulhenta. Neste momento, as luces son lixo inútil que aínda impasible cambio monotono de luces. Os tufos de fume Ducados saídas dende o canto dos beizos de Emilio ply dentro da Volvo, mesturada coa melodía clásica notas espalladas polos altosfalantes. Angelita, co-piloto atento, prestando atención nas rúas escuras cheas de sombras e nonsense sinais de luz. Así, para deixar a cidade e estar na estrada.

Fóra da cidade ramplas, coche morro ventos na esteira da serpe de luces vermellas e os ollos brancos, amarelos, do outro lado da liña. No horizonte, á dereita é un contorno vermello gran pan. Cos primeiros raios de sol en agosto, confiado, sereno, tranquilo, dorme, descansa. El traballaron durante toda a mañá rematando as tarefas e viaxes. Silenciosa, velocidade de sendeirismo, é consumido lingua alargada con dentes que fan fronteira con cada pedra milla. Sen présa. Eles chegan ao Albacete, e ultrapasalo la vir a galope cara a xenética. Para superar un camión e subir en un borde falsa. No nivel, unha cortina de néboa cubrir o sol, cobre todo. Dúas fileiras de coches parados. Hai retención. O que ata entón fora tranquila, seguridade, paz, torna-se rapidamente, axiña, os nervios. Un banco de néboa para-los. El cambia o seu hábito de carreira precipitada para quieto, e freada. Cando se trata de contacto coa nota de neboeiro, mellor, sente que, en realidade, el non dirixe, non fagas nada, só o volante, sen vontade. Algo completamente estraño anula: nota unha estraña sensación de paz e tranquilidade no medio da néboa que todo agocha. O impacto é seguro e, aínda, nos metros finais para ir, dar o control do coche e correndo só, sen goberno, ata alcanzar e para.

A colisión pequena co coche parado en fronte, sen luces ou condutor fai a si mesmo. Probe marcha á re entra na beira da estrada, así no ombreiro, en pé, sen ningún risco. Todo é inútil. Eventos están desenvolvendo rapidamente. Algo ten impacto golpe moi forte para o fondo. O que un bruto! El di simplemente. Unha serie de novos éxitos, sacudindo o, levalo e levalo ao outro lado da estrada. Faros abraiantes abaulamento ollos dos outros, logo velos na fronte e lateral. A camiós pesados foron espancados e despois unha serie de automóviles vai chegar en todas as partes. Olhe a dereita da súa esposa, e unha pinga de sangue con vistas a un dos buracos no nariz e un fio na parte esquerda do canto da boca. A súa cabeza é apoiado no seu asento. Ela non escoitou unha única voz para a prevención. Aínda estaba durmindo. Chamado, ningunha resposta. A chamando gritando por socorro. Intente abrir a porta do seu lado. Ver as sombras sobre o asfalto e grita que non deixa o coche: un morto na estrada. Palpar é a súa cara e sen lentes. Un veo de sangue nublado ollos. Gritar por socorro!, De petición. Veñen para axudar estraños. Eles queren abrir a porta do pasaxeiro e non pode significar calquera carreira de carreira,. Alavancas axudado, abra a porta e levar o coche. El tenta soltar, sen éxito, Nuco cadea, o can, entón o pneumático é acoplado a un camión. Eles axudan a saír do coche. No intento de unirse a sentir unha forte dor na parte esquerda. Sentado curvado, coa axuda da roda do camión, agardando a chegada da ambulancia, alguén xa chamou. Fog, sen lentes, caendo de sangue nos seus ollos, ver sombras correndo entre coches pileup. Eles explican que está participando. Despois de longa espera, a chegada da ambulancia: algúns enfermeiros vai subir na cama e mentres asistía-o, mira para a súa esposa, recoméndase a eles. Non se preocupe, outro equipo

está agardando a ela, son profesionais. A ambulancia ten que facer un desvío para tomar a estrada de volta para Albacete. O retorno é interminable. Le Allegan Xeneral Hospital.

* * *

A roda do coche foi polos corredores fortes con estraños e alimentados directamente nun ascensor. Chega a unha sala lotada, auxiliares médicos, roupas verdes. Nós escoitamos e, como conta, entre eles din, os cristais de corte no coiro cabeludo pálpebra esquerda, arranhão na canela dereita. El mostra fortemente a medalla de alerxia alivio ao redor do seu porte pescozo. Cal é o seu nome?, Mecánicamente preguntar. Deixa o teu nome. ¿Que é alerxia? Que pregunta! Se está gardado na medalla! A orde do grupo. Está vostede en ningún tratamento, tomar algún medicamento? Anteriormente, si. Mutabar Lexatin-3 e 25/02. Onde doe? Ao lado. Unha morea? Si Nota algunha outra cousa? Dormencia no dedo mindinho da man, á esquerda. Voltar a táboa de viaxar corredores: eles toman X-Ray. Despois de esperar sala de espera para sempre, tirar pratos na cabeza, pescozo, peito e mans en posicións dolorosas. Non pide para deixar: como é a súa esposa, onde está. Os médicos non saben diso: non en que planta. Ese é o diagnóstico, ningún dos pacientes. Estar en outro. Eles levan a un cuarto envolto en tebras. É sen lentes. Doe e tira a pálpebra e dor aguda fai que inclinado sobre a barriga. A espera é insoportable, a calor abafado,. Poñemos nunha cama separada por unha lámina de cor salmón cortinas. Os mozos enfermeiros en jalecos brancos veñen e van través do sitio web, traballando para mover as cortinas deslizantes producir áncoras cuxa chirp atroz. Eu me espía, cubriu os ombros con paleta do pixama, azul. A rapaza é máis hábil e servido con favor. Eu poño unha agulla na vea nas costas da man esquerda atinxida polo soro anestésico mesturado con un saco de plástico colgado sobre un soporte de metal en T. De cando en vez darlle un tiro no intestino que provoca unha dor curta e pechada, para a irrigación de sangue, el explica. O tempo parou. Na sala de tratamento dará puntos dolorosos na pel da pálpebra resgada esquerda. Sería facer o corte cun vaso do coche para saltar, con algúns dos lentes de marco de metal ou. O seu coiro cabeludo ensanguentada anacos de vidro eliminado. El volveu para a mesma sala sen portas. Canso, con medo, oprimido. Medio durmido en posición fetal e estado de sono é abrigada no sobre da folla. É o **furacán** da súa den novo.

"Non se pode abrir os ollos, non distinguir nada na escuridade das sombras de distancia. Wanders, de cócoras. Andar descalzo, nu. Iso mostra que quere para encubrir as súas vergoñas sucio, pero a roupa de curto cuberta que é insuficiente. Mirando para a súa esposa. A procura de ollar ansiosamente despois de cada cortina de cada cama. Cortina que é posible, cama baleira. Unha cortina, unha cama, outra sombra, outra. Finalmente a cortina final, a cama pasado. Non atopado: iso noutro andar. El ten que ir a el. No seu intento, en vez de andar, rastexaren perder esforzos enormes. Así, cada porta que queda trasladada é un gran éxito, con cada corredor quedando sen fin á cabeza, o reto para arriba, cada paso que conseguir sufrimento, escala pasado. Non importa que os pasos balance vestir foto que está afundido. El ten que se erguer e agarrar a reixa con todas as súas forzas para non caer, el ofrece soporte e ela desliza. Está suando e últimas forzas, el logo abandonou. É día ou noite? Abre os ollos por un momento e pensar que el ve unha man acenando detrás do vidro. Non pode facer máis. Pesamos as pálpebras. Descansar por un momento. "

Escoitar un murmurio: Non se move tanto!

A dor no flanco espertou. Catro mans forte apego aos cantos da folla de fondo da súa cama subirá como unha pena, eu estaba na cama, cargado para dentro do ascensor e vaia ó raio-X. O proceso se repita, esta vez máis rápido: algo cheque. Volta, un médico pon un catéter nas costas da cal un fío e un tubo para a introdución de analxésicos e medicamentos, e punción menos. El perforados entre dúas costelas no lado esquerdo e para o burato, poñer a entrada dun tubo para drenar o pulmón. O tubo está conectado a unha máquina, a pneuma. Pneumotórax ten que coincidir co Emilito clínica en Barcelona. A continuación, encher cos remendos con fíos de cabeza e no peito e poñer unha braçadeira de tubo no nariz a inhalada osíxeno. Acontece que, sempre cando está máis tranquilo porque, relaxado, comeza a relaxarse, é cando o grapa trocado por unha máscara de plástico, cuxo interior ten un recipiente con auga no que lanzou unha substancia sufocante que produce vapor ou prick toca gut. Nunca falla. Se o para goteo, a saída do osíxeno non está entre eses límites ou para Neum, prema a campá na man. Pregunta a un enfermeiro como é a súa esposa e di que non sabe porque só comezou a súa quenda. Cando se pregunta a outro, e no mesmo sentido, el di que é só instalacións auxiliares, pregunta ó seu médico. Mira ao seu redor: é outro cuarto. Esmaga-lo con moito sono. E se foi ... El ten que resistir. Nun capotamento, un gusto raro vir do estómago baleiro, el sobe ata a boca, producir impotencia, diminuindo o seu corazón e forza a estar moi tranquilo.

"É unha pasaxe escura, baixa, estreita, gris, rochas, sebáceas, mollado. Para que vai ocioso, cansativo. Creeps agarrados cada afloramento de rocha, pero a sucidade que cobre todas as marcas tobogán, cae e perde moito da maneira en que parede alcanzado descendendo en espiral. Con determinación e esforzo vai para adiante, novo e de novo probar, tantas que xa hai moito perdeu franxa de tempo. Finalmente, despois de loita increíble, fai que sexa un paso se amplía e xa é un chan da caverna. Hai que descansar, medio agochado, protexendo os seus riles Dolores sobre a forza dun hard rock. O sitio é legal, húmido, desagradable. É iluminado pola facho ocasional. Varios mozos conversan entre si, vestir roupas quentes. Ao parecer alieníxena chegou a terras do norte. Varias veces, ela pregunta. Non interrompas a conversa, sen respostas. Descansar un pouco e decidir continuar a súa busca de outra pasaxe. Agora está nunha rocha longa, inclinada, con punta afiada e vértice. Hai que moito tempo intentando atravesalo la sen estar a fronte en todo. "

Cando está na UTI, en mans de bloqueo de tempo, foi batido. Durante o día, a visita aínda é un pouco desgustado súa conciencia Atol no torpor que producen as drogas, a escuridade e silencio. Certamente non sei se é día ou da noite e erguer os ollos para as cortinas que cobren o vidro. De cando en vez, entre dúas palmeiras viseira, vin unha cara que non fai distinción, os seus ollos tentando furar a escuridade para ver a man parece facer un saúdo. Non sabe quen é, pero o xesto é apreciado na alma porque elimina o anonimato cega e reuniuse con alguén que amosa o amor ti. É un impulsor de moral que borra toda a dor e máscaras aburrimiento insoportable para un curto período de tempo, só para descubrir o veo da cortina. A noite vai desacelerar, o sufrimento, pero espero que na mañá luces a fiestra de novo.

Cando move a súa fábrica e instalado en outra sala, o primeiro que nota é que o sol penetra polas frestas das cortinas e pode para que a través deles de máis ou menos luz, a gusto. Aínda ligada á maquinaria de cama e parede, no medio dunha rede de tubos, pero os visitantes non son máis que pantasma, pero persoas reais. Cada paciente ten familia e amigos en torno a súa cama. Claro que incomoda os gritos das visitas, non tente falar con calma, non entenden que ignoran o sinal de "Silence", xa sabe colgado no centro do porto. Certamente hullabaloo moi aburrido, aburrido que dicir a fofoca visitar o seu veciño, e mesmo o ruído molesta, que produce a moeda alugar unha película na televisión. Para a película é vostede! Vostede pecha os ollos e despois dun primeiro momento, entender que está entre eles e compartir as súas vidas na base forzado, onde a paciencia bigorna forxar a solidariedade comer, beber a súa propia bile como responde sempre con compromiso, paciencia. A noticia dá TV: gran inundación nun campo de Huesca. Hai centos de mortos.

Logo batendo palmas aviso sonoro que o tempo de visita rematou e, segundo as pegadas desaparecen polo corredor, traemos-lle alivio físico eo espírito é baleiro de calquera mestura de venenos. Deixar todo e é cousa cambia o seu fillo. Agora cambiar Reuben Inmaculada, con Angel, o seu marido eo seu Violeta, Juan Carlos, ou substituír, no seu caso, Emilito. Raramente dous fillos xuntos está lonxe de Albacete como fonte ou obxectivos e todo o mundo ten para atender ás súas tarefas. Vostede repite a mesma pregunta: como é a súa nai? É mellor? E vostede obter a mesma resposta: ben, descanso. O que ten que facer é pensar en mellorar e curado. Pero onde está? No andar de arriba, todos ao unísono, eles responden. Os nenos non menten. Todos din o mesmo efecto. Canso de medio-soño e torpor vén sobre ti. Pero a preocupación non deixar ir e foxe-lle o resto.

"Continúa a súa marcha cara rastexaren polos corredores, abordando o umbra das portas, tira de madeira, nun esforzo para se mover, abrindo a porta a ningún proveito. Nunha das salas nas tebras descobre unha muller sentada nun sofá. Eu só vexo o pelo na cabeza, que de seu cume. Primeiro se cre que é máis para a cor de cobre fixo é negro descobre que corresponde a unha morena. A súa esposa é unha morena. Coma se quedar, torna-se un instante a cabeza na dirección del. Que é ela, pero parece distante. Ao intentar pechar, despois dun esforzo increíble para ollar o rostro, demostra ser unha persoa diferente: ela levántase da cadeira e sae da sala. Non porque cae nos seus esforzos. Novo e de novo mirou para máis, a pesar de todos os seus esforzos para atopar chan tras cruzar chan, que era inútil. El desaparecera como a terra tivese engulido."

Violet, na súa cabeza, enxugando a suor do seu rostro e toca o seu ombreiro, mentres dicía: non se moven tanto que vai caer da cama. Se finalmente soltar os tubos. Durmir, relaxarse, relaxarse. Dixo estraño encontro da súa filla con súa nai, verrugas e todo. Ela respondeu: o simple figurações: é no piso de arriba. Mentres tanto, as súas mans sostendo o seu e acariciou a súa testa mentres enxugar o suor.

Non aparece hai días o médico: tomou un fin de semana de vacacións. Ansiosamente esperando por ti, sabe que el é considerado completo e preciso. Pedimos para o verdadeiro estado da súa esposa. Non mentiu. Pasar a mañá visitando, pero os días pasan e substituír persoas diferentes que non saben nada, enfermeiros, técnicos, asistentes médicos, xa sabe todo. Cando finalmente aparece e pregunta de resposta ávido, non desviou a mirada, pero os seus ollos son, en conxunto, tomar notas do paciente e respostas para interesarse e enviará un coa noticia do seu propio estado. Lento pasar das horas, días e a sala se enche con novos inquilinos. Chega unha muller cuxo home encharcado con alcohol e despois atearam lume: el atopou na cama con outra. Era serio, porque as súas partes íntimas, aparentemente non tan nobre, foron chamuscados, barriga torrado é. Cando eles eran os seus parentes, culpou todo sobre el, e viceversa. As razóns presentadas voces incomodaba moito e levantou como unha dor de cabeza e mesmo xurar que cando visitou, viu caras alí xuntos facendo amor. Irritado no corazón, estaba contento cando marcharon. Hai un paciente falante que insiste en falar todo o día. El recibe visitas, o galego: Galicia é a súa esposa e familia en breve estará con eles, porque eles están indo a ser descargada. Non vos canso de facer exercicios con un dispositivo que contén as bolas de cores. "Tamén ten que practicar moito ata conseguir manter o balón no alto vermello." Ningunha rúa ou durmir ou paradas para descanso ou repouso. O home fuma durante a noite: grella ve cigarro brillando na escuridade. Violeta di que nunca desactiva o piloto na TV.

Foi admitido varios días, van ser vinte, e un fillo máis tarde dixo que ía solicitar a súa transferencia de Albacete: todo ese tempo eles pasaron lonxe de casa en constantes viaxes e todo está abandonado. Foi o peor e pode viaxar. O paciente non parece malo, porque, aínda que non sexa bo, está disposto a deixar este mundo, debandada. A súa esposa vai vir con el. Inicialmente, o director do hospital se rexeitou por considerar riscos implicados, pero, por insistencia dos fillos, ir en dúas condicións: que a transferencia é feita por unidade móbil controlada eo hospital ten a recibir de instalacións axeitadas. Xa fixeran acordos con Zamora Medical Center e, tras comprobación, o director deu a súa aprobación. Eles ían aínda que na mañá seguinte.

A espera foi longa, mentres se preparaba para o embarque no período da tarde. Eles levalo na mazá na ambulancia para instala-lo no salón e ver como o médico que o trata se vira para o outro e fai a entrega de medicamentos a seren facilitados na viaxe, eo programa de aplicación de cada un. O paciente, atento, obsérvase mental. O médico di adeus, el introduce outro novo, sen barba, que nunca viu, e como o médico notou un xesto de sorpresa, e el explica que instruíu. Grazas pola súa atención ao presente, prometendo volver algún día para ampliála las a outros. Á beira da cama son os seus fillos. Preguntado sobre como a súa nai vai volver. Responder a ir nun coche despois de que a ambulancia para atrás.

O tempo de viaxe entre unha serie de contratemplos. A dor que fai que o movemento continuo dos solavancos mazá na estrada, é horrible: que a unidade é resortes duro ou está en moi mal estado. A viaxe é para sempre: a ambulancia que ser vello, moi lento. Tamén é amarrado a unha mazá no compartimento de atrás, só: outros partes da cabina do condutor. Sexa por mor dos solavancos ou facer un movemento, porque a verdade é máis estraña logo agulla de soro para fóra da vea e, preocupado en contacto co seu médico. Isto, como esforzo non volver ao lugar. É reclutas o mes cando

os médicos tiran vacacións. É tempo de substitución de medicamentos: de feito, o médico pode intentar, pero todo esforzo é inútil. Os enfermos, aburrido, suxiro que non tentar de novo: cando atinxen a Zamora xa colocado na clínica. Imposible para xa se deparou con máis de agriño. Veñen a Madrid, estacionou a ambulancia e deixada soa. É quente e moito máis, alí: saíron para tomar unha cervexa, sen présa para volver e é consumido. É peor, sen os seus medicamentos e falta de analxésicos a dor aumenta. Cando chegue e retomar a viaxe. É a historia sen fin: coñecer o percorrido, pedir ao paciente para el: que informa que o mataron porque iso só aconteceu por Morales de Toro. Eles preguntan Zamora e enderezo da clínica. Improvisación en directo! O paciente dá. Cando finalmente a ambulancia chega, xa hai moito esvaécense.

Ruben esperado. Hai moito tempo, veu a cuestión do atraso. Na conversa, para entrar no ascensor, o son das rodas de mazá a través de salóns e auxiliares de enfermería e as ordes, non se saber se a ambulancia chegou coa súa esposa. Unha vez instalado nun cuarto espazos e unha máscara de osíxeno reorganizados, catéteres e agullas na vea, unha enfermeira lavou o seu corpo enteiro, sen dar ningún coidado para ver as súas intimidades: esfínter como visto! É inhibido, exhibindo os seus órganos xenitais a estraños. Esta noite de descanso e mañá, é obxecto de informes adicionais para o rexistro, ademais do habitual vigas e placas. Como vimos, un novo médico, probas de novas e diferentes ou non se leva ben con eles, ou desconfianza do compañeiro branco. Din para actualizar os datos, pero el cre que é só fuxir da cuestión. Hoxe, o día da recollida, mañá, último momento da análise de decisión. Eles corren día e veñen tixolas, a acusacións por minuto e non por casualidade, senón pola seguridade social: a través da empresa, mentres que para el, amarre e consumido con impaciencia, non para de pasar as horas,! estirado en séculos. Cunha lentitude increíble, unha mellora é evidente. A táboa está organizada para recoller tecidos saliva e escarro, que é perigoso para comelas. Debe beber moita auga para amolecer a mucosa para eliminar un aloxado no brônquios. Debe encher a boca e respirar profundamente e calma: un día, cando menos se espera, vai un raio disparou un balón tras un ataque pouco de tose.

A impaciencia de espera é amenizada cando as visitas. En torno a súa cama, os seus pais están agora, mañá, un irmán chegando da aldea onde pasa vacacións coincidindo coas touradas de agosto, sempre ao seu lado dos seus fillos e todos os interesados no curso da súa saúde. Unha mañá, conforme acordado, os seus catro fillos se sentou na beira da cama del, que o confort moito. Despois do momento das preguntas habituais sobre o seu estado de saúde, os thins atmosfera, a incomodidade é normalmente reina o silencio tenso e ansiedade xa é tan palpable que pode ser cortado cun coitelo. Rúben, o máis vello, tome a man calor na dela e falou en nome de todos, fai un esforzo supremo e non máis, di el, perdoade connosco, nós enganados. Nai está morta. Como é difícil dicir ao pai dun fillo da morte da súa nai! O que é imposible asumir! Médicos, continúa, e aconsellou-o como perigoso, porque o seu estado. Morreu no accidente. Pero se a viu sen un arranhão! Morreu pescozo foi roto, un infeliz accidente vascular cerebral co banco de atrás. O novo sangue xeou, quedou atónito, non unha bágoa do seu rostro suco de alivio: o bebé para beber en silencio, recordando todo momento do evento, o fío de sangue escorrendo polo nariz e preso a caer no canto dos beizos. Eu tiña tantas veces temido e rexeitado polos impensable hoxe confirma. Onde, onde está enterrado? En Fermoselle, no nicho que comprou para a avoa de Tránsito. Porque é o destino tan cruel? Agora depende del! E, sen ir ao seu funeral!, Angustiado

xemidos. Crea, non eran todos a chorar. Quen eran eles? Os seus fillos, avós, irmáns, Barcelona, pais e irmáns que acompañou Ramonita de Albacete, toda a aldea. El lanzou só unha falta ao final! Agora só hai soidade, por non atender as bágoas. Oh, Deus, como pode haber algo máis sen esperanza? ¿Que podo reservar?

* * *

Necesidade de saír máis cedo e visitar a tumba da súa esposa. Obrigación peremptoria é necesaria e só catro contra paredes. Canso de estar entre eles. Para exercicios de días de recuperación co fisioterapeuta e facer viaxes curtas, dando os primeiros pasos polo corredor. Entón alta médica a partir da forza, garantindo que está ben. Aínda que o médico recomendou máis días para unha recuperación completa, salta cara arriba e pide ao final. El logo se ve baixar as escaleiras. Ningún coche ou taxi quere: debe demostrar que é forte, pero unha vez na rúa, inclinándose no brazo de seus fillos en conta que as súas pernas están dobradas e, ao chegar a Santa Clara, require unha base para descansar un intre . Mentres no seu e obter a simpatía de un amigo en primeiro lugar, Revell. Ten que superar o infortunio. A vida continúa. El mira para a xente camiñando pola rúa aquí e alí como se nada acontecese, sen ningunha preocupación nos seus rostros. O que non pode parar de todo e manter o ritmo de vida normal? Será que ninguén entende o que está pasando? Todos fóra da súa desgraza, todo o mundo vai adiante e cara atrás como se nada acontecese, cada un inmerso na súa andaina diaria. Ningunha nota nin pranto, nin dor ninguén, pero unha vida despreocupada, sen o menor apego ao seguinte, se cadra, só desprezo. Doe meu corazón! Terá que ser. A vida continúa e hai que reconstruír a súa, el repetiu. El ten que vivir a vida con entusiasmo, e sei que todo nel é pura fantasía, ilusións e miserias que sempre dependerá das condicións locais. Está só, vagando no medio deste paseo nonsense, rodeado pola multitude barulhenta da feira, e unha, que sexa.

A Tramp: Se eu fose rico, vive nunha casa tan ben e Asao.

Que rico é para aproveitar o sol nun único día e as estrelas da noite!

Unha que naceu en pé: Como podería eu imaxinar que eu estaba me pasar!

Pensas que está feito de barro distinto do que outros?

Un servo: Se eu fose ti, sería a miña roda mil servidores.

Con o xeito no que a vida fácil é soportado por alguén que depende!

Un, era para la: Se eu puidese volver atrás!

Tosquia, agora só está: é o dereito de protestar!

Un fillo de puta: Oh, se o parto foi dúas veces ...

Está na súa mente dereita? Está disposto a sufrir a angustia de outro partido?

Un vello, eu, vinte e pasa, non é? Eu retirei Bailao!

Por que este desexo? Animais de costume! Tropezan na mesma pedra!

Un granxeiro: Día chuvoso: taverna forxar mañá máis tarde.

Como vai pasar a súa soidade? ¿Flog un cabalo morto e afogouse en viño?

A súa memoria: Onte, na praia, laranxa con buracos.

Como ela quere probar o seu aguachirri negro agora beicinho!

Os trancos e barrancos, sen paralelo na angustia da alma, co seu emaranhado de memorias, fai que sexa a súa casa triste. Solo, catro paredes grises agardan un alivio sala por unha fiestra. Quizais sexa un feixe de luz a comezos da noite terrible que cando as pantasma deitarse sobrecargar aburrido.

Capítulo IV: Descenso ao Hades

"Esta xeración é unha xeración perversa;

pide un sinal, e non se dará outro sinal de que o sinal de Xonás. "

(Lucas 11,19)

Por que, Emilio, o sono non chega? Quizais as memorias e experiencias do pasado, futuro, parecen fortes, excesivo, e agarrando a súa mente. Falta de aire é un sinal de problemas e longing fieis. Motivo, se cadra, física da súa insomnio o estado lamentable dos seus pulmóns, mal, non cen por cento fan. Dúbidas o acto de respirar é involuntario, reflexo, e é regulada dende as profundidades da memoria, ou é voluntario e rexido polo cerebro desde algún lugar secreto e remoto. Seguro de que unha noite vai esquecer de respirar, sería perdoado morte. Bocexando, alivio frecuentes e moi un momento, é un sinal que apunta a causa eo efecto real de estado: ar insuficiente alcanza os pulmóns ea corrente sanguínea para o cerebro está esgotado, sen osíxeno. Se puidese controlar certos músculos involuntarios, o que forza a súa respiración ata durmindo, exercendo, respirando lentamente, mantendo o aire para que o osíxeno abundante de estar á beira do cerebro, podería gobernar os seus pensamentos, ou incluso ningún. Pero non pode ser calquera falta de tipo fisiolóxico que desencadea o medo mortal, pero o medo á morte física, o no; próximo que foi, é, o medo a deixar de respirar. É moi probable que a principal causa dese medo é un coñecemento oculto oculto que a morte segue inevitavelmente o pago da condena e da culpa. Ser forte. O primeiro que ten que facer é esquecer tales pensamentos, desastrosa e insoluble. Vai ter que deixar de pensar. Debe ser capaz de eliminar todos os pensamentos e aprendizaxe comeza a pór a súa mente totalmente en branco para que eu puidese durmir uns minutos e, así, obter descanso.

Certamente non vai ser fácil porque require forza de vontade, concentración máxima e dar tempo ao tempo. Todo iso parece estar contra vostede nestes momentos de debilidade e de présa, pois é sabido que, sempre, can fraco, todo son pulgas. Vai ter que sacar a forza para obter unha vontade de ferro, concentra os seus pensamentos sobre non estar de toda a herba e ter moita paciencia, vostede, que finalmente escapa como area entre os dedos coma un neno. Auto-preservación vai estimular-lo no traballo duro que precisa: non renuncia! Loita, pero non pode e manter a súa vida en vela perpetua. Pouco a pouco, vai ver que tentar darlle forma ao seu gusto os seus poderes debilitados é como tentar obter ferro forxado como a súa ganga evitar vínculo fráxil, o que provocou o desastre, aínda hai o primeiro paso dun pote ben, o segredo está oculto na despena o alquimista. Antes de ter que pasar polo estadio de falsos temores, imperceptible no inicio e despois crecer de forma imparabile a extremos e vostede non pode controlar a súa orixe. Vai gastar demasiado esforzo para descubrir que o que pasa é que un dos seus Lash esfrega na dobra do lenzo. Wander durante horas nunha noite infinita embalada no seu silencio das pálpebras caídas. Se un ruído estraño vén de súpeto, as forzas para presionar a chave da luz, abraiari os seus ollos e, non vendo outra

cousa que a súa soidade, falsa alarma e desconecte o de volta ao seu estado anterior de prostración. O que vai eo principio capaz de durmir sen un só momento. Unha vez que xa intentou de todo imaxinable e fallou en todos os seus proxectos, eles teñen ido todos os proxectos posibles, aínda impensable, cando en virtude de xogar combustible para palpar a súa perda e entender que é realmente para arriba, sen unha única solución, a queima na lareira ata que o roubo pasado. É cando aprendeu a moderar o seu control de impulso tolo e se opuxo ao esforzo: encher fácil de frouxidão. Só que vai chegar ao resto que anhela.

Un de outubro, venres. Os seus fillos acusaron o pastor de Masa Fermoselle despois dun mes e notificar o pai. A pesar de que dicir que, dada a súa condición, debe atender para evitar emocións fortes, el responde que está ben. Ademais, como non vai estar presente? Entón, eles pasan o fin de semana cos avós. Visitar o cemiterio de chegar. O pai anda hesitantes, afundindo-se no chan ós seus pés. Temos un nicho con ningún nome ou letra. Saliva enche a boca amarga, sabor, sabor descoñecido irreal. Ela está alí. O corazón sangra por dentro, os seus ollos están secos, pero Manteña o rostro de mármore. Unha e outra vez os seus dedos tocan a pedra fría, así que torcer: el se rexeita a crer que a triste realidade, por suposto, entrelazadas, son feitas oracións. O silencio no silencio, non mortos. Murmurou a oración nos beizos, suave brisa na copa de ciprés.

Mentres todo o mundo cre que non ten afectado a visita non se manifestan en contra, a procesión vai no interior. Non só está inqueda, pero en dificultades. Queres recibir a comunión na misa e confesión necesidades. Urxente, non unha confesión común, pero un número enteiro baleiro, total, para redimir os seus pecados e volver a paz desexada. Invade unha nova inquedanza excesiva, tendo en conta o tempo transcorrido desde a última confesión, e que a análise debe ser longo, necesariamente exhaustiva. Debe ser lembrado, illado e se afunden en contrición. É baleira de fieis deixaron a igrexa como o rosario, a escuridade da noite é transmitida pola Cruiser e espera que o padre vén e entra nun confessionário. Deixa a sancristía, que se dirixe a el directamente e el senta nun banco no centro da igrexa, só, sen testemuñas. Un bis-bis, que inicialmente confunde el, ten o poder de abrir o corazón a súa gama e amosar todas as miserias da súa alma. Se arrepeniu, confesou os seus pecados abertamente e coa necesidade de alguén que está afogando, ansioso para a solución. Os ollos teñen bañado en bágoas, apertou as mans ansiosos a resposta, consolo: el falou con frenesí tales e repetición, que o padre, se cadra movido pola compaixón, el absolve mesmo antes de terminar. É calma un par de horas e máis axitación, inexplicable, o persegue.

Coa Misa que o venres non ter a paz que ansia por el sempre ten que pasar algún tempo despois do fin da batalla para curar as feridas. Venres foi unha dor malo, simplemente seguir a súa paixón, entón, logo despois do final da Misa, ten que mentir, non tantas emocións xuntas resistiu. Non ten comido nada vale e cariño pola súa nai. Delirante, pasa o resto da tarde na cama con axitación constante, incesante. Os seus fillos decidiron volver a Zamora antes do anoitecer, non concorda moi bo grado. Borracho, entrar no coche: unha sensación de caída libre, baleiro, cheo de pit a angustia do seu estómago, mareos e torna-se pega á adherencia a porta de emerxencia en conta suave, inconsistente. No camiño, el pecha os ollos. Recordo de cada momento do accidente deixou só cos seus pensamentos, sempre tragar anacos de aflicción. Mentres

eles cren que o sono, o coche móvese e leva a un novo destino incerto. Un infinito que invade a deixar a aldea. Volver a deixou, soa, acompañada polos mortos. Relax, din. O que se está na súa última mármore e cama fría! E unha pregunta correcta, de odio, tapaxuntas e apertas: Como eo que debería substituílo? Inacabado, irrespondíveis. É imposible de atopar! Buscar unha agulla perdida no palheiro.

Segredos ten a alma intenta descubrir a razón, sen acadar que están bloqueadas con sete chaves, sen posuír. Ademais, se a razón é nebulosa porque non hai conciencia, entón a alma está pechada e todos os impensable arca razón. Néboas fantasmagórica nutrir e equilibrar non só a tolemia que é gobernado. Ademais, se un fallo que atinxe martelo, non é inusual e acorace inwhichthe-se a evitar calquera interferencia, xa sexa propia ou allea que pode desfigurar a súa culpa. Se é certo se mentiu, ou, en última instancia, está oculto culpa. Sen fieis como unha referencia, aumenta o nonsense en tribunal e consolidados nunha vítima da distorsión máis completa, onte era un home, está só marionetas agora, sen cabeza ou os pés que rexen sustentala lo. É saudábel, non quere abrir segredos da alma tan ben gardado que o vestido de negocio deles non, por máis cruel dos fracasos.

* * *

Cando comeza a tentar poñelas en Zamora cama, pero se opón e prefire a mentira nun sofá, sen espir-se, teme que calquera cambio producirá nova inseguridade. Eu teño unha dor de cabeza e sospeita que a vella dor de novo, as folgas e, polo tanto, a depresión de idade. Adosado, el acomodou con almofadas baixo para que non ten brazos ou postura forzada pode irrita-lo. Escondido de todo o que é malo e nervioso. Debilita o seu corpo, os sentidos de equilibrio. A TV está no para entreter o seu tempo, pero pecha os ollos para velo distorsionado os números, cada punto da imaxe da pantalla, a praza se transforma nunha cor diferente aumentou mil veces. Susurros oe-se sobre o seu estatuto de altofalante poderoso e os seus beats pode contalos un por un na vea do muro en cada lado da cabeza, entón resoan a través do tecido da pel de carneiro como almofada de hype. O perfume perfume que enche a casa, ela irrita. A súa fragancia lembra cheirando flores roxas violetas santa odio non saber o que. A súa filla di que é sempre usada. Ten que comer e beber, non comer. El rexeita, ofrecen para levalo ao servizo, se fose necesario: cada neno sostendo o brazo, costas, o fillo está empurrando. E goop xeso derramado no chan é só o seu corpo e os pés arrastrados, sen forza, co traballo infinito, que se está movendo lentamente. Un sentido da dignidade pisoteados atravesa o seu corpo cada vez que empurrar o seu fillo últimas partes. É para el taunt, oprobio. Mira no espello e ver reflectida caras cambiando elusive analizar con calma aquí no medio, é el, un estraño, alí, así, a súa filla vestida de negro, ás veces coa cara de luciferina, ás veces no sorriso forzado e ofendido responde cun estraño: "Pero, papá!" alí, á esquerda, o fillo, a quen el reconece logo que é agora transformado nun Xesús benevolente, un corno Belial, xunto con, Reuben que tamén afrontan cambia cada poucos minutos. Bile amarela e urina para atrás do sofá. El se senta coa cabeza nas dúas mans, xa que pesa moito, realmente concentrarse na súa situación. Servir de pasta, que trata de comer, pero, sensibilidade mínima, desprace os recunchos e caer directo no prato, presentará un Pill Mutabar, que está nos seus beizos mantivo a súa saliva, un vaso de auga para comelas e descobre que cada pinga que pasa o seu tecido impacto da bola de ferro e sopa derramado no chan. É totalmente nota inmaterial. O seu reloxo de pulso

atravesa a carne e os ósos do pulso e ten que busca-lo no aire para evitar a caída para o pavimento. Adiviñando mofaría, entrega-lo para Juan Carlos, coa alianza da súa voda. Mira o que o seu corpo é un mero esqueleto de catro fios de cores primarias en puro warp, sen ningunha outra mestura, folla de lonxitude, fío solto aquí nos membros, curto e con nós alí nos bares, deseño esquemático do home robot en arame, simple, transparente, cores brillantes. Non, este non é o resultado dunha imaxinación animado, febril, aínda que os seus sentidos están a piques de estoupar. É todo tan real! Esperanzas e espera que este pesadelo vai acabar pronto. Debe ter paciencia, paciencia e shuffle. Por riba de todo, silencio. Será o seu gran segredo, gardaba para si. O que serviría para contar a alguén? Quen ía pensar nel? O que pensan? Normalmente, é completamente tolo. Da sala ao lado vén a voz falando claramente de Juan Carlos Violet preocupado: Ten que saber Ruben. Cál é o seu pai ...!

Capítulo V: O acusaci

Testemuñas violentos foron presentados:

acusánme de cousas que nin sabía,

cruelmente mofaban de min.

(Salmo 34)

É bo deixar o sono inoperante, deixando lugares abertos para evaporar o pesadelo, para buscar novos aires, pensar en cousas simples escapar do fardo existencial. Así, cando a media mañá Ruben pediu para saír a un paseo con el valor, non levaría en coche, parecía unha idea ou perlas. Sempre axudado polo seu fillo, eles veñen para o bosque, aparcamento á dereita da estrada e ter unha camiña. Camiñar en pequenos pasos, inclinándose no brazo do neno. Ademais, nunha exposición de cerca de independencia, el solta. Reuben para adiante, lentamente, el volve. Pero el traizoou a súa pouca forza, arrastrar os pés á terra con vistas ao paseo e hump columna alta de froitas inclinouse por unha carga inhumana. O parque, mil veces frecuentada por exuberante, é paisaxe descoñecida e estéril. A revisión de cada parcela do bosque é signos misteriosos, con especies raras de aves e sinais indecifráveis que, a todo custo, Emilio intenta manter presente é que, por calquera razón, perdido no labirinto. El mira cara arriba e ver o seu irmán, Moisés, que bebe cervexa nun bar no campo. El ri irónicamente perversa brutalidade e prolongada. Decidir ignorar e di, regozijando-se, apuntando:

- Reuben, non é o seu tío mose.

O seu fillo non vai busca-lo. Figurações propia. Temendo o descubrimento, mira cara a abaixo o camiño sinuoso. Non quero ver máis figuras de pantasmas nos posts. O que vai rir como o seu irmán? El pronto se cansou de camiñar que en vez de dar carga de alivio, polo que el decide volver. Por unha banda da estrada, véndose pasar, está

esperando a súa nai e un irmán. Acusalo rir, chamalo de canalha, insultalo-lo, colocar-lo para dar a luz. Cal é a razón? Como acusan? Repudiados como can imundo. Mesmo miña nai fai! É todo tan raro! Pero non todo vai dar mal. Debe ter razóns serias para as que son realizadas tamén. E tan misterioso que, a pesar dos esforzos extenuantes, non creo. A súa mente analítica agora é sempre tan indefenso e postura do seu propio mar de incompreensible, é imposible de descifrar ou compañeiro. A culpa grave, descoñecida, aumenta xigantescas e, ás veces, proporcións infinitas, para que supera totalmente o seu ser. Non atopando razón para descartalo, basta atopar unha saída: desistir. Na súa alma remata humildade e de nidificación na mesma, como un último refuxio, pegada. Cree pagará alto prezo en breve, en só fertilizantes, algo ignorado. El ten diante de si unha situación difícil de inmediato, que debe atoparse persoalmente, pronto, precisamente, onde o Estado é máis precaria. As súas forzas diminuídas, poden soportar?

Lentamente, as horas pasaron, a idea de culpa está tomando forma indefinida. Como a balanza xeral físico e mental está alcanzando os límites absolutos, os sentidos son accionados e todo o control se foi. En vas intentos de usar a razón malandragem, antes mil veces válida: este fracasará inevitablemente. A desesperación e desamparo, tempestade, formidable desencadeou terribles. Comezan a pair nubes de algodón erro, a continuación, ceo nublado e unha fina néboa parece que permeia ata os ósos, quere choiva undaunted diminúe, pero a choiva crece e non atopa lugar de refuxio, ruge a tormenta, torna-se en tempestade, ven a tempestade se enfurece e engade o medo: barco á deriva coxless é ondas e das mareas, destruindo a pista. E sen unha liña de vida mínimo! No canto de praia, arrecifes rochosos inclinadas esperan por ti: o barco non ir ou táboas. Quen tiña un salvavidas! No horizonte non é un golpe de luz. A tormenta impetuosa, ansioso para inflar os seus pulmóns, suga toda a calor e deixa-lo frío, suga o centro do seu cono xigantescos, el renunciou, incapaz de resolver algo, voltas e voltas na volta tola do vórtice que folla seca hyped polos ventos aleatorios. En suspensión no ar, no centro da tempestade, como manter os seus pés? No medio da vertixe, onde obxectivo? Arrastrados e vítima de tal un vórtice, onde atopar adherencia? Rápido e moi alto subir, tamén. Canto maior sexa a caída!

Capítulo VI: Resurrección!

Toda a luz molesta, prefiren a escuridade. Oposto, na TV, sen pausa, continúa a súa programación, tolo, cheo de distorsións diferentes en cada un das liñas da pantalla para que mesmo as cores que ser fóra de fase. Ollos pechados, engada a palma da súa man na súa testa. Ser illado, cada vez con foco sobre o que facer para evitar erros. Pero o sofá é brande e flácido lugar onde a resolver os seus sentidos e mexa. Hora prevista, o seu peor inimigo, está esgotado. Necesidade de axiña descartar falsos resultados e atopar rapidamente a solución de verdade, pero, sen ser detido, o reloxo, cinco pés curtos da súa cabeza, observou frenética tique-Taquara. Risco ten que mergullo nas profundidades do océano descoñecido da súa mente, para que un medo excesivo da súa última hora Swamp súa razón e vontade, como é coñecido que este enredo é do diaño favorita e ela balanza a falsa e verdadeira mentiras. Aínda así, non sospeitamos que a balea de Xonás está listo para comelas e disolvelo no seu ventre, pois é comida fácil, frugal. Non pense que en tal situación, é imposible separar por mor do seu estado, noites

sen durmir e as consecuencias máis tarde. Simplemente quere fuxir do pesadelo que é presa entre as súas garras, mira a cada instante a saída momentánea de voo, con urxencia para a fronte. A continuación, haberá tempo para explorar outras posibilidades. El non se render sen loita. Aínda que pouca forza restante, a queimadura loitando, resistindo a todo custo. Aninhado na materia, pensa que a primeira é a dose. Non discute a imaterialidade do corpo ou xa está presente. Neste punto non analiza se debe ou non culpable, só aceptar a culpa, nada máis. De negocios máis importante é enteiramente absorbido el, precisa dunha solución rápida. Cal será o resultado do xuízo tras a súa morte? Debe ser porque está nun lugar estraño especial. Así, el argumenta: as corporacións non teñen, entón é a súa alma que está presa alí, sufrindo terrible. Como un descoñecido completo que foi a frase, a súa angustia reside na incerteza sobre a natureza do lugar. Se infelizmente iso é o inferno, non hai solución, pero, por casualidade, era o purgatorio, entón eu sería salva, tal é o medo non lle importa moito tempo pode estar na mesma. Xogar á ruleta rusa con seis tiros de revólver cargado con tres balas, bala si, ningunha bala, arriscando unha eternidade. Onde terá impacto sobre o martelo? Tanto como está determinado a descubrir onde está, el fallo porque os dous estados teñen en común o sufrimento indizível da alma. E, como os condenados sofren! Agora en conta que o seu corpo ten un determinado local inmaterial. É amarrado de pés e mans para unha roda excéntrica, xirando sen parar, é atraído por algo invisible, como Madrid, precisamente onde se apoia a cabeza. Cando a roda de distancia, experimentan alivio, pois dá tempo para encher os pulmóns atrofiados, pero cando está máis preto da marca fatal, a dor é peor, a modo, pouco a pouco, ata que se faga insoportable, así que sexa imposible ou respiración. Como a súa velocidade non é o mesmo, a duración do tempo de cada paso non pode ser previsto, porque ás veces atrasa-se e aumenta a velocidade de outros e non é xa un intervalo mínimo. Se cada nova vez a dor de sentido, el estremece, o dano está apavorado porque sabe que, en desgraza, nunca ver o rostro de Deus e nunca se reencontrar coa súa amada esposa desexaba celebrar o seu casamento de ouro.

Abre os ollos, mirando para o reloxo da parede marca a dez. El ten que soportar. Ollar os caprichos do dispositivo que está ancorado. San cíclicos, como o reloxo. El enrola no teclado, comeza a dor do aborto e nacemento xuntos. Primeiro. Deus, afogamento, que agonía! Entón, un centenar. Olle para o reloxo de novo, correu máis dun minuto. Minutos sen fin! Quizais este terrible proba, nunca remata? Entre suspiro e suspiro, pasar a eternidade. E así por pouca forza diminúe! Lentamente ao longo do tempo ea fita implacable da dor e sufocación continúa, reset non permiten que o menor forza. Está esgotado, debe abandonar toda esperanza. Non é o momento de defender. Finalmente, recoñecer que o seu tempo xa pasou, o reloxo pasou a área enteira. Sabendo gran pecador, como se atreve a mendigar? E, quen máis? Será que o Redentor? Xa! E a partir de aquí? Non se pode, como está ben e verdadeiramente morto! Nunca encontrei un remedio. Ou, se cadra, si. A intensidade variable do lume inextinguíbel que dá un fio de esperanza. Probablemente, o seu estado e estar naquel lugar non son definitivos. Pero para conectar? En quen confiar un asunto tan decisivo? Se o principio non pedir axuda, que condenou ten coraxe!, É só na comunión dos santos que, ao final, eran bos e homes como el. Eles son a última táboa, ela pon a súa confianza, lixeira, na final. Pero o tempo pasa, inabalábel, imperturbábel, a dor insoportable, a tortura segue, a razón escapa nada e todo o conxunto está chegando. Non pode facer máis. En definitiva abandonado, se renderon. O abismo vai recibe-lo, con certeza. Non alcanzar o mínimo de respiración,

sangue e será ir tanto para explorar as súas veas, el foxe a última esperanza vacante no seu dereito golpeada: o destino só permanece incerto. Ninguén pode dicir que loitou ata o final, mesmo o imposible. Pero non pode máis, xogar a toalla. Finalmente, a súa loita foi en balde. Está todo acabado. Iso é o que Deus quere!

De feito, ninguén pode dicir que se rendeu sen loita, pois viñeron á tona. Tanto quería amarrar a corda, e forte, están fóra da corda, agora non poden desatar. A constante, singular, coas súas batallas particulares trabaron unha guerra sen observar as estratexias, ou desdén, era loitar contra a desigualdade entre os campións diferentes. No campo que fixo falsa honra, loitar cara a cara certo campión, dotada de cargador rápido e as súas mellores armas contra o campión de folla que resiste con uñas e dentes para vencer, eo frenesi comeza a loita, esquece que o esencial: os seus pés estaban afundidos na area inconsistente. Por unha banda, o todopoderoso, o único, o pequeno, o remate, ti, o outro. Sempre tan cerebral, ten que prever o resultado: a roupa son rasgadas, as súas conexións son quebradas, cuberto con feridas e sangrado, o lixo simple aos seus pés, e suplicando. A súa man dereita suxeita a espada de dobre fio que un raio brillante, listo para cortar a súa cabeza como recompensa polo seu abrigo bélico de armas, a tolemia. Pescozo, sumisa orgullo baixa antes, é só esperar explotar o seu pescozo, sobre o final: só pode aniquilar ti. Imposible que podería haber un final distinto.

Non sei canto tempo pasou na súa execución, coa esperanza inmensa, porque o sol está fóra. Olle para o reloxo da parede: sete da mañá do domingo, tras un mes de outra morte. Olga Viza dá a noticia de mañá cedo. El mira para a TV eo choque é enorme como ve e escoita perfectamente. Agora os sons, palabras e música pode ser oída sen distorsión, as cores da pantalla e do gabinete son afiadas, os seus contornos son enmarcadas, non ve nada de malo, todo é reflexión ordenada e fiel da realidade cotiá. Con medo, as mans primeiro ollar, entón o seu corpo: como por maxia, recuperaron a súa aparencia normal. Olla ó cuarto: é como antes, todo está no lugar. El se levanta, aínda é feble. Temeroso, el camiña cara ao baño, o espello reflexa o seu rostro. Non é recoñecida: debe ser vello, vello. Non me gusta e decide raspar a barba que usaba durante décadas rizado. Cambiar a aparencia. Mentres tanto, Violet, vostede xa escoitou falar, levanta-se, asustado, en principio non o recoñece e pregunta se algo acontece. El responde que está ben. Ela explica que na noite pasada cando deixou, el parecía durmido, que leva tres días moi estraño, non recoñecendo calquera: estaban todos moi preocupados. Para amosar que é o bastante, preguntar o reloxo ea súa alianza. Todos acordan e perda benzer-se e lles pedir para explicar o por que. Ben, gustaríame agradar, mais non consegue explicar o que pasou durante eses tres días. ¿Qué pasou aquela noite e, en particular, que xa está próximo ao amencer, que podería describilos-lo? Non, non é que houbo un presaxio estraño. A continuación, el enfatiza: Foi un milagre increíble! Está á vista, é evidente.

Ácido fóra dese abismo escuro e escuridade á luz sen sombra do amencer do mundo como era procedente da destrución irracional, cheo de incerteza, un novo crecemento de seguridade vital tingidas un descoñecido brillantes de esperanza. O motivo ou razón non foi quen de atopalo tanto que tentou, pero descubriu que, do mesmo xeito que o sono nocturno é o espertar dun novo día, para cada abismo escuro na

completa escuridade da noite nos dá un novo amencer de luz, e concluíu que é sabio para aproveitar a oportunidade, quizais única, non sendo que a escuridade non re-wrap e deixalo voltar.

Verdadeiramente os camiños de Deus son inescrutáveis. Señor da morte e da vida, cando el nos quere ferir ou curar-nos, descendemos ao abismo abismo ou elevarse ó cume máis alto, e todos, sen razón para chegar a nosa razón pobres. Pero razóns teñen que ver o que fai. Quizais o método da súa sabedoría para cos pobres mortais acto consiste, en primeiro lugar, que expresa o medo a Deus para as súas malas accións, que acusa a súa conciencia, así que segue un punto de viraxe que transforma o medo en medo irreprimíbel menos oído polo xuíz e, consecuentemente, para facilitar a condena eterna seguro, imperdoábel, xusta e correcta, entón, o home, desposuído de toda a vaidade persoal fallou nos seus esforzos para atopar a solución en si, xa que non foi outro recurso, decidir comezar en mans do Creador, e, finalmente, agradablemente iluminado no seu encontro coa Luz, reunión, en fin, a propia paz lonxe de calquera tipo de medo.

Xa estivo no seu intestino, mesmo nun menor, as consecuencias que se seguen o mal do pecado, só os seus pecados. No caso de que sufriron só súa, ten que saber, polos pecados dos homes, para todos, o Señor vén pingas, sen suor, mais o sangue de cada un dos seus poros? Véxase no lixo máis desprezable. Pero marcar esta: ata que o pagamento é curtido coa xeadas do inverno e calor transfórmase así unha nova vida. Esperado, inminente, que unha espada xustos porción da súa cabeza. Pero velaí que o Señor, ó marabilla, doce indescriptible!, O poder, o Vitorioso, el se achega do seu inimigo agarra-lo con cariño no seu amigo brazos amorosos, amorosamente limpar o suor do teu rostro, trasfega po con amor a súa roupa, e acariñar te coma un neno. Existe alguén que pode entender tanta misericordia e compaixón? Quería sinais de confianza, as luces que iluminan o camiño algún da súa vida. Alí tes! Aínda cre que a sorte sorrir para ti porque tocou o máis profundos misterios da morte e do inferno a vida, e gloria? Non pense que revelan todo, ou darlle para o seu rostro bonito: Alguén quere amosar a ti, porque ten en alta estima. Ten que recoñecer, comprender o seu significado, libre e tomar as medidas precisas. Vision súa noite paso terrible, lembro de cada momento da súa morte do que penso, ten en conta o seu status, recorda da súa caída cara ao abismo, as torturas sufridas, exhausto e os seus espíritos do inferno que foron rexeitadas. Entón, mire atentamente para esta mañá: cando as luces das estrelas deixan de facer aparente na bóveda azul, hai un tempo cando o mundo é impensable iridescência cores como a chegada da primeira luz da aurora esperta o mundo da letargo da escuridade da noite. Non, certamente non. Non é hora de parar e pensar en facer o traballo na comprensión do contrario, é tempo para sentir, para abrir o corazón da praza e chegar ao canto máis íntimo de facer as súas fibras máis delicadas aletas sen cesar. É hora de agradecer e amar sen límites. Desesperados para o seu terrible noite, recadou unha serie de infortunios de pulso en toda a súa vida monótona, sen sospeitar que, como a semente debe morrer para que poida dar froito, podería lucidez a tempo, crucial cando coa chegada do fluxo de estrela de luz destrúe rei escuridade, ressurge a vida, axítase e incentivou todos da mesma maneira en que brotes da primavera estourar. É que, precisamente que, no momento increíble, marabilloso, chega o don inefable, bálsamo da fe que salva, raio de luz xurdiu en realidade non sabe como remontar o caos de todo o mundo. Sintonizar o seu oído. Que teña probado, todo o amencer que, marabillosa e

incomprensible, á vez, todos xuntos, misterioso, impensable, non é o máis feliz suxire que presenciou a aurora dos tempos? Saír do seu silencio, alegrarse, cantar loanzas, grite con toda a súa forza e toda a túa alma, Resuresit! Aleluia! Aleluia! Outro Lázaro, Cristo vai berrar: Alma, O Sal da sepultura! Un fóra! Vive!

Capítulo VII: Viva a súa agora

Os nenos din unhas ás outras que a paz pode ser temporal, entón eles deben ser convencidos a evacuar visitas médicas e prescrito un tratamento que atinxe longas recuperado. Pero non parece funcionar.

- Nin eles nin eu confío na bondade das mesturas que ha prescribir: mellor deixar a natureza seguir o seu curso.

- Sería aconsellable consultar co práctica de alongamento dos tendóns e cousas do xénero, porque, en última instancia, está tenso, el repetiu.

- Xa sabes que eu sempre sospeitoso de curadores ea súa arte.

- E se o mal-ollo? O que alguén que o ama mal? Visitar unha vidente sería resolto.

- A bruxería e feitiçaria, coma se estivésemos na Idade Media, non!

- Un amigo meu, o Dr interna herbas exóticas e só receita medicamentos. É homeopata e ten unha morea de clientela e reputación, insistentemente lembra Ruben.

- Para probar, nada está perdido, outros insisten en aprobación.

Tan pesado que os nenos son colocadas no último condescender. Ben, non o que di ben, por suposto. Cando acompañados de Rúben, tomando un camiño son dirixidos para consultar o médico, venírseles terra e do solo aparecen enriba as rúas son estreitas, os edificios adxacentes o rodean e sente que en calquera momento a entrar en colapso sobre el nas súas andanzas naquel rúa sombrío. Cando eles chegan na casa, entrar no portal e subir unha escaleira en que, ao poñer os seus pés, afundindo-se cada un dos seus pasos como cando dobra as pernas dormentes e non atopar apoio. Pasan unha aterraxe e acceso ao ascensor. Isto, en vez de subir, parece tolo ata o soto, que nunca chega, mentres que un sentimento de angustia, el sobe para o estómago. Esa sensación de tonteira é peor cando para un baque e fai comelas. Eles entran Clínicas, novo, con Ópticas ollar profundo. Pregunta sobre a historia persoal, familiar e como chegou a esa situación. Anote todo, ver un formulario especial contén entradas para as palabras combinadas coas respostas que xorden na entrevista. No fin dise mellora virá, pero leva

tempo: en primeiro lugar non entendeu e esixe paciencia. Ten a farmacia para solicitar un medicamento exóticas, a necesidade de buscar: a flor ou rosa Belén, que consistía en pequenas bólas brancas para romper debaixo da lingua: despois dun mes ten que volver a ver as melloras e ha aconsellamos-se tratamento ten que cambiar. Cando saen, o pai parece ser mellor eo seu fillo aínda vestindo unha zapatillas, que coincidencia, similar aos utilizados para Xerusalén, Jesus Cristo.

Aconteceu exactamente como o médico previra: a mellora foi lenta, tivo que repetir o tratamento con doses adicionais da Rosa de Belén, pero máis lonxe. Como un par de meses pasan e as melloras non veñen coa velocidade que precisaba, se cansou e parou de toma-los. Nunca souben se as bólas da Rosa de Belén serviu ou foi algún tempo antes de curar as feridas incurables.

Alma, o que ese estado lamentable? O que oprime ti? Aquieta Por que non? Cales son os seus pensamentos? Vostede culpa pola súa morte? Sei: non vaia o seu camiño, ten para de intentar aparcar no Acosta da estrada e do desastre ocorrido. Lembre que se deixou de dirixir, el recoñece xa que nin nada de tan pouco, nin gobernou, e todo aconteceu como fora decidido. Entón, cando el quería, cando publique, veu para ti, recoñeceu a flor, non o seu, máis fresca e florece no seu xardín, e corte-lo, o ascenso nas ás e feliz, levou con el . Podería haber mellor destino? Por suposto, non podemos estar certos, non sabe o seu paradiro, se sente culpable, por unha posiblemente fatal, foi condenado por ela e quere facer o imposible, e. Vostede asiste, por falta de atención na súa viaxe, ademais da súa morte, só por mor de ti, o peor acontecese? Entón preguntas constantemente: "A miña muller, onde está vostede?". Mil veces chama, ansioso, que recorre a mil xeitos de atopar o seu destino sen resposta e que só serve para aproveitar o soño. Pobre idiota. Vostede, sempre tiña respostas para todo o que non atopa unha resposta que non sabe que pode ofrecer. Non sabe o destino do que chama seu amado leva o seu propietario, que tamén é o amor? Pode proporcionar un mellor mansión? Vostede, como sempre, fallou, non o que está en boa compañía. Isto inclúe ti. Non se lembra que ficou tan pesado que no pasado deuse a entender o seu destino? Se aínda a sorte que o seu soño acalantar para lle dar o seu bico de despedida amorosa amable e díxolle que ten "outra morada", espiral ascendente de fume que sae facilmente! Fóra, entón, pantasmas inútiles que o impiden de durmir, aínda que a súa cruz, sabendo que son, non resisten, cursos a través do seu calvario con eles, alegre-te e camiña coa súa memoria. Non desperdiçar enerxías. Probe, que a avestruz, desviar a súa atención pobres e mesmo tentar aprender a non pensar. Vostede sabe: non é lícito esquecer. Mesmo chegando a colocar a súa mente completamente en branco, sempre manchar a néboa de incerteza que rexe os destinos do home e tentar evitar o sono e descanso. O que eses esforzos extraordinarios para gobernar por querer todo isto? Se non tes unha única célula do seu cerebro, como pode ser o mestre da súa mente? Canto tempo vai estar nese estado? Deixe o tempo pasar, é un antídoto para a dor eo sufrimento. Lembre que sempre que chovía, deixou de chover, só que con paciencia no sufrimento a curar feridas. Ademais, agora tes para ti todo o tempo do mundo. É só comezar a coñecelo. El lle vai dar toda a paz que necesita.

Pero, xubilado, sen alegría, nada que facer, como para encher o baleiro bocejos de

tempo na carreira por entre os dedos? No remo constante en mar tempestuoso, rotación continua e remuíño sen fin arrastrado para o seu camiño sen un obxectivo, como pode romper e destruír a web local dos seus pensamentos? Pode deixar viaxar o mundo enteiro, con visitas a outros lugares, coñecer outras persoas. Pero, aí de min! o persoal de apoio, unha vez alí, falta. Necesitamos, embutido no tumulto de rostros, sempre viaxar só e non satisfácelo, nada resolto. Sempre o pragmático, é hora de poñer flores na tumba da súa esposa, pero ver pronto murcha, ou acender unha vela na súa memoria feble, pero ve o seu mecha de lume consume as espirais de fume de cera en balde: a máis substitúe-lo saber se nunca se serviu o seu propósito, pero polo menos manter viva na súa memoria. Quizais, o que precisa é a determinación eo medo a outra traxedia eu complexos. Renovar a súa vida ao saltar as barreiras que o rodean. Debe ter un novo vehículo que vai facilitar a súa viaxe. Sentado nela, pero mire mil veces a base do lado coa esperanza de atopar o rostro da súa amada, nunca sequera unha vez vai soar como as cancións que emerxen da cassette. O interior atmosfera, antes de encher con tons afiada e festivos, tornouse un reino indefinidamente cheo de sons melancólicos serio. Unha vez que nada permanece sempre o mesmo. Ou mesmo. De agora en diante, a súa memoria pode visita-lo en todo momento e será imposible vivir sen ela. Pero a vida está feita todos os días, vive na memoria. Vivindo **coa** súa memoria lle vai traer últimos momentos sublimes de amor, paz en paz presente e duradeira para o futuro. Pero non se enganen, non vivo **na** memoria: xeralmente atopadas só teas de araña e sombras novas para alimentar as pantasma do pasado e sen valor para algo positivo.

De viaxe, para a Cataluña. Visita seus pais en Sabadell. Deixe-os seus últimos días soportable. A súa nai, cadeira de rodas, paralizado queimada pola explosión da botella de gas de butano e do choque do ataque, as chamadas para as caricias dos seus fillos, e é o maior. Os sentidos pobres ea fin dos seus días. Non pode unirse aos seus desexos de que ao redor da aldea, a terra do seu nacemento, ela precisa de cuidados especiais, e equipos mecánicos son necesarios máis de unha persoa pola súa atención e está só. Non pode ser separada do seu marido se agarra á vida para el e as mans do seu pai están conectados limpet-like para ela cada hora do día, agardando pacientemente, sentados nas butacas, xuntos. A vida do seu pai adoce en silencio e morrer como unha chama de vela cuxo aceite se esgota. O que podes facer se non reprimir as bágoas e bico as súas bágoas na súa presenza? Pode dar esperanza? Finalmente, os seus pais morren, siga o seu destino: naceu para vivir e morrer na empresa en conxunto, e que eles fan. E, con todo, como curta é a súa vida! Sei que pensa no negativo: Isto é todo o que ten que ser unha mala memoria un retrato enmarcado en amarelo? Vai cubrir a mancha coa morte de dous de matrimonio, así, xa sabe o tempo, o mellor ladrón, que poñelos nas súas mans, onte, hoxe eu tiralo, sen compaixón. Todo o que eu penso o seu e que só porque deixou!

Está oito irmáns, teñen catro fillos e varios netos. Será que se queixa? Ten que escoller. Agora pasar algún tempo con este irmán, mañá con outros, todos eles ofrecen. É verdade que todo o mundo ten o seu modo de vida, as tarefas, e sempre relegada para o canto dun cuarto da súa casa, pero trátase de aprender a vivir xuntos. Podes visitar os seus fillos e netos atoparán consolo. Agora un, despois outro. Pero ten en conta que cada un ten para construír a súa vida e que a visita debe ser de tempo-sabio, como froita fresca, porque vostede sabe que os peixes, oito días é unha merda. Sexa realista. Ten que vivir e deixar vivir, rodeado polos seus seres queridos, en curta distancia, en un

mundo de soidade. Aínda que doloroso, ten que aprender a deixar ir de anexos, que son lastre. Vai ter que vivir coas súas memorias e ponte para o seu. A vida só está a aprender Workshop: pode proporcionar asesoramento, asesoramento e asistencia. Eles perderon a nai ea partir de hoxe ten que ser para eles nai e pai. Vostede, agora, sen pai nin nai, ou muller para apoia-lo, ten que ter axuda e apoio de todos. Non só se defender por si mesmo, pero cristalizar arenas súa rocha segura para a súa familia. Pensas que a súa vida non vale nada, pero ela é todo o que necesitas: botella en que residen esencias escondidas. O seu pasado eo seu futuro está prendido a el. Se meditar sobre as liñas que contornam a súa propia historia, ti deberás certamente traer algo de bo.

* * *

Teña presente que nunca está só, que alguén está cuidando de ti. Vostede recorda da súa viaxe a Valladolid, a véspera de Nadal? Juan Carlos estaba dirixido, foi obscurecido pola néboa e todo na estrada nunha présa para chegar ó destino. Subindo o morro de Toro, un coche que me pediron paso. Cando estaba superando, de súpeto, un cabalo salvaxe do camiño cara á esquerda da estrada que pasa por el perpendicularmente, sen o cabaleiro, malia os seus esforzos para impedilo. Todo sucedeu tan rápido que Juan Carlos non foi capaz de estenderse á dereita, o cabalo saltou sobre as costas do coche e bateu o vehículo que viaxan atrás. A noticia veu no informativo da mañá o día seguinte, un home morreu en consecuencia do golpe recibido por un cabalo. Non ve? É dicir, si é verdade: alguén que te quere que logo, a vela é permanente para ti.

* * *

Compañeiros de Valladolid quero dicir unha misa pola súa esposa e na súa memoria. Todo o mundo amaba e chorar. Por imperativo interior de acordo en participar a pesar do seu físico e psicolóxico. Inmaculada que acompaña o neno. A misa acontece a media mañá a finais de setembro na igrexa preto da escola Macías Picavea en San Pedro Apóstolo. Na saída, condolencias, memorias gañan vida, veñen as bágoas. Todos veñen e preto-lo con Saúdos. Pats, apertas de man, abrazos ou bicos. Cada tapinha nas costas vai pechar, quedando un pouco máis á realidade fría e angustiante con cada aperta de mans, que tragar a súa mordida amargura por mordida, cada abrazo esporas memorias íntimas, que comprime o corazón e abre as comportas ocluída os seus ollos, cada bico ven envolto nunha información: tirar-se, unha verdadeira vergoña, a vida continúa! Cantas veces beben do mesmo vaso?

Estes son momentos que quere esquecer, pero despois dun tempo, ten un dos protagonistas moi presente na súa mente como a memoria é o mellor bálsamo para curar feridas. Como non agradecer-lle Dona Emilia, o inspector, deixando as tarefas de oficina, enfoques e entristece? Como podemos esquecer o abrazo de Elizabeth, parvula, nadando en bágoas un ao outro? Ou o bico de Victoria, educación especial, nas palabras que o confort da alma, el di que é hora de orar por Angelita, ela do ceo vele sempre sobre os seus fillos e para min. Ou os de Julia, no suspiro de tristeza: Se sabía que anxo foise! Como pode esquecer esas persoas que só fan vibrar en tales momentos? En contraste, a memoria vacila cando gravou algo falso que por algún motivo non quere

manter. Outra parvula, e non sei por que nunca foi a miña cunca de té. O seu nome e agora vén á mente. O feito é que, en tal situación práctica, me dixo que ía facelo, gastar o tempo no traballo social, a visitar enfermos ou algo así e que había propósito Onges moitos. Intento ocultar unha careta de desagrado para querer coidar da miña vida dado o meu estado no momento!, E con rabia xogou o seu consello no saco do esquecemento. Julia, a secretaria, como un aparte, entregou-me un gravado reloxo: a memoria dos compañeiros do meu partido de xubilación, baixo as circunstancias, nunca chegaron a ser concretadas. Emilio, enxugando unha bágoa imparabile co índice da súa man, os sospeitosos: é moitas cousas para ver en tan pouco tempo para vivir!

É común dicir que o vello, o consello, que servirá como unha gran axuda na práctica diaria, porque situacións como esta van vivir, hai moito tempo pasou a eles e seleccionou-o. E esa é a experiencia real que cre que só porque é o seu e moi persoal, realmente é un pouco xeral e gozar ou sufrir de moitos dos seus pares, o seu propio tempo, pero ata entón non notar. Así como cada situación tributo na súa lembranza na lousa limpa da memoria individual, común a todos, vivida por xeracións sucesivas, son consolidadas en estándar e, eventualmente, se fai parte do patrimonio común da humanidade. O vello, por anos, e nada vai ser vello, pero sempre permanecer na súa tarxeta de memoria de elefante.

Non, é inusual que siga os consellos de quen é considerado inferior. Que ten en pedestal, non atopa fallos nel. Se só a imitar as súas virtudes, aínda incondicionalmente, ás veces levantando, limpando-a escala de valores que descubriu forxado nel como en comparación co seu ídolo, e todos os gastos, non quero nada, pero ter menosprezado en comparación. O obxectivo que ten imposto ten que logralo, e superación. Menos tempo para pensar cara atrás e para superar isto: o ideal nunca foi o seu obxectivo. Polo tanto, é moi raro para manterse na miña memoria, ou como unha vaga lembranza, as palabras proferidas por aqueles compañeiros que foron favorables ao esquecemento, e do contexto en que se produciron. Verdade elimina toda a ansiedade e soidade pozo profundo onde viven e do centro do seu turbillón, mirando cara diante pega firme que apoia-lo. Así, é vital e necesario que entrega ao seu inimigo, ofrecértelo, un assírio de ferro quente ti.

* * *

Debe saír, distraído, non importa o que. Buscar a compañía de estraños ea súa conversa para romper a monotonía eo silencio das horas, pero nada queda na súa loita contra a embriaguez se sente ao subir as escaleiras do Casino ou intentar xogar o xogo de dominó. Faces e actitude vellos amigos moi lento recibir axuda. Deste xeito será necesario un longo período de tempo non calculado. El recorda o consello de Caty, a parvula esquecido, pero non sabe onde ir a calquera contacto de organización social. Quizais o pastor de Cristo Rei, onde el vai á misa, podemos informe. El vén confuso, quere facer algo e non sei por que. O padre di que pode colaborar na obra da parroquia Caritas parte do grupo. Acceso, é vinculación con outro viúvo, visitar as casas dos necesitados e pediu a solidariedade do traballo. Mentres estaba alí, o seu compañeiro di que participar algúns cursos que son ministrados en San Torcuato, catequese, pola noite, que incentivan e acompañalo. Pon desculpas, é novembro, sae tarde ea igrexa está moi lonxe. O mesmo amigo di que en Cristo, o Rei tamén vai dar. Decide que ha para o

Cristo-Rei. Está máis preto de casa, se está atrasado.

A par de días, que comezou a catequese. Alí, ninguén pregunta por que veu aquí. É publicar un novo camiño Neocatecumenal en varias etapas. Iníciase, a xente común como son ensinados. Din que algúns teñen máis de vinte anos de estrada, que comezou en Madrid como un Argüelles Kiko. Eles discuten as lecturas bíblicas e dar ecos persoal. Está ben e ten a aprobación da Igrexa. Eles tratan de conceptos xa coñecidos, polo que vai ser a ver que é o que. En calquera caso, se non é convencido, ter tempo para ir e deixar, iniciar unha nova busca.

Sen explicacións foron catequista, pero quedei impresionado que as letras das cancións que romper cos seus violões. Eles parecen compostas especialmente para el e chamalo, e confort recibe-lo na súa aflición. Sábese algo sublime agarda ansiosamente para el, que hai moito perdeu toda a esperanza. As conversacións in situ, catequista ser a causa do cambio, como o seu contido xa sabía hai moito tempo. Eles mesmos din que están mortos e sen valor. Pero aquí hai unha sensación indescriptible. Iso é algo misterioso, espiritual, que ten a música para a roupa, mira para ti cos ollos concurso e acende unha chama na escuridade da súa alma e entra na porta da esperanza para os novos, suave e branda. A palabra, a pesar de ser ben coñecido e repetido, cada vez que son diferente, cada vez máis eco doce e persuasiva: din que a fe ten un efecto diferente en cada, que se espallan as sementes: a auga que encharcado os campos deserto, cae do ceo, só, abundante e adecuada para cada necesidade.

En principio, el pensou que estaba envolto nunha ilusión, en quen ten que tratar con si mesmo, pero co pasar dos días afastado as súas dúbidas e decide probar ese camiño é presentado como o único e verdadeiro. Tan feliz por ter atopado se sente como unha nube que é transportado nas ás que salva todos tropezar. Pero non imaxine que todo o que é. Algo especial que son reservados. Antes de que cómpre considerar o que é mellor para ti, comezar a traballar o seu propio libre arbítrio, a súa vontade e segura firmemente decidir o seu consentimento. Ten que escoller se quere seguir ou abandonar a asinar e marchar.

- Determinado a continuar a adquirir a Biblia de Jerusalén para ler e meditar nas súas casas. El atopará resposta axeitada a cada pregunta. A palabra afirma claramente: "Pedín e recibir" ea palabra sempre ven certo.

Aquela noite, o vello sofá de saia vermella, a cuestión do camiño a seguir apodérase da súa alma e non sabe cal escoller. A continuación, decidiu, entre ansioso e con medo, suplicando, clamou ao Señor e pediu unha resposta clara, curta: o camiño que debe escoller para estar seguro de chegar a el, con ela? Que pensou do memorial da súa vida e seguir o Camiño, na comunidade? El colleu a Biblia, abriuse ao acaso, calquera páxina, apuntando co dedo unha das súas liñas e ela virou os ollos. Inmediatamente veu a resposta e ler o deixou atordado.

"É bo manter isto mentres os da man,

porque a Deus temía, con todo o que sae. "

(Eclesiastés 7, 18)

Verso sen precedentes! En ningún lugar da Biblia hai unha resposta. Solución única nun lugar, escrito a el directamente, brillante, claro como a luz do día.

Se o Sabio urxente precisan de consellos, lle pregunta, e en dar, que obtén-lo a partir del, sería parvo se non se seguidos e as cousas máis tolas do mundo se esquecer.

Decidiu Rewind: lembrar e reciclaxe será o seu proxecto final. El dedicou todos os seus esforzos, ata o último suspiro.

A partir de aí, é certo que ningún baleiro cuberto pausas, foi dedicada á revisión a cada paso, cada momento da súa historia e mirar para el o seu significado escuro. Como unha torre de observación de alta, tivo a visión de todos os montes da súa vida. Foi cando atopou-se percorrendo o deserto particular. Pesaba cada etapa da súa vida en particular, e todos xuntos eo resultado global deixou sen palabras. El viu eses sempre foron, sen comezo nin fin, sen sustancia, sen substancia, chea de feno seco, estéril, e deu a luz osos brancos espallados e enterrados nas dunas de area que Gorge trampa e cuberto de teas de araña traizoeira sendo parvo; recordou as noites xeadas e días de escuridade queimada ata o verán, recoñeceu cada un dos seus ídolos e, finalmente, el chorou ao ver que chamar tantos, axudar tanto e misericordia imerecida, pagou para perder tempo, desperdiçado. Ela chorou bágoas de todos os tamaños, de todos os tamaños: de espesor, o xeo duro, pois o seu corazón de pedra montada granizo, medianas, fría ou morna incomprendibles bágoas xeadas e pequena como a néboa que non pode ver o sol e vivir na escuridade que consumiu súa vida monótona.

El recoñeceu que foi malo sentinela no canto de pé, vixiante no seu posto, quere facer amizade co amigo que vén, sexa para alertar o garda para a presenza do inimigo, mil veces el adormeceu no confort da súa caixa; e, aínda, con tantos momentos de esquecemento e incompreensión, despois dun tempo, cando menos esperaba, atopou a sede última súas verdadeiras ea rocha de onde brota a auga de alivio vida, e certo maná recoller misterio precisa, fermosa e pura!, antes do sol nacer en chamuscas e facela desaparecer para sempre ...

Libro VII: O dedo de Deus

Eu sei, Señor,

home non é de seu camiño,

que non é quen está detrás.

(Xeremías, 10, 23)

Capítulo I: Píares

En principio, antes de ser contado, houbo un Creador, Suprema Sabedoría, Deus, o único, o autor que existe, o arquitecto nada creativo, ata o impensable e inimaxinable. A Biblia di figuras da historia marabillosa de creación: como e cando realizada de xeito que cada acto creativo, un caos preexistente diferentes desaparece. Entón, nós sabemos que, despois da creación do tribunal de seres celestiais, espiritual, puro, non foi o primeiro acto de arrogancia e desafío dunha acción estar en liberdade, un primeiro impulso que a maldade de Lucifer comprobar a bondade de Deus, definitivamente establecida a eterna loita entre o ben eo mal. Calquera plan concreto de Deus para o home, dinos que, ademais de crealo rei da creación da súa imaxe e semellanza, dons naturais e sobrenaturais lle concede colocado ao longo da súa lonxitude en Paraíso, vén a historia da súa primeira caída para o pecado ea chegada do mal no mundo, con todas as súas consecuencias: enfermidades, dor e morte. É lóxico deducir que o tecido físico do universo, é un aspecto definidor moral. A creación da luz e da súa separación da escuridade, da creación e separación das augas inferiores superior, os mares e, a terra animais e plantas, así como o home intelixente, señor de todo o que endosso o declaración, e se cadra é verdade para que o material de mergullo no océano cos sentidos nos deu, subimos etapas máis altos sen parar en cada unha moi longa. Moitas veces, apatía ou comodidade, embasbacar coa percepción físico de rutina, ao lado, é dicir, miraba extasiado para a árbore próxima e esquecer que detrás dela hai un bosque exuberante e descoñecida.

A percepción do mundo sensible indica a existencia de cinco elementos básicos que afectan directamente o cotián de vida e, polo tanto, dos homes. A súa posición cósmica é definido, diferenciados dentro dunha esfera enorme, infinita. A base central é a **terra**, da que o home foi formado, sobre o que corre outra esencial: a **auga**. Para fertilizar a auga, os dous deben estar en constante contacto. Do home que bebe e limpa. O **aire** respirable e implica-los é sutil, está alén dos sentidos físicos do home, pero a brisa fresca do suor do seu rostro e gozar da plenitude da súa pureza, debe subir nas ás da imaxinación, creo que plumas de aves . O **lume**, que feridas e queimaduras, convulsións vén do fondo do abismo e mana a través do cráter dun volcán ladeiras babando, mentres que o outro, cauterizaçã, fortalece e purifica, ven en cumios altos e baixos, inundando ray permanente, suave, benéfica. Fóra, o **ceo** é azul rexión; Vault insondável, a que o home se está traballando para poñer límites na publicación de

sondas para investigar os camiños das estrelas. O sol, fonte de luz, el envía fluxos de fotóns de luz cuxos glóbulos descoñecidos buracos negros que á súa vez alimentan de materia interestelar incansablemente. O outro tipo de sol, luz, inmaterial, impermeable aos miradas estraños, así, non utópica, pero errou, é o raio que o home de esperanza tinged súa dura realidade cotiá. En suma: cada elemento está vazando ou independente, pero parte importante dunha enorme bóla de cristal revela un fluído universal, cuxa paisaxe, calma, neve, bonito e tranquilo, que, unha vez perturbado por un movemento moi sinxelo da man do máxico, veñen flotando aquí e alí pequenas pequenas estrelas cintilantes no máis breve flash: este é o destino do home: luz e harmonizar por un breve momento todo o universo heteroxéneo. Ese é o destino ea lixeireza das súas vidas de flash ofuscante.

* * *

Certamente, o mundo sensible pode ser explotada polo home a través das fiestras da química dos seus sentidos como se comunica co exterior. A ciencia está construída paso a paso, grazas á tenacidade dos seus traballadores con un ollo nos seus tubos de ensaio ou outros instrumentos de medida creado para este fin, tentando descubrir as leis que rexen a interacción formal de cada elemento material no resto do cosmos, incluíndo o propio home. Así, cada propiedade pode ser descuberto por unha observación intelixente e experimentación. Mesmo coa lóxica e abstracción, ciencia e obxectos son descubertos, mundos distantes ou próximas, invisible, teórica, ata invadir o campo das ideas de investigación con outras ideas. Pero só polo espírito de auga e lume é descuberto o mundo real do descoñecido, o intanxible, espiritual, e esta vez, lentamente, pero con tenacidade, a porción de terra, que o home é, é embebido cos seus beneficiosos . Que non son as leis físicas que rexen o mundo material, porque é, polo menos, por excelencia intangíveis rexión, ou as ideas, pois estas esixen un substrato básico sensibles, ou tempo e as súas unidades, como o que é intemporal, que ten sentido na medida da eternidade ou parte del, pois nin pode haber ningunha limitación sobre el. Se o home non entende que os seus pés están na terra e que é un escravo, calquera alegación é fútil. El é o rei da creación, en usufruto. Sabio non pola ciencia ten que ser capaz de descubrir a rexión unfading Sabedoría polo tempo e esforzo tomadas.

Ademais, a creación é unha realidade enigmática. O feito de que o home consegue algo misterioso e lévao a reflexionar sobre iso. Possessivo na natureza, loita con todas as súas forzas para descubrir a verdade oculta, e fóronse para comezar, proba apropiarse del sen querer compartir co outro sobre os posibles beneficios que poden reportar o seu descubrimento. Porque, en definitiva, non vai conseguir porque non ten este mundo, pero pode estar suxeita a súa ganancia, medo e entra na súa conciencia dille que vai recibir un castigo retumbante. Entón, querendo ser propicio ao Creador, que secretaria tentaron enganar, fai amuletos, altares up, ofrecer sacrificios e adoración de deuses tribais, dá o título de xefe dos deuses elementos que impoñer respecto, raios, montañas ou profunda; divinizar menores, homespun, deus das augas, emprego, culturas, e non pode concibir a vida sen sátiros, ninfas e fauna. O misterio do descoñecido fai trama moito. Tivo que contentarse en ver o que ve e pensa que a creación é nacido, como é a vida.

O sabio do século se está traballando para desenvolver a súa teoría da formación

do universo para o cal, facendo uso dos seus coñecementos en enxeñaría, construíu unha máquina de raios X especial e amalgama no bote máxico pasado remoto coa salsa de escenarios futuros. El quere explicar o como eo fin. Ten présa de máis. Non deixe de pensar no que é importante é a realidade existente e que é un compoñente. El pregunta a ela por que. Galaxias espirais observadas, os camiños de estudo de estrelas, sabe o significado da cor vermella ou laranxa de estrelas distantes, mirando tan alto e distante que non vexo que o seu pé, ese pé na corola dunha flor, non di unha maneira confusa que borra formiga camiño que depende dos seus coñecementos, ademais da volta os ollos para os veciños estraños preto e de lonxe que naceu morto. Está preocupado seus ollos grudada no telescopio durante a noite, baixo o microscopio por día, asistir a creación de criaturas descoñecidas. Mirando aínda máis, con tantos detalles, que esquece o próximo, o evidente a continuación. A creación é escondido del por un veo misterioso, porque os misterios exterior só pode vir de dentro dun ollar en profundidade limpo.

Situado detrás da xanela de vidro no seu inverno, se non limpar a humidade da súa respiración que manchar, previr ver a través dos seus ollos. Son limitadas, andar na escuridade, fai aproximacións sucesivas para levalo con certeza, quere introducir o seu dominio ea súa amplitude escapa-lle, e aínda que os sentidos, e para oprime ti. Entón reflexionar e saber que nada nace do caos e que, ordenado por leis inmutábeis, hai a creación do mundo universo colosal, cos seus elementos de poder ilimitado. Toma un paso adiante e descubrir que ese traballo segue, non entrar en colapso, porque alguén mantén no tempo. Se move e sorprende-lo unha nova creación: ti mesmo é parte da creación continua e que é o que sostén a súa vida. Non precisa máis ir por aí e ser sabio: hai unha nova creación eterna cuxo veo foi roto, o misterio absolutamente real e certo: finalmente, chegou a ser luz. Non chegar a ela, vén de enriba dun feixe de cruz de amor incomparable, imperecedoira. Entón penso unidade. Os tres creacións están sendo gravadas a ferver na historia de cada tres homes, o universo, o nacemento, a salvación, misterios ocultos, a vida de tres gobernantes. Pero o amor duradeiro sentido na realidade cotiá obriga a concluír que a última é a única creación certa, abranguendo os outros, o seu obxectivo final. O veo é rasgado para descubrir a tumba baleiro, pois entón o milagre vai facer carne en ti, desvelándote o misterio da creación, e ao lado que máis importa: a imaxe da arte creado a semellanza da Trindade moito.

* * *

Deus, historia do home e da liberdade. Catro nomes que abarcan toda a substancia do universo, inmóbil catro piares forzados a coexistir para sempre. Ninguén pode perder, ou a nosa razón de ser afastado. Se hai a humanidade, tanto individual como colectivamente considerado é porque, na historia eterna de Deus, Aquel era un momento en que, grazas a un acto de amor inigualable, tivo o pracer de crear o que existe, o home dotado de poder sobre o resto das criaturas con un agradecemento especial, incluíndo o don da liberdade, e lle deu un libro con páxinas en branco no que os individuos e pobos, por favor, poderían escribir unha historia persoal ou colectiva e, especialmente, o desexo do nobre da procura da felicidade. Pero hai que salientar que a felicidade de ninguén utiliza unha comprensión da existencia de tales soportes, pero a súa interrelación. Xuntos, firmemente montado, a espiña dorsal de toda a existencia, dá vida a unha corrente interna da medula moito: amor, forza motriz de calquera

realizacións, incansable, sempre en fase perfecta, en plena capacidade, é a base de todo, que todo permeia e , colocada nas mans do home, mil veces convértese en espuria debido ao mal uso ou abuso do don gratuito de liberdade e, como punto dire, é só incorporarse Mancha negra no texto da súa propia historia. Históricamente, a sabedoría de Deus entendeu a impotencia natural do home para alcanzar a realización persoal e bondade amorosa caída, actuando unha e outra vez, sen pausa, o consentimento para facer un home, non só para a súa vida que servir como exemplo, pero para apuntar as directrices necesarias para acadar a felicidade desexada. A marabilla indizíbel do seu amor non só está no impensable na súa ascendencia divina para converterse nun home sinxelo, con toda a súa realidade, ata a morte, pero tamén, que, cando resucitou, non sobe anda afastado sen gloria máis para gozar a recompensa merecida para a súa obediencia dun servo, pero segue a ser paciente, con cada home, sempre á espera, listo para ser útil, se, a pesar de todas as tristezas e todas as circunstancias.

Dise que a historia é mestra da vida. Pero aprenderon nacións pouco dos seus profesores! Sabemos que a historia se repite en ciclos distintos e situacións diferentes, pero aínda así, aprender cos nosos erros do pasado. É coñecido por ser anulado e que o mellor imperios concocted caer, pero o político está ocupado nun novo proxecto que el chama histórica e marco súa propia biografía, que os ditadores sucumbe engulida pola liberdade que subjugou e sempre hai unha alimentador novo dictador ideólogo, con beizos, enfeitiza as masas, que considerou muros inexpugnables, co paso do tempo, acabando por entrar en colapso, pero as paredes erguer de malentendidos sobre os cascallos en ruínas, que as guerras fratricidas están a desaparecer xeracións, pero inventar armas cada vez máis mortíferas asegurarse o exterminio do inimigo en pouco tempo e, así, acabar coa guerra antes, que os labios falan de xustiza social e solidariedade, pero eles fan as leis para o partido minoritario relacionados, que a falacia é a moeda común para enmascarar a verdade, o veo que cobre os ollos dobre da xustiza e do egoísmo persoal é o que importa. Así, a inxustiza que prevalece, o odio, os seus lugares real, lonxe calquera sinal de Deus e da bondade, e as regras do mal sobre o mundo.

Capítulo II: Pesar

É doado chegar ao coñecemento natural da existencia dun Deus! Ojea, follas libros sobre ciencia: vai aparecer. As leis que rexen o universo increíble e para cada planeta, constelación, estrela ou nebulosa, suxiren un poder colosal e sabedoría que creou o macrocosmos tan grande e goberna de forma soberana polas leis da física para todos e cada un dos elementos do sistema. Olle para o seu contorno, observar as leis naturais que gobernan a vida: o sol, co seu calor, xunto coa auga, é a fonte da luz solar, enerxía, do que deriva a orixe básica da química de toda a vida; como a fotosíntese das plantas, base da pirámide de todos os demais seres vivos. Para o campo: á noite ve a marabilla do ceo estrelado, o día que vai ter unha catarata, unha cama para arriba ou flores onde as abellas zupan o néctar traballadores ou mellorar a súa beleza mil tipos de bolboretas de cores e fráxiles. Mergullo dentro de si. Entender que todo o que sabe sobre o mundo e ten que a si mesmo información ven a través dos sentidos e do emaranhado reticular de neuronas e outros órganos, non só distribúe información como anexo, pero regula tanto a súa vida voluntarias e involuntarias. Que a mente podería organizar todo e con tanta sabedoría? O home, aínda que o alto nivel de vida animal non

podería ser: el observa que este corpo da ciencia é definida en detalle, así como ser doutros, superior a el.

Como é doado acomodados na crenza de que Deus existe, só como aquel! Negar a súa existencia, alegando que nunca máis pode ver, é tolería, porque estaríamos a dar as mesmas razóns cego simplista, que nega a existencia da luz que ilumina a outros a non ser capaz de entendela lo. Que Deus, que asumimos de distancia, nos permite adquirir noso terreo privado pouco de felicidade aínda que sexa en base a desexos humanos: poder, diñeiro, propiedades ou sexo, el respecta escrupulosamente, sobre todo, a nosa liberdade de acción .. Cada conquista persoal que recibe, o seu ego medra como a autonomía, aínda que fallou en ningún dos seus proxectos, a vida é longa e pensas que o tempo ten que comezar a próxima. Entón, chega un momento en que, como o diñeiro xera poder, fama e ofrece abundancia de ambos son construídos rolo que quere, e na parte superior, pensas que non só autosuficiente, pero poderosa. Sei por experiencia que o veciño que morreu onte non era o pit ten algo na súa vida e, quizais, o momento de tomar a súa barba a remollo. Pero prefíren colocar un veo sobre o tema no que, ao final, o que ocorre cos outros e está vivo e xutando, mestre de si mesmo na súa torre de marfil. Ademais, o que pensar sobre cousas tristes hoxe? Teñen o suficiente para pensar no seu negocio e gozar deste momento de gloria. Non vai ser o autor do troco súa felicidade presente por un futuro que agora hai que pensar que non.

Que difícil é para saír do burro! Porque o macho de viaxe e de condución é, sobre todo, moi seu. Neno nacido certo das súas noites sen durmir e non pode desistir dela por nada. Non importa o que os outros van a pé. Se quere obter sela para loitar coma ti e construír o seu futuro. Non retire do seu para içar-lo a outros non a merecen a súa falta de audacia. Que a vida é sorte e sorte favorece os audaces. Ademais, cada club manteña a súa vela. Non será o seu sutiã para ninguén, no seu caso, para tirar-se sobre se stomping súa interese. Ou regado críticas, como no conto de pai e fillo que viaxan nun burro: montar o pai crear o fillo ou dous ass, sempre criticar o pai da posición que toma. Non vai de preocuparse dos outros. A súa misión é aproveitar o seu tempo doce. Non importa que terá lugar na vida cotiá arredor de ti. Como pode ser de discernir se é ou non embotava a súa visión para o futuro? O seu é o presente. Non? O futuro de monxas, sacerdotes, adivinhos e necromantes, que vivila.

É doado perder o camiño no labirinto da vida! Porque o noso camiño de vida é estreito e tortuoso. E nós andamos todos conectados na mesma. Na nosa idas e vindas, obrigados a escoller, de entre as estradas para escoller? Ou eles parecen todos iguais. Pero, desgraciadamente, que un retorno ao punto de partida e outra máscara a porta de saída e de súpeto se depara cun muro que impide que de continuar. Non pode ser guiado polo seu lado mentres eles hedge na súa cabeza, cortada á altura do mesmo, impedir a visión. As súas rúas son paralelas, perpendiculares, cadrados, son xemelgos, que foron enviados para o centro e engole en que o seu remuíño implacable. Todas as noites, feita para durmir, entrar no soño do día eo día non mirar para arriba do polo, non vai ver moito a abrir os ollos, se está nublado ou peche como o sol ofuscar ti. Realidade, os puntos polares na dirección en que viaxa fieis a través de estrelas. Pero é un home de ollar para abaixo o camiño que andar! Ademais, camiñando polo labirinto, con rúas bloqueadas para o mesmo modelo, o que indica a dirección correcta? Será que esta perpendicular, ou que, o paralelo? Aínda estando no enderezo exacto, seguramente

tomar a dirección correcta ou a pé para o contrario? Chegar a unha parada, o bus a tomar? Isto, que comezará a viaxe ou volve cara atrás? Porque, segundo o que facer, elixir destino diferente. Prudente é que ollar atentamente para o centro de cada parada na súa ruta. Alguén, pro-activo, alto, se matriculou nun sinal de cruz, o contorno das estacións de camiño. Bótalle un ollo á intermedia por que gastar e decidir se isto é o fin é que, en realidade, quere ir.

Que fácil é recoñecer que todos morremos! Ninguén sabe cando, ou como, ou onde. Pero seguro da morte é absoluta e xeral. Para iso, hai realmente un privilexiado e capaz de evitar que serve de sementes raras. Imos todos ser medidos cos mesmos patróns. Nese punto, o auto antes do Todopoderoso, para ser completado, compras persoais están en fúteis como privilexios felicidade traballou pasa a ser infeliz, ansioso, sabendo que todo o que ten é fóra de man. Así, cada home loita na vida posue a finais para nada. As súas expectativas de felicidade non pode ser cumprida! Naceu para ser un escravo, e sempre será, por natureza, con certeza. E a cousa terrible é que vostede non pode esperar nada, porque coa morte, quizais moi próximo, un Deus distante, que os sospeitosos sen piedade, todas as saídas vai pechar as mans indefensas, mentres batendo frenesí as alzas portas pesadas. Pensar. Se iso soa como un xogo, intentando xogar cartas boas neste tripleta, catro trucos se xogar contra, se é só un pobre, e ter en conta que se é teimoso, se xunta, con certeza. Asegura-vos isto non é un partido como o xadrez, onde podes escoller entre longas ou curtas roque para defender a súa vida, porque, o rei, é que está exposto a emboscadas ou pode dar un cheque, non paga a pena que sabe todos os ocos, medio-xogo, gambits e sacrificios xa non paga a pena sacrificar un peón, un cuarto maior ou raíña deles, porque o xogo final é sempre xa que mate! A desvantaxe do xogo da vida é que non pode substituír novo as pezas no taboleiro. O xogo é sen retorno.

Que terrible pensar que despois da morte, hai esperanza! O home outrora poderosa é agora menos que un pobre diaño. Menos de mera pedriñas, que eventualmente se rompe en grans de area e, así, obtén as súas perspectivas futuras. Menos de mato, se perde as súas follas no outono, hai unha primavera en que espera para respirar nova rebrotar e supervivencia. Calquera animal a non ser que teña integral e definitivamente liquidada no cumprimento das aspiracións dos seus instintos primitivos. Por mor do frescor dun mozo do pasado, finalmente deixando só o inútil sen sangue e pel sen brillo muscular, esqueleto adxunto a un dobrado, o mar azul do seu ollar novo agora dorme nas concas dos círculos roxos debaixo dos ollos e as súas mans hábiles e os pés antes de ser insensíveis luz nós artrite, arrastrado mal. A mente, onte, rápida, clara, lúcida, é pantasma entorpecido, sen brillo, nebuloso, e as ganas de ferro, reducido a senescência liberdade, inoperante de forma independente, xa en pleno declive, quizais, dependendo da base, e os sentimentos interiores, que son esenciais na que baseou o seu futuro, Blo-cha de desexos non realizados. Se non ten algo máis, unha submisión mínimo, unha folla do amor, a crenza nun Deus todo ben, vostede non pode atopar un raio de esperanza tenue. E a esperanza é a esencia da vida!

Que importante é saber lama! É sabio recoñecer que, con prioridade para ser un home, foi feito de bonecos de barro nas mans do oleiro. Será que a lama ter sobre a ciencia man e arte para crear a si mesmo? Onde a graza necesaria para ser o centro motivo futuro soño do cuarto? Barro, non ten nada propio! Mesmo a auga que aliviar o

peso e fai-lo flexible, non súa. Grazas a calquera, en maio, na man, vostede sacado do anonimato da miña, eu expostas ao sol nunha pedra e bater-lle a evidencia na peneira separados os grans de rocha e imos ver a súa esencia, o que está, po , simple acumulación de manchas sen peso nin valor. Entón desposeyéndote añadiéndote de rugosidade e auga na medida debida, o oleiro non só molde e facelo unha obra mestra listo para decorar o canto interno, non só o seu barro dentro da marca indeleble do seu coñecemento do artista para o deleite de moitos, pero especialmente a paciencia seu perfecto, pois a acción do oleiro en que non vai ser único, pero duradeiro, artístico, modular, fracturas obtención e breaks, adicións, lava nova e un mil composicións ata o oleiro co seu selo última completar a súa creación perfecta. Ata entón, pode ser convertida nun novo traballo, pero cando o oleiro está convencida de que o seu traballo está rematado, o barro vai ser introducido na forno ardente de amor, que purifica e fortalece o traballo. Polo tanto, estar agradecidos, aínda orgullosos, xa que os dedos da persoa que perenne beleza deixou a súa marca en ti, a súa lama. Ademais, ó miserable, desprezable! Se sentiu a paciencia que o oleiro que traballa, a estima en que ten e as rexións de alta quere elevar a súa vida, mantelo polo camiño, que canta unha historia diferente!

É imposible, Emilio, que, só, só, ver a marca indeleble que deixe o dedo de Deus! É profundo e no camiño, alta misteriosa resultante da mensaxe de amor máis elevado arcano escrito en tinta invisible nas páxinas de papiro da súa historia, que revelou liña por liña, de cando en vez, pode adiviñar polo unha aura especial no seu día dá a súa choiva ou treboadas. Gozar de que a respiración, se parar e mirar para cada unha das páxinas en branco supoña que vai ver que a escuridade densa na que o sono se fai datos ocultos á luz da claridade perfecta e está exposta ao longo do texto, converténdose no lexibles, revelou o vento dos seus vapor máxico. Entón todo se fará comprensible por unha especie de raios X poderoso, e vai descubrir novos significados ocultos nun vocabulario cheo de simbolismo. Vai ser consciente de que os que xa pensou letra morta gaña vida na súa historia, é tanxible e é revelador. A súa lectura actual difire esencialmente da antiga debido á súa comprensión, é perfectamente aceptable e doado de seguir. Só entón, como o radio de nubes don quebra, o orballo absorbe o teu pergamiño enrolado e misterioso, el inunda, todo desaparece e pasa a ser claroscuro paleta de cores grises e vibrante, bonito recompor a paisaxe sen igual. Así, cada vez que ve emerxer na parte superior do arco da vella no ceo, é un sinal certo, mantelo a propósito, que nese momento, o dedo de Deus groove e esculpida unha nova liña no seu Xornal Folla persoal. Non viu a choiva eo sol brilla o reflexo da marca dobre ilumina a cúpula azul? Inmóbles é a firma que Deus sela por duplicado cada un dos capítulos da súa vida.

Capítulo III: Un canto da memoria

Lenda do monxe ea monxa

O vello avó tiña unha lenda estraña de amor. Como a fala e recorda e di el. Tiña oído falar que, séculos atrás, cando as aldeas devastadas sarracenos e campos con ataques constantes, vivía na cidade de Fermoselle, unha familia humilde de traballadores que levantara a oito nenos e dous xemelgos, que morreron, ademais de bebé foi levado sobre non ter que ter que manter.

Edelmiro, o primoxénito, un dos protagonistas desta historia, naceu nunha noite fría de decembro e, como un neno, como a nai aleitar os seus seos debido á falta de leite, creceu coa do Über dun dos cabras, naquela época abundaban en moitos pequenos bandos. Parece que o leite de cabra non foi moi útil porque moitas veces os gusanos vomitou e encher o seu estómago. Non admira que o neno choraba día e non deixar un recadinhos para seu pai. Non, a nai do paciente, que o marido durmía, para traballo de campo diría el o día seguinte, eu tiña que pasearle rúas pola noite fría afagos nos seus brazos ata que, feble e rouca, finalmente calar a boca .

Edelmiro resistiu moitos ataques de gusanos e creceu de altura. Que Rubiales tez de marfil ósea fina mans, cando el tiña sete anos, a súa nai lavaba a roupa do sacerdote, fíxose un neno de coro na igrexa parroquial. El aprendeu a tocar campás en todos os tons de oracións, e recitar frases en latín amarrada nunha liña do Magnificat Mater Stab, dende o introito para ITE Misa Est, Dies Irae través do funeral. Foi o señor da torre da campá e do terror do guirlios ou swifts nidificación nos buratos deixados polos bloques de granito. Á hora de durmir, despois de que os niños en potencia ben situado, subiu a escaleira íngreme de acceso, sneak seu corpo a través dunha fiestra, se volveu contra el, el agarrou-se a portas de saída e rezar rezar o outro lado quería as penas dos mozos, ás veces, atopar as uñas afiadas. Eu prefería esta vida de emocións e algunhas tarefas para as incumbencia continuando ir e traer a auga da fonte ou ir buscar un feixe de leña na montaña.

Agora estaba libre o tempo do mundo, a non ser que fose ocupado axudando a misa, Vésperas e Completas chamada, a pescudas o sábado e tropezar nos seus rutina diaria con algúns outros banco. O seu espírito inqueda o leva a trucos increíbles como aquel que sábado, pescudou a viaxe dúas veces na base mesmo coa irmá de un irmán, levouno á ira, gran traballo ata o cumio do campanario e de alí soltou. Cando baixou e viu o banco tiña resistiu porque el era máis forte do que el calculado o negocio de novo e repetiu o feito varias veces ata que foi completamente destruído. Mal, sendo malo, malo dixo, non foi. Pero junk tiña todo o que se poida imaxinar e máis, foi un longo tempo. E tamén, o padre insistiu en facer-lle un bo irmán, mandando-o a un convento na capital e comezou os seus estudos.

Entre libros, clases e anos pasaron e oracións, cando aplicado, o sacerdote quedou

moi contento con iso, porque, así, foi emocionante e sensible. Aínda que ás veces se levantou con rabia leite de cabra range blowjob, como cando se negou a apreciación de toma de lecer para curtos períodos de tempo nas súas terras. E é como vivir con amigos de infancia e falar mentres toma un calquera prato chochos novo e un jarro de viño nunha antiga taberna e hospedaxe.

O dono da pousada, chamada Prudenciana, pasou horas a preparar carnes e camas de día para os invitados poucos que comeu e pasou a noite alí. Viaxeiro, algúns ocasionais ou alpinista, pero foi ela quen colleu a familia con relación aos poucos centavos de lucro que produciu. Din que na súa mocidade era unha moza sensual, pero, naquela época de maior idade, pouco restou da graza do seu tamaño orixinal. Coñeciáse como moi bo o mestre agulla e guisos experimentado cada un co seu temperado. El nada se di na lenda, a non ser que os que pasan o seu tempo libre en todo tipo de lecturas, vidas de santos de todo tipo de historias de amor, mesmo para as entregas. O seu marido, un antígenos, só sabemos que traballaba pouco e pasaba demasiado e inútil, e que era descoñecido como unha viaxe continua e.

A dona da casa tiña tres fillos, un macho e dúas femias. O home, o día un segundo saíu de casa a seguir os pasos do seu pai e nunca máis foi oído falar del. Ninguén se lembra do seu nome. A maioría, Magdalena, preferían a nai eterna e mendigos, foi o que alcanzou a cabeza do seu leito de morte e de refrixeración do seu pescozo para a eternidade con un anaco de pedra de mármore. O neno, Angelica, á súa nai sempre tiña un oco destacado no seu corazón, ata o día da súa morte trágica que terminou a súa latexo, dunha soa vez.

Angelica ostentava o seu nome, era un verdadeiro anxo irradiando alegría, tenrura, amor. A primeira impresión dada pola súa aparencia é o home fráxil e mozo: alto, pel fina e transparente do rostro, perla, de dedos longos mans e organista piso modesto. Pero cando mirou de preto atopa un par de profundos ollos negros, o incomparable suavidade da súa pel pálida, nariz recto, firmeza nos seus beizos, queixo nobre, a castaña dos seus cabelos caendo sobre os ombreiros brancos. Gawker para ela e foi un. Era imposible distinguir cal das súas virtudes é o principal. Fai a mesma forza, ou bondade? Será que a fidelidade ou modestia? É a feminidade, ou humildade? Quizais sexa un amálgama deles eo veo misterioso dos seus ollos non permitir que calquera descubrir e, por simplicidade, foi, como imitación inútil do espello fiel, amoroso sorriso dos seus labios ea resonancia quente da súa voz alegre.

Porque os anxos cantaron como un anxo! A súa voz era moi poderosa, doce e harmonioso, música, salmos para o espírito da audiencia. Ás veces, vai acompañado con arpejos fermosos e descoñecidos dunha vella guitarra mourisca, un comerciante namorado pola súa voz deu a el e afirma adquirir unha tenda de antigüidades cunha suma fabulosa nunha das súas viaxes cara a terras sarracenos, ás veces, a capella, salientou as inflexións da súa voz ritmada polo ruído hábil e compasivo de castañolas un son alegre e dirixiu os seus dedos como ninguén. Sempre esconde calquera mirada, pero cantando na sala máis agochada, a canción das súas cancións inundaron as aulas, voando para fóra da casa, os camiños e as montañas circundantes e acadar o mesmo ceo. A súa voz doce e forte, cheo de encanto, trae mensaxes de paz e coraxe para atrás perdida gloria ao Todopoderoso, así como con cancións sagradas no coro da igrexa, que

alegra aleijado, discapacitados e pobres, cando cantan en festas para o beneficio .

Edelmiro oín a voz del na pousada e foi enfeitizado. Non fixo nada fóra do arrebatamento, pero máis frecuentemente coa súa frecuencia de saída do convento, tornouse un membro assíduo da casa e non necesitaba da compañía de amigos para ir por horas na mesma. El participou de celebracións, misas e novenas, esperando que cantaba no coro, aprendeu acordes de guitarra para acompañar unha imitación vil das súas cancións, buscou a súa amizade, chegando a unirse ao coro da súa vida. E cando, finalmente, ela accedeu, firmeza de carácter e refinamento do seu tratamento, con humildade, pureza e inocencia dos seus sentimentos, consumado o feitizo.

Angelica gusta o tempo na soidade dun outeiro, non moi distante, en que accedeu ao redor dun cabalo branco nobre, quen sabe os camiños, entre rochas e penedos, equipado cunha pequena cesta con provisións para unha comida frugal. Sentado á sombra dun carballo resistente que creceron preto do cumio do outeiro, pasar horas meditando e cantando, como a historia dos pastores que oíron. Á tardiña, de volta, el é visto co cesto cheo de flores silvestres. Edelmiro coñecida como paseos, e despois de encontros forzados continua comeza a ser o seu compañeiro. Logo, veu día cada amizade certa e outras en que intercambiar opinións sobre todas as cousas divinas e humanos. Sen saber, as súas almas foron nidificación na chama do amor, agora subjugados, despois forte e vigoroso, capaz de romper todas as barreiras de tempo ou espazo. Na tarde de soidade, mesmo con mal tempo, Angelica leva a torre do castelo, ten en conta o outeiro e ollar para a présa maxia solitario carballo. Só fazed cando non se sendo vixilancia para fóra do arbusto nun mar de néboa. Edelmiro decidiu, finalmente, romper o vínculo do convento e, ao lado do tronco de carballo, el declarou e xurou amor eterno, ligando-se a el, para a vida, no rito do matrimonio sagrado. Foi un matrimonio fermoso, íntimo, cravos brancos e rosas, onde as guitarras e outros instrumentos de corda competían co órgano a cantar as Laude e as cancións de alegría ecoaram en todos os cofres da igrexa. Parecía que Deus está satisfeito con esa unión e ter xogo e apostar nel, porque, como bespeak casa de aluguer, nas marxes do ribeiro, antes de que o matrimonio viviu alí, a choiva empeorou en diluvio veu o diluvio, que varreu praias e bancos, sen saír de casa ou fundación. Porque un dos cónxuxes, centos de casas foron aínda e non había gran matanza na área, a conta de ata 144 mortos. El dixo que só un milagre da Providencia podería salvar os recién casados. Por sorte, segundo o costume ea súa pitada de pementa como podería ser, polo menos, as persoas foron bautizadas co alias existe ", dixo o monxe e monxa."

Durante algúns anos, coñecín como unha parella e felicidade que Deus concede o don dos nenos. Un amor mutuo, sen límite e pura luz as súas vidas en prol da paz e da harmonía que permeia as horas dos seus días e noites. No seu traballo. Angelica era amoroso e fiel domésticos cuartos director traballador Edelmiro que lle deu clase que ensinou os alumnos. Pero, desgraciadamente, ningunha alegría que dure cen anos, ademais de sempre tira o castrón da montaña e, parece que nin latinos, nin cepillado estudar minuciosamente o Ranger primordial de pelo Edelmiro. A causa, ao parecer, foron os continuos atrasos na obtención de casa, que impediu pasar as tardes de sol no campo coa súa esposa e fillos. Lentamente, a calor da casa lonxe: é hora de distancia tras a crítica habitual constante. Os repetidos atrasos tornouse ficha abismo. A teimosa persistencia no camiño mal para prexudicar Edelmiro tivo tempo para compartir, o

diñeiro do seu traballo para cubrir servizos e máis tarde como unha parada de traballo final, agarrando-se sentir e apuntar a tesourería, caeu nas mans dun agiota xudeu chamado ganancioso Evaristo. Moitas veces reprimido, recibiu a todos. Pero non tan mudado.

* * *

Naquel tempo as tropas sarracenas chegar ás portas do castelo co desexo de conquistala. Os habitantes, a comezos, conseguiu parar as cimitarra poucos líderes, pero os anfitrións para aparecer na espesura do exército mouro, os defensores tiveron que refuxiarse nel. Foi rodeado por seis días e no sétimo, despois de escaramuzas amargo e coraxe titánica dos habitantes para defender as ameas, ancinho árabe penetrou no Arco, el asumiu, saqueou e queimou casas Hacienda casualidade. Prisioneiros tentaron por sete días e non consideralos como reféns para rescate, ou foron abatidos aos ollos do pobo. Como na súa investigación descubriu que a cidade era un refuxio para unha gran colonia de xudeus ricos, e ansioso para tomar posesión de todas as súas riquezas e xoias, o mellor mantidos en cachés escondidas, despiadadamente torturado presos moitos, agora considerados inimigos irreconciliables tanto o desexo por diñeiro demandado como prohibido pola relixión dos infieis.

Cando foi a quenda de Evaristo, sabendo que o odio mortal que os árabes sempre foron para os xudeus, para salvarse, confesou que confiara os seus aforros, de boa fe, os ricos monxe Edelmiro e mantivo-lo. A alegación de "rico" prodded súa ganancia a África, pero con "frade", el enervado o seu desexo fanático de crueldade. Logo os pobres gañou os seus problemas e lamentacións Edelmiro na tortura e perxurio, xurando que non tiña bens. O mouro era bo en linguas desencadear as artes da manilha, o látego ea roda non formaba parte do corpo para prexudicar e ferir, non chorro sangue fluíu, pero non un estado tan lamentable o parafuso bateu o corazón do mouro piedade. Pero como el descubriu que non era rico, non liberado sen obter algo útil e veu con un truco co seu estatuto como un monxe.

O día seguinte, no patio que separa as entradas para as mazmorras, eles levantaron un altar, que foi decorado con tres cruces. Hung amarrou no Gólgota minúsculos, os corpos de Angélica e Evaristo, con marcas de tortura bruta do látego. Edelmiro arrastrou unha das mazmorras e que o levou a ser, corda no seu pescozo, os pés encadeados e sentouse nun banquinho, só e frío, diante das cruces. Só un facho acendidas smoky o cuarto con Pitch. El sentiu que a cruz debe ser reservado o abandonou. Vixilancia de preto, con gran terror, un vermello, entre brasas, o que podería dividirse na súa carne. Pola súa mentira foi masiva todo o que tiña lido e se dixo que os sacrificios terribles mouros realizada con prisioneiros cristiáns. Despois de sufrir os mortos onte á noite, na última vela e espectáculo diante dos seus ollos, o seu espírito vacilou. Parecía morto, sen solución.

Apoiante de trampas, o xefe da garda reprimido-moura, engurrando o cenho severo:

- Evaristo, o que ten que dicir sobre a acusación grave que o xudeu lanzou contra

vostede?

- É unha vinganza bruto para o diñeiro que prestou e nunca se recuperou, a pesar de eu atrás. Polo momento, eu son pobre, non teño onde caer morto.

- Will aceptar quen é vostede, como vostede di, desesperadamente pobre, como tan solemne votos impostas fixo. Pero non se atopan diante dunha cruz, dicindo que non está monxe cristián. Só por que eu debería pedir a súa morte.

Edelmiro pensou nunha Press. Por que o mouro tería fin á súa morte? Por que mentir ou a ser padre? El cría que o coñecemento do pensamento árabe: tería sentido que a súa rabia veu de ser un monxe. Entón el respondeu:

- Eu non son un padre, señor, eu non vou, porque é de coñecemento público que colgar os hábitos primeiro en casar coa muller doce que ten que atravesar.

- Pero, Christian, se está. Non é verdade? Dixéronme que moitas veces asistir a conferencias en igrexas e sinagogas.

- Os meus pés nunca posto os pés nunha sinagoga ou ouviron os seus ensinios.

A finais de pronunciar a última sílaba, recoñeceu a trampa. Por un momento el viu a luz que o deixou na escuridade completa. E xa era demasiado tarde. Tan enfaticamente nega que assistira a unha sinagoga xudía, implicitamente afirmando ser cristián e asistir súas oficinas. O mouro xa foron informados de cada paso era un cristián e saber que regular. A súa morte ea súa esposa eran certas. Ela mirou para os ollos asustados pedindo á súa muller ligada á leña e un sangue quente escorrer das súas veas como membros frío xeados. Con tanta desgraza irreparable, se sentiu solitario habitante do mundo, espido, indefenso. Eu non podía máis, pero non se rendeu. No último esforzo para salvar a súa vida, el se atreveu a mentira:

- Para o inferno con todo. Dicir a verdade. Si, eu era un cristián e como vostede sabe, comecei os estudos para monxe porque miña nai quixo así. Cómo aprender latín, libros e oracións, pero pronto entendeu que, en vez de santificar como os demais, distancioume me sobre as cousas sagradas, sen entender a causa. A Escritura di que Cristo camiña entre homes, pero eu nunca vin. Así, non só deixou de crer no que me foi ensino e ler en libros, pero os cristiáns que eu teño para amargos inimigos e odio do meu corazón. Non, eu son cristián!

Un berro formidable, profundo, de mama Angelica terrible e devastador esquerda, perforou o aire da sala, subiu na torre e aldeas alagadas e campos de presaxios negros e do mal. Entón veu un milagre indescritível: Houbo o estrondo dun trono seguido, como a fáiça berro poderoso tiña se converter nun radio formidable zigzag o ceo e despexado no medio do monte, só o tronco do carballo resistente, enchendo a atmosfera de ozono e xofre eo seu tiro foi tan forte que un pozo afundido no medio da montaña e do río cambiou de rumbo, formando aos seus pés dous fallos colosal. Seguiuse o medo e inundou o corazón de todos os seres vivos e no magnífico evento recoñeceu a man de

Deus. Scared o mouro de tronso tan chocante, que se desenvolveu e atopou misericordia para os seus maridos, caendo para vivir en paz. Pero non é así non facía xustiza ao Evaristo xudaica: durante os últimos tres días de estancia do Moor, a súa cabeza parecía pica alto, como unha bandeira colocada na torre.

Unha estraña enfermidade Edelmiro asume entón e non había un barbeiro ou médico que podería descubrir a causa e razón. El comezou a súa roer os ósos mal das costas e membros e continuou puntas en todos os músculos e carne. Se durante o día pasa horas no berro puro, noites cheas de dor e vela son un inferno. Remedio nada: nin herbas curativas exóticas, raras e pocións medicinais, aínda o coidado amoroso con que a súa esposa coidada. Como eran tan grandes a súa inqueda e dor, o seu espírito, en fin, enfermos e de tal modo, que cría firmemente estar morto. Preto a demencia total, a linguaxe non articular unha palabra, e chega un momento perdeu a conciencia non pode discernir se son ou insano, vivo ou morto. Só despois dun tempo vin a entender que os seus esforzos non vale nada. Entón deixe a súa vida, ao corpo e alma nas mans do laxismo luz e destino, no formulario de ollos exemplar, non responder, a súa esposa, pedindo desculpas por non ter forza para loitar: No seu total desamparo, deixou todo para o futuro . Eles levaron un momento de descanso nun lampejo de lucidez breve iluminou-se e os xeonllos, confesou os seus pecados a súa muller, a súa calma e feliz, deulle un sorriso cheo de tenrura e de perdón. Non se sabe se estes miradas traxe foron mesturados amoroso perdón ou compaixón do propio Deus tanto sufrimento para os que fixeron o cambio. O feito é que, cando deixou de clasificar Edelmiro todo, cando simplemente abandonadas, permitiu que todos poidan seguir o seu curso, a enfermidade misteriosa, tan persistente durante tanto tempo, saíu tan de súpeto como chegara.

Unha vez máis a paz chegou para que a familia, volveu para a paz e tranquilidade e é creado na casa por un tempo un reino de felicidade. De novo renovado as saídas ao pé do outeiro, virada de rematar en fracaso. Edelmiro decidiu encher a súa vida de amor e compañeiros da súa esposa para facela feliz. Pero, desgraciadamente, que calquera regra neste mundo é efémero e que a felicidade que facemos coas nosas mans para planificar a noite nunca remata cando o día.

Así como un simple cabaleiro de unha ferradura perdeu o seu reino, Edelmiro, para un dar e recibir (cabalo branco, cabalo negro), perdeu o que máis quería e amada. El cría que os espiños do cabalo branco nobre que era vello e non podía co peso dos corpos dos seus mestres. Non entendeu que o cabalo negro bloque camiños e perigos descoñecidos da montaña e da preciosa carga que lle foi confiada en perigo. Entón, cando ambos eran máis animado cando eles volveron satisfeitos coa última xira, unha densa néboa cega a luz transformándoa en tebras, escondendo os perigos da calzada. Desafortunadamente, o cabalo pisou pedra negra Torrado e ela rompe. O animal tropezou e esvarou pola encosta detrás deles cargando a parella, que caeu no abismo profundo. Unha parella de pastores que testemuña o evento, ofrecendo os seus coidados para coas vítimas, un neno enviados para o lugar con ordes para informar o que pasou. Pouco fixeron para Edelmiro, que foi golpeada, con costelas, osos quebrados e sen sentido, pero menos por anxos, ningún vestixio de calquera ferida, xacía morta por bater a cabeza nunha pedra moi grave.

O seu descanso permanece nunha gabia de fronte cara ao oeste, onde creceu e

morreu o carballo robusto, ao final do camiño do sol no oeste, onde a súa mirada nos seus paseos a carón das murallas do seu castelo amado. Hoxe imperdível para os amantes e curiosos.

O final da historia é aínda máis sombrío e sinistro. O Edelmiro infeliz levou meses para curar as feridas do seu corpo, pero nunca logrou curar a alma. Aínda estaba na cama cos seus fillos sentado sobre ela, cando foi informado de que Angélica morrera (como o médico prohibira expresamente, dado o seu estado), e levado terra santa. Os pobres tiñan venírsele Edelmiro sobre todo o universo como unha única bágoa, que servirá como un alivio minúsculo, lambeu os seus ollos secos. Un mes despois tráxico suceso ocorreu, marcado por un costume antigo, despois de meses de masa, incluíndo visitas ao túmulo. E iso debe ser a última palla que rompe o camelo da súa resistencia, como foi mergullado en depresión e exención total tolemia con breves momentos de lucidez. Durante tres días estaba fóra deste mundo manter experiencias chocantes. Quen quería escoitar, el contou estados horribles, mesmo despois da morte, con visións cruel que fixo estremecer os seus oíntes, especialmente por tres longos días e noites sufriu: escaleiras que afundir cando soporta seus pés neles e tentar facer a carga : é apoiada nun baleiro, a correa amarrada ao seu pulso, a través de carne e ósos caín aos seus pés, o indescritível de ter unha estrutura de corpo inmaterial soportado por un fio tenue luminosidade de arame, catro cores, de xeito que dar auga para tomar medicamentos e mesturas mesturado con músculo e óso perforar facilmente como sopa de bola pesada, a nai e irmáns taunted ata fallos que non recoñece como súas, e rexeitar como un can ou non recoñecer os seus propios fillos, confundindo iso con Xesucristo ou a un con Lucifer. Pero sobre todo, do seu purgatorio particular.

Edelmiro non había ter unha visión sombría, espectral morreu crendo que el sente a súa alma en tormento, quizais o purgatorio. Aquí o tempo parece definido para un branco que roda tola xira e xira constantemente en alta velocidade e con precisión exacta. Adxunto ó final dun dos seus radios, é o seu espírito. A rotación do destino é máis que rápido, furioso, e en cada unha das súas voltas, indo a unha marca, un contador e leal, o seu espírito sofre dores que nunca lingua mortal pode expresar. Segundo Edelmiro, aumenta o sufrimento como a alma se aproximaba da marca e ten só unha moratoria lixeiro cando lonxe del. E explicou que, cada vez máis o branco acelerado para ir máis rápido e sen fatiga pausa, e inquedanza crecer, para que a alma non é o impulso de mil veces desexada esperanza de que a terrible proba remata no seguinte rolda. Pero o destino rolou e rolou sen parar durante tres días como fábrica de papel soprada polo vento feroz tormenta, non parou ata que, en desespero, dobrado e abandonou a súa resistencia e conformado coa vontade e os propósitos de Deus, paciente no último acto de humildade.

A lenda remata apuntando que seis meses sen sono aumentou a súa tolemia. Máis tarde el atopou un pouco de alivio nun medicamento rosa perla coñecida como Belén, chegaron de países distantes e médicos expertos de fabricación, que derreteu, poñendo-os debaixo da lingua. Din que sempre se queixa sobre o seu infeliz, pero non ten permiso para asistir ao funeral da súa esposa. Durante anos, estaba tomando o mesmo camiño e pasear ó longo do fallo collendo flores silvestres para encher unha cesta que leva consigo. Ao chegar a súa beira parece mirar con desexo e esperanza a silueta dun ser querido, nunca atopou. E, inclinándose sobre o bordo, o río dá a súa flor nostálgico

regada con bágoas. Cando se lle pregunte a onde vai, sempre respostas para a montaña, confort. Pero para volver, volver ao seu cesto cheo de raíces antigas de follas de carballo ou inútiles.

Deste xeito, un a un foron gastos anos de soidade e tristeza. Aínda que alegría para sempre fuxiu despois de que o seu equipo perdeu eco distante da canción alegre do seu amado, lembrado e recoñecido o tempo de cada infeliz que foi exposto a perder a súa vida e que Deus graciosamente mantivo. El dixo que Deus tivo que enviar un anxo coas ás para non caer das alturas como un neno cheo de saldos tolo o aire da torre e do transepto da igrexa, un arcanxo, para que Deus oficiado Neptune lo das profundidades do seu reino, chamouno para unha tranquila praia do Duero, para non afogar, para un novo Moisés para liderar, abrindo as augas en furia que non deixou a súa terra natal, non tocou un só dos seus pelo, como en caso de inundación. Ese mesmo Deus interveu directamente no momento da traxedia e garantir que todo iso foi consecuencia das chamadas constante Deus dirixira a el para cambiar a súa vida sen sentido e que, aínda que nunca entendida deixou de consideralo como tal, ata chegar o inevitable. Con ton de voz triste, recoñecendo o tratamento de amor que Deus lle deu e sempre dixeran que continuamente eloxiado.

Así, el pasou os seus últimos anos. Até que un día el desapareceu e non Edelmiro un visto de novo. É caer ou ser xogada no abismo? Terían comido ou aniquilado aves de presa lobos? Ninguén está seguro de nada e segue o misterio da súa morte ou a súa vida, porque os seus ósos ninguén atopou. Así, el di que vidas perdidas e Angelica ligado está a buscar, este, que o que se atopa a paz e que se matar unha vez que se atopou entre os seus papeis a sensación de que está escrito ea súa verdadeira vontade eo último. O documento é un triste canto do cisne ferido chorando a ausencia do seu gran amor con humildade infinita espera recuperarse despois de súa morte coa última esperanza da resurrección final, realmente ansía, e aínda que expresamente que o destino foi a intervención directa na súa miseria, el desiste, e na referida carta pide perdón a todos para o descaso terrible que privou da compañía amorosa de Angelica.

Todos están de acordo nunha cousa: que era unha santa e que a súa morada está no ceo. É crenza común de que, polo poder do amor que ela tiña, cando rematar a súa estadía no Purgatorio Edelmiro súas almas en vida tan distintas, agora xemelgos se atopan. E, como sempre, o verdadeiro amor e fe firme cambiou as montañas máis altas, entón un gran terremoto que sacudiu ocorrerá campos, vales e outeiros, o río correr de novo para a súa cama vella e fallos irmás Frade e monxas, coa gran alegría de todos pode subir e unir cada vez outeiro, o mesmo que o antigo. Na parte superior vai medrar máis robusto carballo: a sombra do vaso e as súas ramas será novo abrigo a problemas futuros de amor.

Pode enviálo as súas suxestións a: atalayadeltorojon@gmail.com

Índice

Intención:	7
Libro I:	11
Capítulo I. Retrospectiva	11
Capítulo II. A historia incompleta	15
Capítulo III. Prólogo	23
Libro II. Childishness	31
Capítulo I. O pote de mel.	35
Capítulo II. Lagoa girino.	39
Capítulo III. Un día de pesca.	43
Capítulo IV. No profundo.	47
Capítulo V. Coroinha.	49
Capítulo VI. As campás.	53
Capítulo VII. Bólas.	55
Capítulo VIII. O guirlios	57
Capítulo IX. Almas.	61
Libro III: O mundo do traballo.	65
Capítulo I. O porco.	67
Capítulo II. Leña.	69
Capítulo III. A cesta de uvas.	73
Capítulo IV. O lanzador de auga.	77

Capítulo V. En trillique.	79
Capítulo VI. A fábrica de algodón.	83
Libro IV: Os mozos	87
Capítulo I. Bolsa de estudos.	89
Capítulo II. Asistencia social.	93
Capítulo III. En Paya.	95
Libro V: O home.	97
Capítulo I. Ribadelago.	97
Capítulo II. Faramontanos de Tabara.	101
Capítulo III. Do encoro.	105
Capítulo IV. O casamento.	109
Capítulo V. A inundación (xaneiro - 1959).	113
Libro VI. Viaxe ao Centro da alma.	123
Capítulo I. A primeira morte.	123
Capítulo II. Veredicto: culpábel!	135
Capítulo III. Camiño do Calvario.	141
Capítulo IV. Descenso ao Hades.	163
Capítulo V. O indicado.	171
Capítulo VI. Resurrección.	175
Capítulo VII. Viva a hoxe.	183
Libro VII. O dedo de Deus.	197
Capítulo I. Piores.	197
Capítulo II. Pesar.	205

Capítulo III. Na memoria. A lenda do monxe e monxa... .. 213